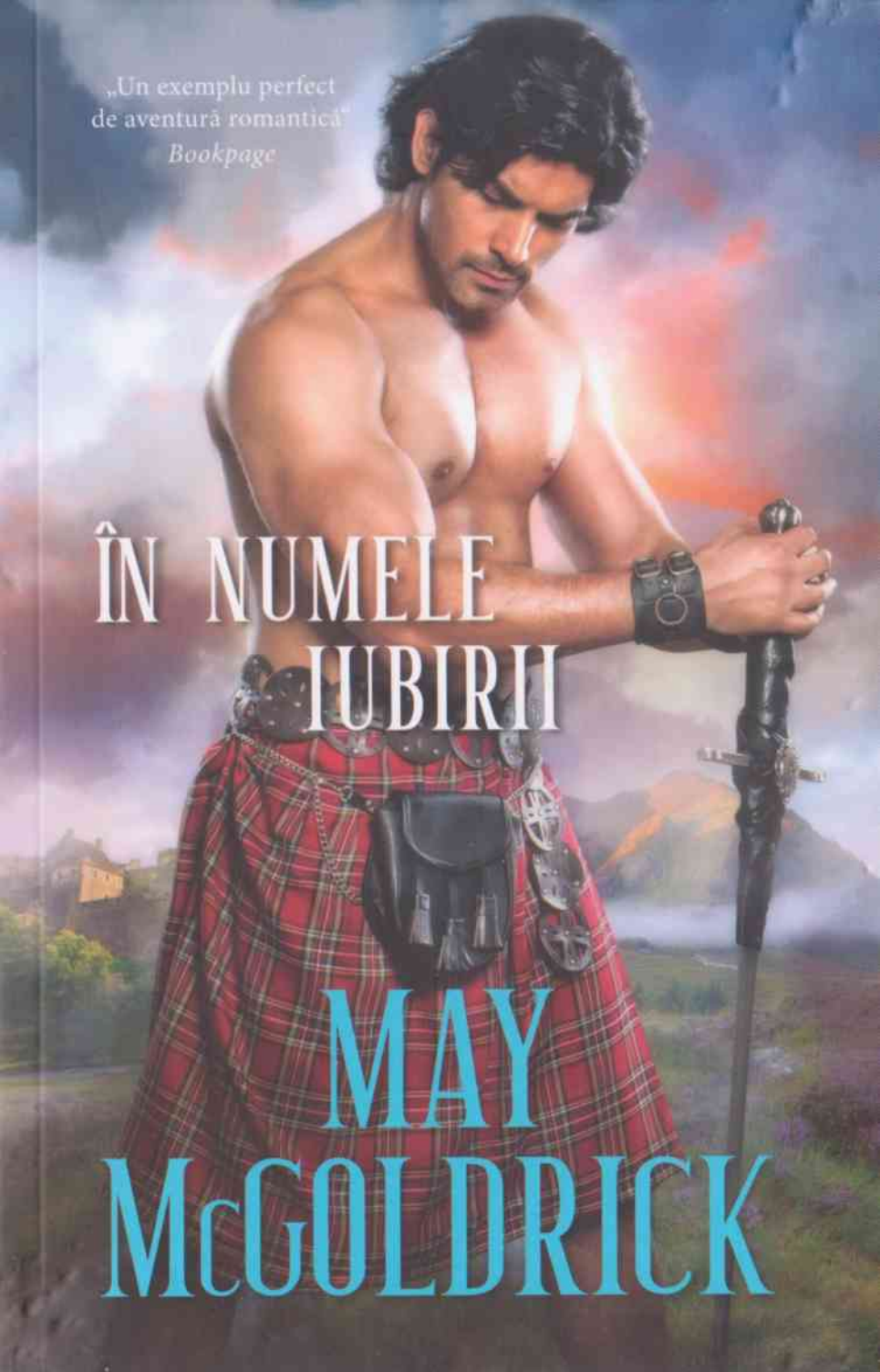
„Un exemplu perfect
de aventură romantică"
Bookpage
ÎN NUMELE
IUBIRII
MAY
McGOLDRICK

SERIA „SCOȚIENI REGALI"

Isabella Drummond, o văduvă frumoasă, dar și medic instruit, este vânată atât de soldații englezi, cât și de rebelii scoțieni din cauza informațiilor prețioase pe care le deține. Hotărând să fugă din calea lor pentru a-și proteja sora și fiica vitregă, ajunge într-un sătuc de pescari de pe coasta Scoției unde, după o furtună năprasnică și naufragiul unei corăbii, salvează de la moarte un bărbat adus la mal de valurile mării.

Alungat de acasă de pe vremea când era doar un copil, căpitanul Cinaed Mackintosh este un bărbat dur, loial doar echipajului său. Dar, când marea îi răpește oamenii, corabia și încărcătura valoroasă, aruncându-l în valurile furioase, apare un înger de femeie care îl smulge din ghearele morții. Vrăjit de frumusețea ei și simțindu-se îndatorat pentru că i-a salvat viața, este hotărât să o apere, la rândul lui, de toți cei care o amenință. Iar singurul loc unde Isabella poate fi în siguranță este castelul Dalmigavie, unde el și-a petrecut copilăria. Sunt însă multe obstacolele care le stau în cale: Cinaed este nevoit să înfrunte umbrele trecutului, iar Isabella trebuie să fugă din țară pentru a-și proteja sora și fiica vitregă. Oare ce alegere ar putea să facă acești iubiți vitregiți de soartă pentru a rămâne împreună?

May McGoldrick este pseudonimul folosit de soții Nikoo și James McGoldrick pentru cele peste 40 de romane scrise împreună. Traduse în mai mult de 15 limbi, cărțile lor au fost recompensate cu premii precum Daphne du Maurier Award for Excellence, *Romantic Times Magazine* Reviewers' Choice Award, trei premii NJRW Golden Leaf și două Holt Medallions.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-6712-0

Highland Crown
May McGoldrick
Copyright © 2019 May McGoldrick
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

În numele iubirii
May McGoldrick

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGOLDRICK, MAY
În numele iubirii / May McGoldrick
trad. din lb. engleză: Elena Arhire – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6712-0
I. Arhire, Elena (trad.)
821.111

MAY MCGOLDRICK

În numele iubirii

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
București
2020

Pentru Ammara Mayya McGoldrick, cu dragoste

Prolog

Abbotsford, frontiera Scoției, septembrie 1832

Unii spun că sunt un erou. Unii mă numesc trădător.

Nu mai am mult timp. Nu simt nimic pe partea mea dreaptă. Mâna îmi stă inertă pe așternuturi. Apoplexia mi-a răpit orice ocupație folositoare. Am încercat, dar nu pot ține o peniță. Dar nu mai contează. Aceste eforturi aparțin trecutului.

Unii vor spune că eu, Sir Walter Scott – cel care a scris *Waverley*, *Rob Roy* și *Redgauntlet* –, am inventat Noua Scoție. Că am fost apărătorul de nădejde neabătut al tradițiilor nobile din trecut. Că am dezvăluit identitatea scoțiană pe care acum o poartă cu toții cu o mândrie înveșmântată în tartan.

Ce spun ei este o minciună.

Familia mi-a coborât patul și m-a ajutat să mă ridic în fața ferestrei deschise a salonului. Pe pajiște, galbenul trandafirului sălbatic, stacojiul opăiței, albul pur al margaretelor aproape că mă orbesc cu strălucirea lor cutezătoare. Apa trece peste prundișul râului Tweed din Abbotsford, la capătul câmpului, dar eu aud glasurile bântuitoare ale scoțienilor din munți, flămânzi și fără adăpost, care mor cu miile.

Câți au murit în timp ce munții seculari continuă să fie sărăciți de arendașii lor în numele progresului? Izgoniți din casele lor, împinși spre mare, spre străzile reci și aspre ale orașelor, spre meleaguri îndepărtate – asta, dacă supraviețuiesc călătoriei. Totul pentru a mai face loc altor oi. Totul pentru a mai obține câțiva șilingi.

Am făcut ce am crezut că era potrivit pentru Scoția la vremea aceea. M-am convins că nu-mi puteam lăsa țara să coboare în haosul nelegiuit al unei revoluții sângeroase, în care gâtul civilizației să fie frânt de mulțime. S-a întâmplat în Franța. Înspăimântătoarea

ghilotină a scăpat de sub control, făcând să curgă prea mult sânge nevinovat pe străzi, în setea ei devastatoare de vinovați. Iar aleile pietruite ale Parisului încă nu se uscaseră când a apărut o nouă teroare sub forma arogantului lor tiran Napoleon. Mi-am spus că nu pot lăsa să se întâmple acest lucru aici. Nu aici. Nu în patria mea.

Însă acum văd limpede adevărul, iar senzația amară a acestei conștientizări mi se ridică în gât. Mi-am petrecut toată viața creând o imagine a Scoției despre care știam că nu este reală. Am închis ochii la suferința și la moartea semenilor mei și, în schimb, am spus povești ce descriau măreția unui trecut închipuit al ținutului din munți. Iar în timp ce am lucrat, nu am spus nimic despre decimarea însângerată a clanurilor și a modului lor de viață. Bărbații cu care luam masa în fiecare zi profitau de pe urma crimelor, iar eu nu am spus nimic. Mai rău, și eu am făcut bani din asta cu poveștile mele romantice.

Mulți sunt cei care mă văd așa cum sunt. Pentru ei, eu sunt Walter Scott – sluga trădătoare și servilă a Coroanei britanice. Ei spun că am vândut independența Scoției pentru o cutie de onoruri josnice și neînsemnate. Ei spun că din cauza mea scoțienii nu vor mai fi niciodată liberi. Că i-am trădat pentru o fărâmă de faimă trecătoare, cu prețul câtorva cărți.

Acum, după toți acești ani, mă simt obligat să fiu de acord. Și acest lucru este și mai greu de suportat când eu zac aici, cu moartea urmărind din umbrele din Abbotsford.

De ceva vreme, moartea se tot ține după pașii mei șovăitori.

Febra m-a lovit când ne întorceam din călătoriile noastre. Roma și Napoli, Florența și Veneția. Aceste locuri nu mi-au oferit nici o ușurare. Moartea venea să mă ia. Londra era acoperită de o ceață galbenă când am ajuns, dar restul este o imagine nedefinită. Mi se spune că am zăcut săptămâni întregi pe patul de moarte. Nu îmi amintesc. Apoi călătoria finală spre casă. Mi-a rămas în minte ritmul constant și hodorogit al unui vas cu aburi, dar îmi amintesc foarte puține despre asta. Știu doar că acum sunt acasă.

Doi dintre caii mei de vânătoare au fost lăsați pe pajiște. Exemplare frumoase. Soarele auriu strălucește pe spatele lor puternic în timp ce încep să pască. Mi-aș dori să pot fi la fel de mulțumit, dar viața m-a lovit fără să țină seama de nimic, iar alegerile pe care le-am făcut nu îmi dau alinare. Și nici nu ar trebui.

Mintea mea revine neîncetat la revolta din 1820.

I-am numit pe acei bărbați și femei radicali, când tot ce își doreau erau drepturile și libertățile cetățenilor. Au cerut reprezentare în numele egalității și al fraternității. Au cerut votul. Unii au cerut încetarea a ceea ce vedeau ca fiind pumnul de fier al guvernării Coroanei. Au vrut să despartă regatul nostru din nord de Anglia și să restabilească vechiul parlament al Scoției. În timpul vieții mele, acei bărbați și femei au fost ultima șansă pentru independența Scoției, iar eu am rămas orb în fața cauzei lor. Iar când Westminster a transformat în trădare adunările și protestul, ei și-au dat viața de bunăvoie. Sângele eroic al lui Bruce și Wallace curgea în venele lor. Înțeleg asta acum. Prea târziu.

În același an, în aceeași lună, în timp ce sângele curgea, eu m-am întors în Scoția din Westminster purtându-mi noul titlu. Chiar și acum simt greutatea sabiei regelui pe umerii mei. Dar, în timp ce m-am bucurat cu mândrie de realizările mele, orașele din toată țara erau niște butoaie cu pulbere, amenințând să explodeze într-o conflagrație nebunească de război civil. Țesătorii și ceilalți negustori din Glasgow și Edinburgh tocmai băgaseră în impas treburile țării prin grevele lor. Unii dintre reformatori au mărșăluit cu curaj spre fierăriile din Carron ca să confișteze arme.

Scoția era la un pas de anarhie. Îmi era frică. Astfel că am luat calea bine-cunoscută a oamenilor slabi.

Singurul meu moment de curaj a venit când am salvat o femeie care va ajuta la schimbarea cursului istoriei.

Isabella Murray Drummond. O minune a acestei epoci moderne. Un doctor, nici mai mult, nici mai puțin, care a studiat la Universitatea din Wurzburg, unde eminentul ei tată era profesor. Când el a murit, ea s-a căsătorit cu un medic din Edinburgh, care venise să-și desăvârșească studiile sub tutela tatălui ei. El era văduv și avea o fiică de crescut. Ea era o femeie singură, rămasă cu o soră mai mică și cu o moștenire neînsemnată. A fost o căsătorie de conveniență.

Isabella, care avea frumusețea lui Venus și înfățișarea unei regine, mi-a salvat piciorul – șchiop din copilărie – după accidentul de trăsură de la Cowgate. Am fost transportat la infirmeria lor. Soțul ei era plecat, dar am avut norocul ca ea să fie acolo, căci Isabella era chiar îngerul milosteniei de care aveam nevoie în clipa aceea, iar priceperea ei de medic mi-a salvat viața.

Indiferent de regretele mele, de ceea ce fac pentru a-mi răscumpăra greșelile sau de ceea ce scriu pentru a schimba soarta Scoției, unii mă vor considera întotdeauna un trădător. Acum știu că am ajutat la îndepărtarea șansei de independență a țării mele – poate pentru totdeauna – în schimbul unei păci avantajoase pentru unii. Dar un lucru din viața mea pe care nu-l voi regreta niciodată a fost acțiunea săvârșită în numele acestei femei când a venit momentul potrivit.

Vestea s-a răspândit prin oraș. Soțul Isabellei Drummond murise, iar ea se ascundea împreună cu sora și cu fiica vitregă. Guvernul o declarase dușman al Coroanei și pusese o recompensă pe capul ei. O voiau și aliații rebeli ai soțului ei, crezând că va dezvălui informații despre ei.

Am reușit să le ajut pe femei să fugă din oraș, departe în nord, unde puteau să urce la bordul unei corăbii ce urma să plece în Canada. Ea trebuia să li se alăture tuturor acelor scoțieni din munți care plecau împreună spre o nouă viață. Dar ea nu urcat niciodată la bordul vreunei vas. Nu a ajuns niciodată pe țărmurile acelui teritoriu îndepărtat.

Căci ea a dispărut pe coasta sălbatică din Highland și a trăit o aventură mai adevărată decât a curs vreodată din condeiul meu.

Capitolul 1

Dormi somnul fără de stavilă,
Dimineață de trudă sau noapte de veghe.

Sir Walter Scott,
Stăpâna lacului – cântul I, strofa 31

Duff Head – Highland, coasta de nord-est, iunie 1820

– Vremurile grele i-au sufocat pe oamenii de aici timp îndelungat, iar cei mai mulți dintre ei și-ar vinde și rubedeniile dacă ar scoate o jumătate de penny din asta. Jean făcu o pauză și își aținti privirea spre oaspetele ei. Când o să se uite la tine, oamenii o să știe că faci mai mult decât atât.

Trosnetul puternic al focului de lemne din vatra bătrânei atrase privirea Isabellei. Scânteile se înălțară din flăcările albastre și liliachii, chinuindu-se să-și găsească drumul spre horn. Vântul și ploaia băteau cu înverșunare la obloanele și ușa casei.

În călătoria făcută până acolo, aflase de la John Gordon, nepotul lui Jean, că satul îngrămădit în jurul golfului, la poalele Duff Head, era format doar din câteva zeci de familii de pescari care încercau să își câștige traiul sărăcăcios de pe urma mării. Disperați. Înfometați. Săraci. Chiar dacă ea trăise întotdeauna la oraș – în Wurzburg și în Edinburgh – cunoscuse mulți oameni ca ei. Nu o înspăimântau.

Soldații care o urmăreau reprezentau adevăratul pericol.

„O jumătate de penny", cugetă Isabella. Ea valora o avere. Acești highlanderi nu știau nimic despre mia de lire pusă pe capul ei – recompensa oferită de guvern oricui putea să o aducă în viață la Edinburgh pentru a fi supusă interogatoriului, procesului și unei execuții publice. În mod cert, Jean nu știa despre asta. Nu știa nici

despre suma mai mică oferită de radicali pentru ca trupul ei mort să le garanteze tăcerea. Ambele tabere și-o doreau moartă.

– Am trăit aici toată viața mea. Marea te întărește, iar oamenii ăștia sunt tari ca piatra, continuă femeia, poate citind o urmă de scepticism pe chipul Isabellei. Nu își oferă loialitatea nimănui. În revolta din '45, nu au vrut să lupte de nici o parte. Dacă nu te-ai născut aici, ești un intrus. Pentru ei, și prințul Bonnie[1] a fost un străin. Nu au încredere în străini.

Dacă soțul ei, Archibald, ar fi semănat ceva mai mult cu ei, se gândi Isabella, poate că încă ar fi fost în viață. Dar era în firea lui să țină partea cuiva. Iar acum, ca să-și salveze viața, ea, sora ei și fiica ei vitregă fugeau de aceiași măcelari care îl uciseseră în propria sală de operații, în timp ce încerca să îngrijească oameni răniți. Oameni care pur și simplu ținuseră piept, ca simpli civili, unor husari britanici pe străzile din Edinburgh.

– Tu ești o străină și o femeie lipsită de apărare care călătorește în Highland. O țintă ușoară, fără doar și poate, avertiză Jean. O să-și dea seama că ai cel puțin un șiling sau doi și o să-ți taie gâtul pentru asta. Și apoi trupul o să-ți ajungă în mare. Apele au înghițit destui străini.

Predicția sumbră a femeii mai în vârstă era cu siguranță o exagerare, dar soarta cu care avea să se confrunte Isabella dacă pica în mâinile britanicilor nu era. Prietenii răposatului ei soț, eliberați recent după ce fuseseră închiși de autorități, fuseseră adesea aduși în sala de operație cu răni oribile. Trupurile le fuseseră frânte. Fuseseră supuși la torturi de nedescris. Și nu conta absolut deloc dacă erau bărbați sau femei.

– Stați în casă! le porunci Jean pe un ton la fel de ascuțit ca acul pe care îl înfigea în cârpa din poală. Iar dacă din întâmplare vă vede cineva aici, nu spuneți nimic, mă auziți? Nu vă uitați în ochii nimănui și nu răspundeți la întrebări. Dacă este ceva de spus, o s-o spun eu.

Afară, furtuna continua neabătută, iar vântul șuiera, zguduind obloanele slăbite. Casa de piatră, indiferent cât era de sărăcăcioasă,

[1] Prințul Charles Edward Louis Philip Casimir Stuart (1720–1788), cunoscut drept Bonnie Prince Charlie, a fost pretendent la tronul Angliei, Scoției și Irlandei. (n.tr.)

oferea siguranță și un acoperiș de stuf care să lupte cu urgiile vremii. Mâncarea simplă pe care o împărțiră – pește înăbușit și turte de ovăz – o încălzi și o sătură. Era recunoscătoare să le aibă. Călătorise spre nord, prin Highland, pe o vreme ploioasă și aspră.

– Apreciez că m-ai primit așa de bine.

– Te-am primit pentru că nepotul meu mi-a cerut să o fac... Și mi-a dat destul pentru cazare și masă. Dar nu știu ce pune John la cale. În afară de numele tău, nu a spus prea multe despre tine – cine ești, de unde vii sau încotro te îndrepți. Dar este un băiat bun și e singura rudă care mi-a rămas. Am încredere în el. Privirea aspră se înduioșă, plină de afecțiune. Mi-a spus că tot ce trebuie să știu e că ești o femeie bună și că niște ticăloși din Lowland dau bani ca să spună mâna pe tine. Mi-a zis că trebuie să te țin ascunsă vreo trei zile. El o să se întoarcă după tine.

Nepotul lui Jean se întorsese în Inverness ca să rezerve locuri pentru Isabella, sora și fiica ei vitregă pe un vapor ce avea să le traverseze Atlanticul și să la ducă la Halifax. Dar asta însemna trei zile de griji și de așteptare înainte de a se reîntâlni cu Maisie și Morrigan. Totuși, nu îl lăsase pe avocat să-i spună unde anume în port le dusese pe tinere. Isabella se temea că avea să fie forțată să divulge locul în care se ascundeau în cazul în care cădea pradă urmăritorilor ei britanici. Trebuia să aibă încredere că John era corect față de fete. Fusese însărcinat de Sir Walter să aibă grijă de ele până când părăseau Scoția.

Privirea Isabellei se fixă pe mâna dreaptă tremurândă a lui Jean. O observase în timp ce femeia mâncase, chiar dacă gazda ei încercase să-și ascundă infirmitatea. Acum acul nu își găsea ținta, iar Jean se lăsă frustrată pe spate în scaun, iar ciorapii îi alunecară din poală pe podeaua de piatră. Isabella se aplecă și îi prinse, împreună cu degetarul femeii.

– Lasă-mă să termin în locul tău.

Stând în fața ei, Isabella studie ciorapii uzați. Abia dacă mai rămăsese ceva din călcâie care putea fi cusut, dar se apucă de treabă. Cu coada ochiului, Isabella o văzu pe Jean folosindu-și o mână pentru a încerca să o liniștească pe cealaltă.

Paralizie cu tremurături. O confirmau mersul târșâit al lui Jean, aplecarea în față, ștergerea ocazională a salivei din colțul gurii și mâna tremurătoare care nu putea fi controlată. O boală fără leac,

care devenea din ce în ce mai greu de controlat pentru o femeie în vârstă care trăia singură, mai ales într-un loc atât de pustiu precum acest avanpost singuratic. Duff Head era o faleză stâncoasă care înainta înspre valurile reci și de un verde cenușiu ale mării, la est de Inverness. Iar casa lui Jean era așezată între două dealuri cu pietriș, sub drumul de coastă, departe de sat. Nu avea nici un vecin prin apropiere. Văzând cât de izolată era casa, Isabella înțelese de ce John îi sugerase că putea fi o ascunzătoare sigură pentru ea.

Lăsând la o parte propriile probleme, era tulburător să se gândească că Jean locuia singură, departe de orice ajutor dacă ar fi avut nevoie.

Isabella studie încă o dată casa fără a fi observată. Oala de gătit din fier era prea grea, iar mai devreme, când Jean se străduise să o ia de pe foc, Isabella îi sărise în ajutor. Covorul uzat de pe podeaua de piatră reprezenta, cu siguranță, un pericol în timp ce femeia bolnavă își târșâia piciorul. Dacă se întâmpla să cadă și să-și rupă un braț sau un șold, putea să rămână acolo neputincioasă.

– Te vizitează cineva?

Jean păru iritată.

– Dacă vine cineva la ușă, dau eu explicații. O să spun că ești doamna Murray, prietena unei verișoare, și că te îndrepți spre Orkneys. Că mergi spre graniță. Faci un popas aici câteva zile. Asta e tot ce trebuie să știe.

Murray era numele ei de familie – fusese Isabella Murray timp de douăzeci și opt de ani, până ce se căsătorise cu Archibald Drummond, cu șase ani în urmă, și revenise în Scoția, într-o țară pe care abia dacă o cunoștea.

– Am întrebat doar din grijă pentru tine. Isabella se uită la golurile din obloanele pe unde intrau vântul și picăturile de ploaie. Iar acoperișul din stuf abia dacă oprea apa. Un firicel de apă se prelingea pe un perete și se aduna într-un colț întunecat. Sunt sigură că o casă ca asta are nevoie de întreținere și...

– Mă descurc. M-am descurcat și o să mă descurc întotdeauna. Și n-am de gând să iau aminte la vorbele lui John, care vrea să mă oblige să locuiesc cu el. Boneta așezată pe părul cărunt tremură, parcă încuviințând. Cu picioarele înainte o să ies. Așa a plecat din casa noastră scumpul meu soț și la fel mă pot scoate și pe mine.

Isabella aflase foarte puține lucruri despre mătușa lui John Gordon înainte de a ajunge aici. Pe toată durata călătoriei lor spre nord, fusese mai preocupată să aibă grijă ca Maisie și Morrigan să nu ajungă pe mâinile bărbaților care cu siguranță le urmăreau.

– Vicarul își face datoria și vine pe la mine o dată la două săptămâni, când trece pe aici. Și femeile din sat se opresc din când în când cu câte un coș.

Ușa se clătină din cauza unei rafale de vânt. Jean urmări privirea Isabellei și se încruntă.

– Dacă vine pe aici vreuna dintre ele, nu uita ce ți-am spus! Nu scoți nici o vorbă. Până și o șoaptă cu accentul tău din Lowland o să te dea de gol.

– Mă pricep destul de bine să urmez indicațiile. Nu o să-ți fac probleme.

Acoperișul casei se zgudui, parcă nefiind de acord, și le inundă cu fărâme de stuf.

„Probleme." Isabella trecu acul prin ciorap. Problemele îi fuseseră un companion constant din clipa în care Archibald o adusese înapoi în Scoția, la casa lor de pe Infirmary Street, din apropierea spitalului. În Wurzburg – grație tutelei și influenței tatălui ei – dusese o viață liniștită și productivă ca medic și chirurg experimentat, fiind privilegiată pentru că fusese lăsată să practice o profesie dominată de bărbați.

Archibald îi promisese că totul avea să fie la fel în Edinburgh. Nici unul din ei nu pretinsese că legătura lor fusese o căsătorie din dragoste. Fusese o căsnicie bazată pe respect, care să răspundă nevoilor pe care le aveau amândoi, căci sora ei și fiica lui puteau fi bine îngrijite. Ea putea să practice medicina în clinica lui și să ducă același stil de viață în Scoția. Dar el îi spusese doar jumătate de adevăr; nu îi zisese nimic despre cealaltă parte a lumii lui.

El era un idealist politic, un reformator, iar conștiința lui naționalistă revenise la viață în clipa în care pusese piciorul pe pământul natal. Apoi soțul ei dusese două vieți. Una ca medic respectat și erudit care era căutat de elita din Edinburgh, iar cealaltă ca activist ale cărui seri erau mereu pline de întâlniri secrete și de eforturi radicale de a schimba orientarea represivă a guvernului de la Londra. Dar Isabella nu își dorise să joace nici un rol în viața lui ascunsă. Era scoțiană din naștere, dar își trăise aproape întreaga viață departe

de această țară. Naționalismul și reforma scoțiană nu aveau impact asupra ei, căci ea se dedicase unei singure pasiuni: medicina.

Căderea jăraticului din vatră îndepărtă bariera din mintea ei și dintr-odată se trezi din nou în casa din Edinburgh. Înapoi în mijlocul haosului care se dezlănțuise în ziua aceea fatidică de aprilie.

Fusese o zi de greve. Țesătorii ordonaseră închiderea orașului. Negustorii își închiseseră obloanele și ușile. Se organizaseră proteste în Glasgow și în orașe mai mici.

Răspunsul guvernului fusese direct și brutal. Pedestrașii și cavaleria atacaseră fără vreun avertisment, venind călare și bătând protestatarii pe stradă. După confruntări, optsprezece oameni fuseseră aduși cu răni grave în clinica din casa lor. Nu avuseseră suficient loc pentru toți pacienții. Bărbați însângerați erau întinși gemând pe podea, pe coridor, pe masa din bucătărie. Unii dintre ei nu erau conștienți.

Archibald se ocupa de răniții care zăceau în camerele din față. Morrigan lucra cot la cot cu tatăl ei. Isabella pusese la loc piciorul rupt al unui băiat de șase ani, un trecător nevinovat doborât de mulțimea ce se împrăștia, care se împiedicase de copita cu potcoavă de fier a unui armăsar din cavalerie.

Tocmai îl așezase pe băiat la etaj, în propriul ei pat, când urletele și loviturile ajunseră la fereastra ei. Soldații britanici se înghesuiseră pe strada din fața casei.

– Soldați! strigă Maisie, repezindu-se în încăpere. Aici! Cer să fie lăsați să intre!

Degetele cu gheare ascuțite ale fricii îi prinseră gâtul într-o menghină. Isabella nu era proastă. Știa ce se întâmpla pe străzile orașului. Era conștientă de identitatea unora dintre răniții de care aveau grijă la parter chiar în clipa aceea. Știa cel rol aveau acei bărbații în toată agitația creată.

– Ia-ți pelerina! porunci Isabella. Coboară pe treptele din spate și așteaptă lângă ușa de la bucătărie cât timp eu mă duc după Morrigan. Voi două trebuie să părăsiți casa!

În timp ce se îndreptă valvârtej spre scări, zgomotul ușii din față făcute țăndări când fusese deschisă fu urmat de urlete. Abia dacă mai atinse scândurile cu picioarele în timp ce coborî treptele în zbor.

Camerele din față – întotdeauna un loc liniștit, dedicat vindecării – erau un câmp de luptă. Negustorii și femeile se luptau cu înverșunare cu soldaților invadatori cu jachete albastre și roșii. Nu mai văzuse niciodată o asemenea ciocnire. Se auziră mai multe strigăte. Apoi un foc de armă.

Chinuindu-se să înainteze prin haos, își găsi soțul întins lângă un perete, sângele curgându-i prin cămașa și vesta albe. Fusese împușcat în piept.

– De ce? urlă ea spre bărbații care continuau să intre de-a valma în casă.

Ea îngenunche lângă Archibald, apăsând ambele mâini pe rană și încercând să oprească sângele.

– Nu poți să mă ajuți, îi spuse el cu răsuflarea întretăiată, îndepărtându-i mâna. Se uită în spatele Isabellei. Ia-o de aici! Du-te, te rog!

Lupta continuă în jur, dar ea se chinui fără încetare să salveze viața soțului ei. Timpul se opri în loc și atmosfera căpătă un aer de coșmar. Deși Morrigan se afla chiar lângă ea, strigătele ascuțite ale tinerei femei răsunau îndepărtate și înăbușite. Totuși, Isabella încercă. Dar era prea târziu. Archibald știa. El se cutremură, păli și își dădu duhul.

Mai târziu, Isabella nu își aminti cum reușise să ajungă în partea din spate a casei, trăgând-o pe Morrigan după ea prin toată nebunia. Dar Maisie le aștepta în bucătărie, stând în pragul ușii care dădea spre grădină. Înainte ca Isabella să o poată deschide, cineva de afară începu să bată. Nu mai exista nici o scăpare. Erau înconjurați.

– Nu uita ce ți-am spus!

Ordinul răstit al lui Jean străpunse amintirile și o aduse pe Isabella înapoi în prezent.

Trase adânc aer în piept. Ciocănitul era real. Haosul obsedant din Edinburgh se dizolvă într-o clipă. Prin lumina slabă a focului, Isabella privi încordată spre ușă.

Jean îndreptă din nou un deget spre ea, înainte să se ridice în picioare și să se îndrepte târșâit spre intrare.

Stomacul Isabellei se făcu ghem. Oare o găsiseră? Cu cât se îndepărtau mai mult de Edinburgh și cu cât treceau mai multe zile, cu atât creștea mai mult îngrijorarea ei de a fi prinsă. Acuzațiile despre implicarea ei și vestea despre recompensa pusă pe capul

ei se răspândeau în rândul călătorilor. Ochi de străini o urmăreau. Se temea că avea să fie ridicată la fiecare popas de pe marginea drumului. Iar suspiciunea prietenilor soțului că avea să fie o responsabilitate pentru ei dacă era prinsă nu făcea decât să amplifice frica. Cu mult înainte de a ajunge în Inverness, se răspândise vestea că ambele tabere o voiau.

Ușa scârțâi, iar bătrâna se sprijini cu umărul de ea pentru ca furtuna să nu o deschidă mai larg. Jean încuviință din cap spre persoana care se afla afară și păși în furtună, închizând ușa în urma ei.

Isabella lăsă acul și ața pe scaun și se îndepărtă de foc. Valiza ei se afla lângă pat. Menajera ei credincioasă și curajoasă din Edinburgh le ascunsese pe cele trei femei în locuința umedă și îmbâcsită a fiului ei, de pe Cooper's Close din Canongate, și îi trimisese instrumentele medicale la câteva zile după atacul asupra casei lor.

Ușa era singura intrare în casă. Isabella nu avea scăpare. Două ferestre străpungeau pereții groși. O bucată de piele tare atârna greu pe peretele de lângă foc. Isabella se întrebă dacă ascundea o cale de acces spre o magazie de lemne sau un țarc pentru animale. Își ridică pelerina și valiza, dar se opri brusc.

Era o prostie să se gândească la fugă. Chiar dacă reușea să iasă pe acolo, unde se putea duce? Nu cunoștea ținutul din jur. Sora ei și fiica ei vitregă erau undeva în Inverness. Următoare lor întâlnire urma să aibă loc la bordul unei corăbii cu destinația Halifax. Dar chiar și această parte din planul lor era nesigură. Singurul lucru în care Isabella avea încredere era faptul că John urma să se întoarcă după ea.

Viitorul lor se afla în mâinile camaradului lui John – John Scott. Acum *Sir* Walter Scott. Un bărbat generos, acesta susținea că trebuia să-i plătească o datorie Isabellei folosindu-și fondurile proprii și riscându-și propria libertate.

Ușa se deschise din nou, iar Isabella rămase nemișcată, ținându-și respirația și răsuflând doar când o văzu pe Jean revenind singură înăuntru. Bătrâna închise ușa cu zăvorul.

– Știe cineva că sunt aici?

– Nu știe, răspunse Jean, întorcându se la locul ei de lângă foc. Și cu atât mai bine pentru tine.

– Ce voiau?

– Nimic care să te privească pe tine.

Răspunsul nu o făcu să se simtă mai puțin neliniștită. Se găsea într-o fundătură și faptul că își amintea prin ce trecuse doar îi accentua neputința.

– Trebuie să știu ceva? Sau să-mi fac griji pentru ceva?

– Da. Chiar trebuie. Jean îi aruncă o privire tăioasă. Dar, indiferent ce se întâmplă, mi-ai dat cuvântul că nu o să ieși din casa asta.

– Nu o să ies. Nu am unde să mă duc. Dar ce vrei să spui prin *indiferent ce se întâmplă?* Te aștepți să avem probleme?

– Pui prea multe întrebări, i-o întoarse bătrâna.

– Pe bună dreptate, răspunse Isabella, îmblânzindu-și tonul. Am întâmpinat multe probleme și pe nici una nu mi-am dorit-o în mod special.

Bătrâna făcu o pauză, ochii cenușii și pătrunzători studiind chipul Isabellei.

– Furtuna suflă tare din nord. Când se întâmplă asta, trebuie să fim pregătiți pentru ceea ce aduce marea. Acesta e motivul pentru care cineva a venit la ușa mea.

Un naufragiu, se gândi ea. Nu era treaba ei cum se descurcau sătenii. Își puse valiza jos.

– Marea este o amantă aspră, continuă Jean. Iar marinarii trebuie să-și facă treaba indiferent de vreme. Marea ia și marea dă – asta este legea firii. Acum du-te și culcă-te!

Capitolul 2

Vino cum vin vânturile, când
Pădurile sunt spintecate;
Vino cum vin valurile, când
Corăbiile pe coastă sunt aruncate...

Sir Walter Scott,
Muzică pentru cimpoi de Donald Dhu

Highland Crown. Casa lui. Mândria și bucuria lui. Cea mai dragă proprietate a lui după douăzeci de ani petrecuți pe mare. Dar nu exista nici o cale să o salveze. Corabia lui iubită era pierdută.

Apa înțepătoare și biciuită de vânt – rece și tăioasă ca gheața – îi șfichiui chipul lui Cinaed Mackintosh în timp ce întoarse privirea prin ploaie spre bricul lovit de moarte, pe care navigase prin zeci de furtuni la fel de aprige precum aceasta. Dusese o viață bună la bordul ei. Atingea viteza cu care putea depăși multe corăbii cu mai multe pânze. Putea să facă manevre în cele mai înguste locuri și când băteau cele mai puternice vânturi. Avea nevoie de asta, căci ei acționau de ambele părți ale legii. Se simțise cu adevărat norocos în anii în care fusese comandantul acestui vas. Dar norocul îl părăsise în clipa în care *Highland Crown* fusese condusă spre stâncile uitate de Dumnezeu ale acestui țărm scoțian.

Ochii lui Cinaed ardeau din cauza apei sărate. Corabia lui plutea în apropiere, pe o parte. Catargele fuseseră reduse la niște așchii, iar vântul și valurile imense continuau să atragă carena spre stâncile colțuroase, săpând găuri uriașe în lemn și amenințând să o arunce în vârtejul verde și sălbatic al mării. Privi spre petele de țărm negru care apăreau ca niște despicături pasagere, deschizându-se și închizându-se numaidecât în giulgiul de ceață întunecată ce îi învăluia vasul.

Două bărci de transport purtându-i echipajul dispăruseră deja în furtună. Sunetele tunătoare ale brizanților izbindu-se de mal în depărtare îi dădeau de înțeles că a ajunge la țărm nu era o misiune simplă.

Corabia se cutremură și gemu în timp ce un perete de apă se izbi și trecu imperturbabil peste tot, scufundându-i pentru câteva secunde pe Cinaed și pe ofițerul secund, un fost artilerist, care se ținea agățat de o grijea sfărâmată. O mână de bărbați, ultimii din echipajul lui, se chinuiau să evite scufundarea celei de-a treia bărci.

Cu nici o zi în urmă, navigau din Aberdeen spre Inverness. Când se dezlănțuise furtuna, lovise rapid și tare.

Îl durea să facă ceea ce trebuia făcut acum. Într-un golfuleț retras la est de Inverness, Cinaed urma să-și livreze încărcătura, dar acel plan nu avea să se mai realizeze niciodată. Pe de altă parte, nu putea permite ca mărfurile să ajungă în mâinile oricui. Simpatiile politice ale oamenilor care trăiau de-a lungul acestei coaste și în Highland nu erau niciodată o certitudine, iar el nu își dorea ca echipajul lui să suporte consecințele.

– Arde tot! porunci el. Știi ce trebuie să faci.

Secundul lui încuviință sumbru din cap și coborî prin trapa care ducea în măruntaiele corabiei.

Nu după mult timp, un alt val izbi ambarcațiunea. *Highland Crown* se înălță și apoi coborî, frângând carena precum spatele unui luptător. Cinaed ținu strâns parâmele rupte. Grija pentru omul lui îl împinse spre trapă. Întregul vas se mișcă din nou în timp ce o parte din prora bricului se ridică, se rupse și începu să se scufunde în mare. În jurul lui, parâmele plesneau și scândura exploda ca vreascurile uscate. Apoi prora dispăru și rămaseră doar câteva butoaie, lăzi și grinzi despicate pentru a-i grăbi dispariția.

Știa că era doar o chestiune de timp până ce avea să o urmeze restul corabiei, vărsându-și încărcătura în valurile cenușii și învolburate. Nu voia să mai piardă un om. Ajungând la trapă, strigă spre adâncurile întunecate ale corabiei. Furia furtunii anula orice șansă de a primi un răspuns.

Se strecură prin trapă, traversând cu repeziciune punțile inferioare, în căutarea artileristului. Cinaed îl găsi cu piciorul prins de un perete chiar de unul dintre butoaiele pe care trebuia

să le distrugă. Ochii secundului luciră, albi de groază. Ținea un felinar la o lungime de braț.

Agățând felinarul de o grindă, Cinaed găsi o prăjină și reuși să-l elibereze. Pe jumătate purtându-l, pe jumătate trăgându-l, își croi drum înapoi spre punte.

– Ajutați-l! strigă el spre marinari când ajunseră la marginea bordului scufundat. Un alt val îi ciocni, dar corabia rămase pe poziție, măcar pentru moment. Stând în spuma valurilor, îl împinse pe artilerist în barca de transport. Ridicați ancora și plecați! Dacă se răstoarnă, nu o să mai aveți timp.

– Vino cu noi, căpitane, urlă prin vânt cârmaciul.

Corabia se mișcă odată cu strigătul chinuitor al lemnului frânt de furtună.

– Faceți cum vă spun!

Aștepta până când barca de transport ridică ancora. Ce rămăsese din *Highland Crown* se alătură tumultului furtunii, încercând să-l oprească în loc. O balustradă se prăbuși și căzu peste el, aproape scufundându-l odată cu ea în mare. Urcă peste funiile de ancorare și se apucă de o bară care fu cât pe ce să îl lovească în cap ca o bâtă înainte de a reuși să se strecoare prin trapă.

Felinarul se legăna acolo unde îl lăsaseră. Cu o ultimă privire aruncată spre încărcătura lui, el aprinse fitilul. Cu un șuierat, scânteile se îndreptară spre butoi, ondulându-se ca un șarpe în flăcări. Nu avu timp să se gândească la faptul că pierdea tot ce se chinuise și luptase să construiască în viața lui.

Barca se lupta cu valurile pe partea ferită de vânt când el ajunse pe punte. Cinaed sări în marea învolburată. Răceala apei îi tăie răsuflarea. Un val îl trase sub apă.

În timp ce marea îl învălui în brațele ei, durerea pierderii lui era ca un pumnal care i se înfigea în inimă. Nu era un om bogat. Nu se născuse în bogăție, cu o educație aleasă, un brevet cumpărat sau un protector iubitor gata să-i sară în ajutor. Fusese respins de singura rudă pe care o cunoștea. Iar acum vânturile nesansei îl aruncaseră pe un țărm stâncos, luându-i casa, viața, viitorul. Deposedat de tot ce câștigase, calea îi fusese distrusă. Era suficient de puternic ca să o ia de la capăt?

Ridică privirea spre spuma clocotitoare a mării și se chinui să se ridice la suprafață. Cu un ultim efort, înotă spre barca de transport.

Mâini nerăbdătoare se întinseră ca să-l ajute să urce la bord.

– Vâsliți, băieți! le porunci el, urcând în etravă. Cu toată puterea pe care o mai aveți!

În spatele lui, *Highland Crown* fu aruncată în aer într-o serie de explozii rapide, și bucăți din corabie fură proiectate peste barcă. Cinaed rămase lângă timonier și privi înapoi spre neprețuitul lui vas. Ce mai rămăsese din carena de pe recif era în flăcări, iar un fum negru se înălțase deasupra ei.

I se puse un nod în gât în timp ce o privi arzând. Apoi, ridicată de urgia furtunii, corabia se izbi de recif și se făcu nevăzută. Scândurile și funiile de ancorare erau tot ce mai rămăseseră, arzând în timp ce erau aruncate în valurile zbuciumate.

Cinaed își întoarse privirea și se concentră pe ceea ce făcea, să își ducă oamenii în siguranță spre țărm. Prin ceața mohorâtă și grea, se ivi un promontoriu stâncos, ieșind dinspre un pământ nevăzut.

– Ce avem în spatele nostru a dispărut! strigă el ca să acopere vântul. Vâsliți cu putere, oameni buni! Țărmul este aproape.

Capitolul 3

Cu capul ridicat și chip hotărât,
Și ochi, și urechi atent încordate,
Și șuvițele date pe spate și buzele întredeschise,
Ca un monument al artei grecești,
Ascultând, părea să stea ea
Naiada ce ocrotea țărmul.

Sir Walter Scott,
Stăpâna lacului – cântul I, strofa 17

Bufnitura puternică o trezi brusc. Isabella se ridică numaidecât.

Uitându-se în jur, rămase pe loc câteva clipe și încercă să risipească pânzele cețoase ale confuziei. Nu reușea să deslușească prea bine împrejurimile. Locul îi era necunoscut și nu-și putea aminti cum ajunsese sau de ce se găsea acolo. Era ca un vis din care nu putea să scape.

Dar bufnitura era o parte din visul ei?

Ea clipi și încercă să-și limpezească mintea.

Jean, mătușa lui John Gordon. Isabella era în Highland, în casa bătrânei. Focul din vatră se transformase în jăratic, aruncând o strălucire scânteietoare peste podea, pereți și mobilierul modest.

Ușa se trânti puternic, sub forța unei rafale de vânt, și se mai izbi o dată de masa zgâriată de un oblon. O rafală sărată se strecură prin ușa deschisă, aruncând pe podeaua de piatră stropi de ploaie care străluciră asemenea unor picături de chihlimbar.

Întețite de pala de aer sărat, flăcările slabe se amplificară pentru o clipă. Isabella aruncă o privire prin casă.

Femeia nu se vedea pe nicăieri.

O serie rapidă de explozii o făcură pe Isabella să sară în picioare. Explozia era aproape. Își puse iute ghetele. Luându-și în grabă

pelerina, se îndreptă spre ușă și se uită prin ploaie. Acolo, pe coasta din Highland, cerul nopții păstra nuanța de un cenușiu sumbru a amurgului verii, fără a se cufunda niciodată complet în întunericul climei din sud. Nici măcar norii furtunii nu reușeau să estompeze lumina difuză. Al doilea soare ardea luminos pe apă. Ea păși afară pe nisipul întărit și privi lung, prin ploaia întețită de vânt, scena înfiorătoare din fața ei.

La nici măcar un kilometru distanță de plaja stâncoasă, aproape izolată de ceața grea, rămășițele unei corăbii în flăcări zăceau pe un recif. Flăcările și fumul se înălțau spre cer.

Grupuri mici de săteni se aliniau de-a lungul fâșiei întunecate de coastă, arătând spre epavă. Câțiva bărbați stăteau pe o stâncă îngustă și ascuțită care ieșea înspre valurile dezlănțuite. Atenția vecinilor lui Jean era atrasă de ceea ce se întâmpla în larg, dar Isabella înaintă prudentă spre un loc cufundat în întuneric, lângă niște bolovani mari, care duceau spre mare. De acolo, putea să vadă și să nu fie descoperită.

Un nor învolburat și gros întunecă reciful pentru câteva clipe, ridicându-se chiar când un val îndepărtă de stânci vasul în flăcări. Strigăte și înjurături străpunseră aerul în timp ce corabia se scufundă. Isabella nu știa prea multe despre naufragii, dar bănuia că scufundarea era o lovitură grea pentru prădătorii care așteptau pe mal.

Nu trecu mult timp până ce sătenii începură să înainteze cu greu ca să adune puținele butoaie și bucăți de corabie purtate de tăvălugul învolburat. Adunându-și forțele, târâră comoara modestă până pe plajă.

Isabella își aminti că un vizitator venise mai devreme la ușa lui Jean. Trebuia să fi văzut corabia lovindu-se de stâncă. Știa că avea să urmeze asta. „Marea ia și marea dă – asta este legea firii."

Prin ceață, distinse o singură barcă de transport naufragiind lângă promontoriul stâncos. Dispăru într-o scobitură, iar când se înălță din nou, barca era mai lăsată în apă. Vântul și valurile se dezlănțuiau în jurul ei.

O bubuitură răsună dinspre promontoriul accidentat.

Isabella tresări și merse câțiva pași înainte ca un bărbat din barcă să cadă pe spate, prăbușindu-se din ambarcațiune și dispărând în valuri. Din locul în care se afla, ea nu reușea să vadă cine trăsese cu muscheta, dar era limpede că sătenii erau hotărâți

să strângă tot ce puteau. Nu își doreau nici un supraviețuitor care să le încurce planurile. Și nici nu aveau de gând să accepte existența vreunui martor care să intervină.

Apăsându-și pumnul în stomac, Isabella urmări cum barca de transport încercă să se îndepărteze de stânci. O clipă mai târziu, dispăru în ceață.

Sătenii continuară să tragă epava din apă, dar ea privi absentă. Pierdută în gânduri, sub bătaia rafalelor de ploaie, se gândi la naivitatea absurdă a vieții pe care o ducea. Își dedicase întreaga existență vindecării oamenilor. Dar în lumea reală oamenii puneau regulat capăt vieții altora fără vreo șovăială sau vreun regret. Ea văzuse asta. În Edinburgh, propriul ei soț murise din cauza unui glonț tras de un om fără suflet și îmbrăcat în uniformă. Iar când fugise din casă, văzuse trupurile de pe străzi călcate în picioare chiar de oamenii meniți să îi protejeze. Și vedea același lucru și acolo. În acea clipă.

Nu știa cât timp rămase nemișcată acolo. Dar, dintr-odată, își dădu seama că Jean o grăbea înapoi spre casă. Bătrâna se întinse spre ea și o apucă de pelerină.

– Ți-am spus să rămâi înăuntru! spuse Jean cu înverșunare, făcând un semn spre ușă. Asta este treaba satului. Nu este treaba ta. Întoarce-te înăuntru înainte să te vadă cineva!

– Cine a dat foc corabiei?

– Ei au făcut-o, ticăloșii ăia blestemați! zise ea cu dispreț, arătând în direcția apei. Au vrut să ne refuze tot ce cărau.

– Un sătean a împușcat un bărbat din barcă, spuse Isabella, nedorindu-și să uite ce văzuse. Cu sânge-rece.

– Nu am văzut nimic. Și nici tu.

Fără lege. Fără principii. Fără compasiune. Singurul lucru care conta era propria supraviețuire. Așa trăiau. Și, bănuia ea, așa trăiseră mereu. Era motivul pentru care John o adusese acolo. Cu toate acestea, era greu de privit. Dar trebuia să rămână tăcută. Trei zile, își aminti sieși. Încă trei zile și putea pleca din Highland. Iar evenimentele din acea noapte aveau să reprezinte doar un capitol din amintirile tragice ale vieții ei în Scoția.

– Intră! Jean privi printr-o crăpătură între bolovani spre săteni. Acum! Și nu vorbi despre omul împușcat. Noi nu avem arme în Highland.

Isabella își înfipse picioarele în pământ când bătrâna încercă să o împingă înapoi spre casă. O mișcare undeva spre marginea mării îi atrase atenția. Lângă unul dintre bolovanii care despărțeau acea porțiune îngustă de plajă stâncoasă de fâșia lungă ce ducea spre sat și Duff Head, un bărbat se târa prin spuma șfichiuită de vânt. Chiar deasupra nivelului apei, se prăbuși pe plajă.

– Cineva de pe corabie!

Jean apucă strâns brațul Isabellei.

– Eu nu văd pe nimeni.

Ea se eliberă din prinsoarea femeii mai în vârstă.

– Nu mă interesează bunurile recuperate. Puteți să le păstrați voi pe toate. Dar omul ăla are nevoie de ajutor!

– Stai, nu poți să faci asta!

Pentru mulți, a fi medic însemna să urmezi o profesie onorabilă, una care atrăgea, în general, respect și beneficii financiare modeste. Dar pentru Isabella reprezenta o obligație și o onoare. Își tratase dintotdeauna calea aleasă ca pe o responsabilitate. Nu conta cine era pacientul sau care era situația lui. Prieten sau dușman, sărac sau bogat, ea reacționa la fel. Primise un har pe care era hotărâtă să-l folosească.

Înaintă în grabă pe panta stâncoasă până la marginea apei, iar Jean rămase în urma ei, mormăind tot drumul.

În părul lung și negru al bărbatului erau încâlcite alge și pietriș. Fața îi era pe jumătate îngropată în pietre și nisip. Era un bărbat masiv, înalt și cu umeri lați. După haina bine făcută și pielea de calitate a cizmelor, ea decise că nu era un matelot obișnuit. Era fie pasager, fie căpitan pe corabie.

Isabella se întoarse cu spatele la rafalele de vânt și se ghemui lângă el. Punându-și degetele pe gâtul lui, îi simți pulsul. Pielea lui era lipicioasă și rece.

– Cu voia Domnului, nemernicul este mort, mormăi Jean, stând lângă ea.

– Dorința ta s-ar putea să se împlinească. Este mai mult mort decât viu.

Dacă era omul care fusese împușcat, ea își închipuia că sătenii nu urmau să aibă milă de ele dacă îl găseau în viață. Iar trupul lui nu avea să mai fie găsit niciodată. Mareea în creștere i se prelingea în jurul cizmelor.

– Ajută-mă să-l întorc!

– Nu te ajut cu așa ceva. Și dacă ai un pic de minte, o să-l lași în pace ca să-l ia marea.

Isabella își șterse apa sărată de pe față și îl trase de braț, reușind să-l întoarcă singură pe o parte. Barba crescută îi acoperea fața, dar pielea îi era palidă precum ceara, iar răsuflarea greoaie. Apucându-l de haină, îl întoarse pe spate. Mâna îi fu pătată de ceva roșu. Îi descheie haina și văzu o gaură în vesta neagră la un centimetru deasupra inimii. Sângele curgea din rană.

– Știam eu.

Ea își apăsă mâna pe rană ca să oprească sângerarea.

– Lasă-l să se ducă!

Ea apăsă mai tare. Furtuna și furia mării se amestecară cu avertismentele lui Jean. Mintea îi fu transportată înapoi în casa lor din Edinburgh. Chipul străinului era al lui Archibald. Sânge cald i se prelingea printre degete. Cu toți anii ei de pregătire, nu fusese în stare să-l salveze. Viața lui îi scăpase pur și simplu printre degete.

Isabella nu îl putea lăsa pe acest om să moară.

Archibald fusese prietenul, mentorul și profesorul ei. La fel ca în clipa în care murise tatăl ei, pierderea lui o doborâse cu cruzimea incertitudinilor vieții. Responsabilitatea pentru siguranța surorii ei și a fiicei ei vitrege era copleșitoare. Într-o clipă, ea fusese deposedată de existența ideală pe care o dusese. La 34 de ani, trebuia să învețe să supraviețuiască. Trebuia să-și salveze viața.

– Nu ajung multe pe mal. Vocea lui Jean răsună dinspre golul dintre bolovani, de unde îi privea pe sătenii de pe plajă. Lumea o să vină încoace ca să vadă dacă nu a ajuns ceva pe aici.

Sângele continua să pulseze din rană.

Bătrâna reveni în grabă lângă Isabella.

– Trebuie să intri acum! Nu o să fie prea bucuroși să-l găsească pe omul ăsta.

– Nu-l pot lăsa să moară. Nu din nou. Nu pot, spuse ea, propria voce aparținând parcă unei străine.

Isabella luă o mână de alge care pluteau lângă ei. Le apăsă pe rană. Glonțul încă era înăuntru. Dacă reușea să-l scoată și să coasă rana, putea să oprească sângerarea. Era singurul mod de a-l salva. În urmă cu zece ani, îl ajutase pe tatăl ei să opereze bărbații răniți care fuseseră aduși înapoi la Wurzburg din bătălia de la Leipzig. După

o săptămână, aceștia încă aveau gloanțe de muschetă rusească și schije în răni. Muriseră foarte mulți.

Geanta cu instrumentele ei chirurgicale se afla lângă pat.

– Ajută-mă să-l urc dealul!

– Ăsta nu o să vadă niciodată interiorul casei mele. Lasă-l în pace!

– Atunci o să-l târăsc de una singură până acolo.

Jean o trase din nou pe Isabella de pelerină.

– Ești surdă, femeie? Nu-ți amintești nimic din ce am spus aseară, nu-i așa?

Bandajul de alge marine ajuta la reducerea fluxului de sânge. Isabella ridică privirea spre întinderea de nisip, încercând să decidă cum să îl urce dealul.

– Ascultă...

– *Nu* am de gând să-l las, o întrerupse ea aspru. M-ai auzit? Nu-l las să moară aici pe plajă. Tu faci ce consideri de cuviință. Dar, dacă vrei să-l predai pe omul ăsta amicilor tăi, atunci poți să mă dai și pe mine pe mâna lor odată cu el.

Femeia mai în vârstă dădu drumul pelerinei și se îndreptă de spate, privind-o lung, de parcă era o creatură cu două capete.

Amândouă tresăriră când auziră pe cineva care striga de pe plaja de dincolo de bolovani. Era vocea unui bărbat.

„Prea curând", se gândi Isabella. Bravada îi era pusă la încercare.

– Vorbesc serios.

– Lasă-te în jos și nu te mișca, șuieră Jean. Ascultă-mă!

Înțelese urgența din vocea bătrânei. Isabella se ghemui lângă bărbatul rănit. Hotărâtă, ea ținu apăsate algele peste rană.

Ascunsă de bolovanul de la marginea apei, ea o privi pe Jean cum urcă stâncile cu o agilitate surprinzătoare ca să iasă în calea săteanului.

– Hei, bătrână Jean! A apărut ceva de-a lungul plajei?

Din locul în care aștepta, Isabella putea să vadă că bărbatul avea un ciomag strașnic.

– Nu, Habbie. Nimic, naiba să-i ia! se tângui ea. Câinii au vrut mai degrabă să arunce totul în aer decât să ne dea partea pe care o meritățm. Aș vrea să știu la ce servește asta.

– Dacă oricare dintre bărcile lor nimerește prin apropiere, mă gândesc că băieții o să scoată totul din ascunzători.

– Ei bine, explozia a fost un spectacol pe cinste, remarcă ea. Ce crezi că aveau acolo ca să facă nebunia asta?

– Aur franțuzesc și coroana bătrânului Bonnie, fără îndoială. N-ar fi vrut să ajungă pe mâini greșite. Habbie râse. Deși poate că transportau și o armă sau două.

Ceea ce era ilegal în Highland, se gândi Isabella.

– Și poate un butoi de pulbere sau două?

– Ar putea fi vorba de așa ceva. N-ar fi primul contrabandist care ajunge prea aproape de Head.

Isabella se încruntă spre bărbatul care stătea nemișcat pe nisipul de lângă ea. Un contrabandist.

Strigătele altor oameni care răsunară de pe plajă atraseră atenția săteanului.

– Să ne chemi dacă ajunge ceva pe uscat. Să nu scoți singură nici o cutie din mare!

– Firește, prostuțule. Sunt prea bătrână ca să fac așa ceva.

Isabella nu știa dacă putea să răsufle ușurată. Marinarul, contrabandistul, pasagerul sau cine era acel bărbat rămase inconștient. Dar sub palmele ei putea să îi simtă inima bătând. El nu renunța.

O privi pe Jean cum își croiește drum înapoi.

– Mulțumesc, spuse Isabella. Acum, poți să mă ajuți să-l târăsc până în casă, te rog?

– Mai bine te mai uiți o dată la el. Mie ticălosul mi se pare destul de mort.

– Nu este mort. El...

Cuvintele îi rămaseră blocate în gât în timp ce o mână se repezi spre ea și degete lungi, ca o menghină îi încleștară traheea, strângând tare.

Isabella se chinui să tragă aer în piept, uluită de atac. Încercă cu disperare să se elibereze din strânsoarea ucigătoare. Încerca să-i zgârie fața, dar nu reuși. Unghiile i se afundară în încheietura lui, dar el nu voia să îi dea drumul. Ochii lui erau deschiși, dar dezorientați. Intenționa să o ucidă, iar ea nu putea face nimic ca să-l oprească.

Plămânii amenințară să explodeze. Acesta era sfârșitul, se gândi ea. Destinul ei nu era să moară lângă Archibald și tovarășii lui rebeli din Edinburgh, ci aici, singură, viața scurgându-i-se într-o furtună de pe țărmul din Highland. Jean sigur îi putea împinge trupul în

mare, iar corpul ucigașului ei avea să o urmeze cât de curând. Cu ochii minții, zări într-o străfulgerare chipurile lui Maisie și Morrigan. Cele două trebuiau să supraviețuiască fără ea, decise Isabella, simțind că își pierde cunoștința. Se aveau una pe cealaltă și nu mai erau copile, ci femei puternice. Erau nevoite să fie.

Dar sfârșitul ei nu veni atât de repede. Pe neașteptate, bărbatul își slăbi strânsoarea cu aceeași bruschețe cu care o atacase. Isabella căzu înapoi pe plaja stâncoasă, tușind și încercând din răsputeri să pompeze aer înapoi în piept.

O răsuflare. Plămânii ei protestară. O altă răsuflare. Respira. Își puse o mână pe gâtul învinețit.

Jean era ghemuită lângă capul bărbatului, fluturând mândră o piatră mărișoară în mână.

– De data asta, lupul-de-mare *chiar* este mort.

Capitolul 4

Oh, Femeie! În orele noastre de liniște,
Șovăielnică, sfioasă și greu de mulțumit,
Schimbătoare ca umbra
Prin lumina plopului tremurător;
Când durerea și neliniștea brăzdează fruntea,
Tu, înger păzitor!

Sir Walter Scott,
Marmion – cântul VI, strofa 30

Cinaed ridică privirea spre chipul unei femei. Sprâncene negre și frumoase se arcuiau deasupra unor ochii căprui care erau concentrați pe pieptul lui. Un păr des și negru era strâns pe spate într-o împletitură și prins la ceafă. Concentrată pe ceea ce făcea, nu își dădu seama că el era treaz.

Fruntea îi era încruntată și linii de concentrare îi încadrau colțurile gurii. Rochia cenușie de călătorie pe care o purta era simplă și practică. Nu era bătrână, dar nici tânără. Nici grasă, nici subțire. De unde zăcea el, bănuia că nu era nici înaltă, nici scundă. Era frumoasă, dar nu în stilul ostentativ al femeilor care îi întâmpinau, de obicei, pe marinari prin orașele portuare. Și nici nu era precum fetișcanele din Halifax care fluturau din gene și mereu încercau să-i atragă atenția după slujba de duminică. Totuși, nu se obosi să analizeze simetria plăcută a chipului ei. În orice caz, expresia ei avertiza că nu era genul căreia să îi pese ce credeau alții despre înfățișarea ei.

Dar cine era?

Ultima amintire clară pe care o avea era că văzuse o licărire pe țărm. În clipa imediat următoare, pieptul îi fusese lovit de ceea ce simțise ca un vătrai încins. Apoi totul plutea într-o ceață confuză. Își amintea că se aflase în apă, încercând să înoate spre

un fel de țărm îndepărtat. Sau se chinuia să ajungă din nou la barca de transport?

Cinaed nu știa ce parte a corpului îl durea mai tare, bubuitul înfiorător din cap sau vătraiul încins pe care încă îl simțea în piept.

– Unde sunt? întrebă el. Cine naiba ești tu?

Speriată, ea se îndreptă de spate, se îndepărtă și îl privi încruntată. Într-o mână acoperită de sânge, ținea un ac și o ață. În cealaltă avea un bisturiu, pe care îl îndreptă direct spre gâtul lui.

– Încearcă să mă mai sufoci o dată și te omor!

– Să te sufoc? Pentru numele lui Dumnezeu, femeie!

Corabia lui. Reciful. Explozia. Închise ochii o clipă și încercă să alunge ceața. Toate prin câte trecuse îl izbiră ca o salvă.

Highland Crown dispăruse. Detonase chiar el pulberea. Unde erau oamenii lui? Urcase în ultima barcă. Se trăsese spre ei de pe plajă. El fusese împușcat.

Cinaed o apucă de încheietura mâinii cu care flutura bisturiul, înainte să o poată retrage.

– Unde sunt oamenii mei?

O bătrână îmbrăcată în veșminte tipice pentru Highland se strecură în câmpul lui vizual, în spatele femeii mai tinere. Se asigură că el vedea ciomagul pe care îl ținea peste un umăr.

– Ăsta nu merită nici cât momeala de pește, îl luă ea în derâdere. Bătrâna era gata și, în mod evident, dornică să-și folosească ciomagul. În plus, este nerecunoscător, din câte văd. Am avut dreptate când am spus că nu trebuia să-l salvezi în veci.

„Nu trebuia să-l salvezi în veci." El eliberă încheietura, iar mâna se trase înapoi. Dar femeia cu păr negru nu se îndepărtă. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ea lăsă bisturiul pe pat, astfel încât să nu îi fie la îndemână. Ochii căprui se concentrară din nou pe pieptul lui, apoi femeia își puse din nou acul în acțiune.

El tresări, dar își ținu mâinile departe de ea.

După toate aparențele, el trebuia să fie mort. Un glonț de muschetă îl străpunsese și îl făcuse să se prăbușească în apă. Ar fi trebuit să fie terminat. Cineva de pe mal încercase să-l omoare.

Dar era în viață și părea că îi datora viața femeii de lângă el. Se simți cuprins de recunoștință.

– Vrei să-i mai dau una în cap? întrebă bătrâna vrăjitoare.

– Ultima cusătură. Lasă-mă să termin, spuse ea cu o voce din care lipsea accentului din nord. Poți să-l omori după ce termin.

Simțul umorului, se gândi Cinaed. Cel puțin, spera ca ea să glumească. Făcu un nod, tăie firul și se îndreptă de spate, examinându-și cusăturile. El înălță capul ca să vadă ce fel de model făcuse pe el. O linie de piele încrețită, acoperită de un șir de cusături îngrijite, îi împodobea acum zona aflată chiar sub claviculă. Mai fusese cusut de chirurgi, dar nici unul nu făcuse vreodată o treabă atât de bună. Dădu să se ridice ca să-i mulțumească.

Era o greșeală gravă. O clipă, se gândi că, la urma urmei, bătrâna chiar folosise ciomagul. Când se împinse în sus, creierul parcă îi explodă și nu avu nici cel mai mic dubiu că i se scurgea prin urechi și prin ochi. Gustul de apă sărată i se ridică în gât.

– O găleată, gemu el disperat.

Femeia era surprinzător de puternică. Îl rostogoli și ridică o găleată în timp ce stomacul lui se goli. Părea că se așteptase la o asemenea reacție. Oricât de oribil s-ar fi simțit înainte, acum era și mai rău, căci camera se răsucea, se balansa și se învârtea în jurul lui. Momente lungi de stări de vomă îi cutremurară corpul.

– Cu sângele mă descurc, mormăi bătrâna de undeva din ceața cenușie care umplea încăperea. Vomită din nou. Pentru numele lui Dumnezeu!

– O să curăț eu mai târziu. Nu-ți face griji pentru asta. Du-te să stai lângă foc, Jean. Ai avut o noapte lungă.

Cinaed simți cum o cârpă umedă îi trece peste ceafă și peste față.

Jean mormăi ceva despre „pierde-vară", „nu-i de încredere" și „o mizerie". Când el îndrăzni să arunce o privire spre ea, îl privi ca un demon care păzea porțile iadului.

– Nepotul meu știe că ești doctor? întrebă ea, fără a-și lua ochii de la el, în timp ce ridică bisturiul și îl întinse femeii mai tinere.

Doctor! El își înălță capul ca să se mai uite o dată la ea. Era, fără doar și poate, o femeie. Și, pe deasupra, una frumoasă. El continua să respire, iar ea făcuse o treabă excelentă, indiferent ce provocase glonțul în pieptul lui. Dar posibilitatea ca un medic instruit sau chiar un chirurg să se afle acolo, în acel colț îndepărtat din Highland, era prea mică. Bărbat *sau* femeie.

– John știe.

– Dar zici că nu ești moașă, insistă Jean, cu o notă de neîncredere în tonul ei. Și nu doar felcer, în ciuda instrumentelor tale frumoase și strălucitoare din geanta aia a ta.

– M-am pregătit ca medic la o universitate. Dar constat că abilitățile mele de chirurg sunt tot mai necesare peste tot pe unde mă duc.

Pregătită la universitate. Cinaed îi mai aruncă o privire pe furiș. Ea avea un aer de siguranță în felul în care vorbea și acționa, lucru care îl convinse că spunea adevărul. Și pentru prima dată de când *Highland Crown* se izbise de acel recif, se întrebă dacă nu cumva norocul lui încă exista, chiar dacă atârna numai de un fir de ață. Se părea că zeița norocului i-o trimisese pe Airmid, propria lui zeiță a vindecării.

Cuvinte de mult uitate, repetate deasupra vreunei răni, îi reveniră în minte din copilărie. „Os din os. Venă din venă. Piele din piele. Sânge din sânge. Mușchi din mușchi. Măduva din măduvă. Carne din carne..."

Ea ridică de pe podea un vas cu cârpe pătate de sânge. Un glonț de muschetă era așezat ca un ou de măcăleandru pe cârpele înmuiate. La naiba, se gândi el, cu o admirație aproape nestăpânită. Nu numai că îl cususe, dar scosese și glonțul dinăuntrul lui.

Dumnezeule! Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca ea. Dar nu-i păsa dacă venise de pe lună să practice medicina aici. El îi datora viața.

– O femeie doctor! spuse Jean. Închipuie-ți! N-am știut nici măcar că există așa ceva.

Cinaed înălță capul ca să surprindă o frântură din chipul în formă de inimă de lângă al lui. Ochii erau închiși la culoare și frumoși, dar ea nu îl vedea. Atenția îi era concentrată pe sudoarea de pe fața lui.

– Nici eu nu am știut că există vreuna, reuși el să spună înainte să se aplece peste găleată și să vomite din nou.

Pe acest țărm din Highland îndepărtat și uitat de Dumnezeu, unde oamenii îi împușcau pe supraviețuitorii unei corăbii scufundate, el fusese salvat de un medic.

– După ce ai scos glonțul din el, l-ai cusut greșit? întrebă Jean. De asta își varsă măruntaiele în găleata mea?

– Vomită pentru că l-ai lovit cu o piatră.

– Ce altă alegere aveam? Ești o străină prin locurile asta, dar marinarul te strângea de gât. Avea crima în ochi!

Cinaed își amintea vag lupta. Se afla pe o plajă. Durerea din piept era intensă. Crezuse că îi scotea cineva inima. Simți o înțepătură de vinovăție.

– Ba nu. Nu am vrut. Nici o cri... reuși el să spună cu răsuflarea întretăiată, încercând să nu dea frâu liber următorului acces clocotitor de apă de mare care i se ridică în gât.

– Încercam să-ți salvez viața, dar ai decis să mă strângi de gât, spuse ea calm. Ai meritat lovitura primită în cap.

Cu toate acestea, îi scosese glonțul din piept și îl ajutase să își revină. Se auziră pași târșâiți pe podea. Bătrâna cerber revenea în bârlogul ei. Măcar femeia doctor nu aparținea acestui trib de brute care încercaseră să-l omoare. Trebui să-i ceară scuze, să-i mulțumească, dar nu putea. Își simțea din nou fierea în gât. Avea fiecare membru amorțit. Corpul îl durea și chipul începu să îi ardă brusc. Nu voia decât să închidă ochii și să dea totul uitării.

Ea îl întoarse ușor pe spate și îi coborî capul pe o moviliță moale.

Revolta infernală din stomacul lui părea să se liniștească acum, după ce se golise. Femeia se ridică în picioare și se îndreptă spre foc, iar Cinaed studie pentru prima dată interiorul casei. Mirosul de pește și de lemn de foc plutea în aer. O ușă, două ferestre, un firicel subțire de lumină a zilei care străpungea fumul din interior. Bătrâna stătea la o masă de lemn, mormăind ceva ce păreau a fi plângeri adresate nimănui în mod special. Furtuna părea să se liniștească. Hainele lui erau ude, așa că nu putea să fi fost inconștient prea mult timp.

Cu niște fâșii de pânză în mână, ea se întoarse și se ghemui lângă el. Mâinile ei erau reci, iar el se bucură să le simtă pe pielea febrilă. Se mișcară cu o siguranță abilă în timp ce îi curățară și îi acoperiră rana din piept.

În întreaga lui viață, nici o femeie nu îl tratase cu atâta tandrețe. Desigur, cunoscuse atingerile delicate ale multor fete din port, dar interesul lor pentru el fusese mai degrabă legat de monedele pe care le avea în buzunar. Fusese pe mare în cea mai mare parte a zilelor lui și nu avusese niciodată cu adevărat un cămin pe care să-l numească acasă. Nu avusese niciodată o femeie căreia să îi fi păsat de nevoile lui fără să vrea ceva în schimb.

El îi studie din nou chipul.

Nasul ei era drept. Avea gura mare și buze pline. Linia pierdută de sub pomeții înalți îl fascina. Nu știa de ce, dar se trezi luptând cu impulsul de a se întinde și a șterge încruntarea sculptată pe fruntea ei.

Ochii lui Cinaed se închiseră. Era mult prea dureros să se miște, să gândească, să decidă cum să-și plătească datoria față de ea. Față de acest doctor.

Apoi, dintr-odată, se trezi din nou la bordul *Highland Crown*. Furtuna își dezlănțuia urgia și valuri uriașe îi luau cu asalt corabia. Oamenii erau prinși în pupă, iar el trebuia să-i salveze înainte ca vasul să fie înghițit în hăul fără fund.

Isabella întinse o pătură peste bărbat, lăsând la vedere rana bandajată. Voia să vadă dacă începea să sângereze din nou.

Nu scosese cizmele din picioarele lungi care atârnau peste marginea patului. Simpla lui înălțime îl făcea destul de impunător. Iar reflexele lui erau rapide, în ciuda rănilor pe care le avea. Își atinse pielea fină a gâtului și își frecă încheietura acolo unde strânsoarea lui o învinețise. Era un bărbat aspru, dar, date fiind încercările prin care trecuse și surprinderea de a se trezi în această casă, ea îi înțelegea reacția.

Era extraordinar de norocos să fie în viață. Glonțul îi ratase inima și ajunsese în carnea de lângă claviculă. O jumătate de centimetru în orice direcție și, cu siguranță, ar fi fost ucis. Isabella se bucura că fusese inconștient în timp ce îl operase. Nu voia să știe cum ar fi reacționat dacă s-ar fi trezit în timp ce ea căuta în pieptul lui.

– Ei bine, lupul tău de mare o să trăiască? strigă Jean de la masă.

– Este tânăr și puternic. Atât timp cât nu face febră, ar trebui să-și revină.

– Cât de repede o să-l putem da afară?

– Dacă ai impresia că o să se trezească și o să plece de aici în următoarea oră, aș spune că te aștepți la prea mult.

Jean dădu la o parte un bol și mormăi în barbă. Focul șuieră înapoi spre ea. A avea doi străini acolo, în mod cert, nu era ceea ce negociase când acceptase să-și ajute nepotul.

Dacă bărbatul era găsit sub acoperișul ei, Jean se putea confrunta cu nenumărate probleme cu oamenii ei. Să o ajute pe Isabella

să se ascundă în casa ei pălea în comparație cu a ascunde și a avea grijă de cineva de pe corabia naufragiată.

Indiferent ce i-ar fi dat John mătușii lui din partea lui Sir Walter, nu era suficient.

Isabella își ridică instrumentele și le puse într-o oală cu apă care fierbea pe foc. Atenția îi rămase concentrată pe mâinile bătrânei. Agitația din noaptea trecută și din acea dimineață le înrăutățise tremuratul. Se gândi la ceva care să o ajute pe Jean. Într-un fel sau altul, trebuia să o răsplătească pentru riscurile pe care și le asuma.

Începu să-și curețe instrumentele. Pentru o clipă, gândurile îi zburară la tatăl ei, student al vechii medicini romane. În învățăturile lui, el fusese întotdeauna un susținător puternic, chiar dacă solitar, al curățeniei. Dar ce conta cel mai mult pentru el nu ar fi fost condițiile în care ea operase. Salvase un bărbat pe care mulți l-ar fi lăsat să moară. Isabella nu avea nici o îndoială că ceea ce făcuse în seara de dinainte și în acea dimineață l-ar fi făcut mândru pe Thomas Murray.

– Nu te înțeleg.

Mâna lui Jean tremura suficient de tare încât să provoace o bătaie ușoară și constantă în masă.

Isabella își lăsă instrumentele medicale în oală și își șterse mâinile pe fustă.

– Nu înțeleg de ce vrei să ai atâta bătaie de cap, se plânse Jean. Sigur o să ne omoare pe amândouă când o să fie destul de puternic.

Isabella nu avusese suficient timp să se gândească la tot ce se întâmplase. Cu o noapte în urmă, fugise până în casă și adusese o pătură. Rostogolind bărbatul pe pătură, cele două femei se chinuiseră, dar reușiseră cumva să-l poarte înăuntru, unde ea îl operase imediat.

El era rănit, iar ea trebuia să-l ajute. Fusese la fel în Edinburgh. Bărbați și femei bolnave și rănite veniseră la ușa lor, iar ea îi ajutase. O interesa prea puțin dacă reușeau să îi răsplătească pe ea și pe soțul ei. Iar ce urma să se întâmple cu pacienții ei după aceea era alt motiv de îngrijorare.

Temperamentul arțăgos al lui Jean dădu în clocot.

– Nu pot să fac asta. Prezența ta o pot explica. Dar el? pufni ea.

– Poate că el o să *vrea* să plece când se trezește, sugeră Isabella.

Firește, era imposibil. Văzuse suficiente răni provocate de armă ca să știe că pacientul ei nu era în stare să plece singur de acolo.

– Și dacă nu vrea?

Nu avea toate răspunsurile. Iar în clipa aceea, gândul de a lua o decizie pentru altcineva era copleșitor.

Încercările din ultimele săptămâni încă o urmăreau. Îl pierduse pe Archibald. Viitorul lui Maisie și Morrigan depindea de ea și de alegerile ei. Era prea puțin încrezătoare că totul avea să se termine cu bine pentru oricare dintre ele. Dar un lucru de care Isabella era sigură era faptul că procedase corect. Iar salvarea acestui bărbat restabilise un vestigiu al încrederii pe care o avea în sine și în propriile abilități. Mai avea un scop pe care să îl servească. Indiferent cât de neputincioasă se simțise în timp ce viața ei se prăbușise, încă avea ceva de oferit.

– Eu nu o să mă descurc cu el când se trezește, continuă Jean cu năduf. Și nici tu nu o să poți. Eu zic să-l ducem înapoi pe plajă și să-l lăsăm...

– Ia asta, o întrerupse Isabella, scoțându-și verigheta de aur de pe deget.

Archibald i-o dăduse în ziua nunții lor. O amintire de care era pregătită să se despartă.

Își petrecuse tinerețea studiind și muncind cot la cot cu tatăl ei, în timp ce alte tinere visau să iubească și să fie curtate. Ea nu avusese nici un interes pentru asemenea lucruri în viața de femeie căsătorită. Cât despre Archibald, adevărata lui dragoste fusese mama lui Morrigan, femeia pe care o pierduse cu un an înainte de a o cere în căsătorie pe Isabella.

Nimic din trecut nu mai conta. El murise, iar pe ea o aștepta o viață diferită. Puse inelul pe masă în fața lui Jean.

– Este al tău.

– De ce îmi dai ăsta?

– Ca să plătesc pentru întreținerea lui, spuse Isabella, făcând un semn spre pacientul adormit. A pierdut foarte mult sânge. Să-l lași să rămână și să-și revină.

Jean ridică inelul de aur și îl întoarse, uitându-se la gravură.

– Lasă-l să rămână până când se întoarce nepotul tău. John o să știe ce să facă cu el.

Gazda ei îi confirmase în acea dimineață că, din cauza exploziei groaznice, la mal nu ajunseseră prea multe lucruri de valoare din resturile corabiei, iar sătenii aveau să dea vina pe echipaj.

Isabella văzuse cât de nemiloși puteau fi. Era sigură că soarta acestui bărbat urma să fie pecetluită în clipa în care aveau să îl ducă înapoi pe plajă. Aveau să-l ucidă chiar și numai a-și manifesta mânia că totul fusese distrus.

Jean împinse inelul înapoi spre Isabella.

– Am mai văzut verighete până acum. Nu o să-l iau. Dar dacă tot a venit vorba, unde este soțul tău?

Isabella clătină din cap, prea obosită ca să-i explice. Era mai sigur așa.

– Poate să rămână sau nu?

Bătrâna dădu să spună ceva, dar apoi se opri brusc. Capul ei se întoarse spre ușă. Imediat, sări în picioare și începu să se miște. Trase puțin de un oblon, privi afară și îi făcu semn Isabellei să tacă.

– Habbie, predicatorul, a coborât cu cotiga pe țărm, șopti ea.

Fără să vrea, Isabella făcu un pas înapoi. Focul din vatră o opri.

– Cine este acest Habbie?

– Un ticălos abject, care dă bătăi de cap. Același care a venit să caute bunurile mai devreme.

– O să vină aici?

– Se poate.

Pe neașteptate, furia izbucni înăuntrul Isabellei. Mai trecuse prin asta. Prinsă în casa lor. Soldați dând buzna pe fiecare ușă. Archibald murise în brațele ei. Și, în timp ce se ascundeau, aflaseră că protestatarii pe care îi îngrijiseră fie muriseră, fie fuseseră târâți în ororile închisorii Bridewell. Ea nu îi putea salva ori proteja. Nu se considerase niciodată o luptătoare – în sens fizic –, dar acum era gata să ridice ciomagul lui Jean și să-l arunce în capul primei persoane care încerca să intre cu forța în casă.

– Vine. Ascunde-te!

– Unde? întrebă Isabella în timp ce femeia începu să descuie ușa.

– Acolo, spuse ea, arătând spre perdeaua de piele care atârna pe perete. Este doar un spațiu mic în care țin lemnul uscat. Ia-l și pe el cu tine! O să încerc să-l țin afară, dar s-ar putea să nu reușesc.

Jean ieși afară și închise ușa în spatele ei.

Mâinile Isabellei tremurau în timp ce se repezi spre perete. Dând la o parte pielea țeapănă, ea își băgă capul într-un spațiu întunecat, în care abia dacă putea să încapă. Îndepărtă repede lemnele ca să facă loc, dar spațiul abia dacă era suficient ca o singură persoană să se ascundă acolo. Trebuia să încerce. Reveni în grabă spre bărbatul rănit.

– Ajută-mă! șopti ea și îl înghionti. Am nevoie să te trezești.

Primi drept răspuns doar un geamăt scăzut. Nu avea timp. Dând pătura la o parte, ridică un picior cu cizmă de pe pat, apoi pe celălalt. Ducându-se în spatele lui, îi înălță capul și își înfășură brațele în jurul pieptului lui. Era prea greu.

– Îmi pare rău. Ea își adună toate puterile. Mi-e teamă că asta nu o să facă prea bine rănilor tale.

Trăgând cu toată puterea, reuși să-l tragă din pat.

Isabella încremeni la auzul unei voci morocănoase.

– Da, bătrână Jean. Ce zi frumoasă după o furtună așa de violentă, nu-i așa?

– Deci ai ieșit la plimbare ca să te bucuri de vreme, Habbie? rosti Jean pe un ton zeflemitor. Plimbările astea o să devină vizite zilnice?

Probabil cei doi erau chiar lângă ușă. Apucând cizmele pacientului, Isabella îl trase spre ascunzătoare.

– Nu-ți place compania mea, bătrânico?

– Mi-a plăcut vreodată?

Isabella făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Jean întrebă despre evenimentele din noaptea trecută, iar Habbie îi spuse că nici una dintre bărcile de transport nu acostase prin apropiere. El căuta orice altceva ar fi putut să fie adus de maree.

Isabella îl trase din nou pe bărbatul rănit, iar el gemu încet, în timp ce capul i se lovi de podeaua de piatră. În timp ce se strecură cu spatele prin deschizătura joasă, se lovi tare cu capul de pragul de sus.

Strecurându-se înăuntru, ea reuși să tragă cea mai mare parte din corpul lui. De ce trebuia să fie atât de înalt și de masiv? Când nu mai avu loc să tragă, se urcă peste el, îi ridică umerii și îl forță să intre prin deschizătură. El gemu încet, iar Isabella îl ținu pe loc, răsuflând din greu. Spera să nu-i fi deschis cusăturile când îl mișcase.

– Bine, Habbie. Hai, spune, îi zise Jean vizitatorului pe un ton plin de dojană. Ce cauți aici?

– Ți-am spus, caut tot ce s-a mai salvat de pe corabie. Băieții la biserică împart puținul găsit.

Pacientul Isabellei nu putea sta în picioare. Iar ea nu avea de ce să îl sprijine cu spatele. Încordându-se, îl mai împinse înăuntru un centimetru sau doi. Dacă intra cineva în casă în clipa aceea, era descoperită.

– După cum vezi, nimic nu s-a ivit pe plaja de aici. Deci poți să-ți vezi de drum.

– Dacă tot ai amintit de asta, află că sunt semne în nisip care duc până la ușa ta. Ceva a fost târât până aici după furtună.

Isabella fu cuprinsă de o sudoare rece. Cât de neglijent din partea ei să nu se fi întors și să nu fi șters urmele! Gândul nici măcar nu îi trecuse vreodată prin minte. Dar nu ar fi contat. Nu avusese timp să o facă. Pacientul ei avusese nevoie de îngrijiri imediate.

Vocea lui Jean se ridică.

– Ești tare obraznic! Hai, spune tot! Crezi că am descoperit vreo comoară și am decis să nu o împart cu oamenii din sat.

Isabella își aminti cum spusese Jean că putea să explice prezența ei, dar acum nu părea să fie soluția potrivită. Se împinse în bucățile de lemn de o parte și de alta a deschizăturii, încercând cu disperare să facă loc ca să se strecoare în spate bărbatului. Lemnul se mișcă, zdrăngănind în întunericul din spațiul de depozitare. Câștigă foarte puțin loc.

– Eu n-am făcut nici o acuzație. Dar, dacă n-ai nimic de ascuns, nu te deranjează dacă arunc o privire.

O cuprinse panica. Jumătate din corpul ei încă se vedea.

– Intră și uită-te cu ochii tăi, dacă trebuie, ticălos băgăcios!

Înghiontindu-l încă o dată pe bărbat, ea se înghesui înăuntru după el.

Ușa casei se deschise în aceeași clipă în care Isabella lăsă pielea să cadă la loc. Stătea în genunchi în spatele bărbatului rănit, folosindu-și corpul pentru a-l menține într-o poziție șezândă.

Pacientul ei murmură ceva, iar ea îi acoperi repede gura cu o mână.

– Te rog, pentru numele lui Dumnezeu! îi șopti ea blând la ureche, simțind că mirosea a mare și a noapte. Dacă faci zgomot, nici unul din noi nu iese de aici în viață.

Isabella simți cum spatele și umerii bărbatului devin încordați, preluând o parte din propria greutate de pe ea. Capul lui se întoarse ușor, dar rămase aplecat în față, iar ea se rugă ca el să fie suficient de treaz încât să înțeleagă ce tocmai îi spusese.

Le auzi vocile în interiorul casei.

– Vezi? Nimic. Nici o comoară. Numai sânge podea de la peștele pe care l-am curățat pentru tocana de aseară.

Sânge pe podea. Geanta ei rămase deschisă lângă pat. Câteva dintre instrumentele medicale încă se aflau în oala de lângă foc. Pelerina ei de călătorie era atârnată de un cui în perete. Isabella simți cum stomacul i se strânge și i se face rău. Se întrebă cât de atent era acest Habbie. Urmele prezenței ei erau evidente peste tot.

Pașii se apropiară. Isabella își apăsă fața în spatele bărbatului rănit când începu să tremure. Frica o cuprinse cu totul și o paraliză. Dacă dădea la o parte învelișul din piele, nu mai era scăpare.

Era ca un animal prins în capcană și urmărit de un vânător.

– Ești mulțumit? lătră Jean. Ți-am spus că n-am nimic aici.

Habbie nu răspunse, iar Isabella încercă să-și imagineze la ce se uita săteanul acum. Tăcerea era mai mult decât înfiorătoare. Habar nu avea dacă bărbatul mai fusese vreodată în casa lui Jean. Nu știa dacă putea să identifice lucrurile care nu își aveau locul acolo. El trebuia să fie înarmat. Ea stătea cu spatele la ușa improvizată, iar înțepături de frică îi coborau pe coloană. Dacă el ridica învelișul, o vedea. Și cum avea să se apere?

O sudoare rece îi acoperi fruntea. Îi făcu griji că bătăile inimii ei sunau suficient de tare încât să fie auzite afară. O mână mare o acoperi pe a ei în întuneric și fu ușurată să știe că nu era singură. Degetele ei se împletiră cu ale lui. Puterea lor era bine-venită. Corpul ei se modelă pe al lui. Umerii lui largi erau un zid, oferindu-i adăpost. Obrazul ei se atinse ușor de haina lui, iar ea inspiră mirosul cald al bărbatului, încercând să-și liniștească temerile.

– Gata, Habbie! se răsti Jean. Dacă ai de gând să rămâi mai mult pe aici, poți pur și simplu să te pui în genunchi și să cureți podeaua pentru mine.

– Dacă ai impresia că o să fac eu treburile în locul tău, chiar ești o bovină bătrână și proastă, răspunse săteanul cu un pufnet batjocoritor. Un scaun zgârie podeaua de piatră. Ce e aia?

– Ce?

Toate temerile Isabellei se dezlănțuiră din nou.

– Inelul ăsta. Unde l-ai găsit?

Verigheta ei. Pe masă. Isabella se lovi din nou cu fruntea de spatele pacientului ei. Desigur, Archibald nu putea să-i fi dat un inel obișnuit. Ea îi spusese că nu avea nevoie de nici un inel. Firește, el îi cumpărase unul din aur prețios, care se vedea că era valoros.

– L-am găsit pe plajă acum vreo două săptămâni. E al meu.

– Nu pare că ar fi stat în nisip nici măcar un minut. Pare nou-nouț. Cred că vine de pe corabie.

Jean îl blestemă în față.

– Să mă ia naiba dacă ai impresia că o să te las să-l iei!

„Te rog, lasă-l să-l ia și să plece!" Gândul deveni o rugăciune în mintea ei. Voia să îl vadă plecat.

– Cum o să mă oprești?

Rânjetul răsună evident în tonul lui.

– Ți-am spus să mi-l dai!

– Păstrează-ți suflul, bătrânico! Îl păstrez.

– Nu o să pleci de aici cu...

Strigătul bătrânei fu urmat de sunetul produs de o cădere și de un lemn spart. Isabella simți brusc că marinarul rănit se chinuie să se miște. Ea nu putea să stea cu mâinile în sân și să o lase pe Jean să fie rănită de huliganul pungaș. Era un bărbat împotriva a două femei. La naiba cu siguranța! Dar, când vru să iasă, Jean strigă:

– E nevoie de mai mult decât de un bărbat ca *tine* pentru a răni pe cineva ca mine, spuse ea pe un ton despre care Isabella își dădu seama că îi era adresat. Dar tot un câine prost și scârbos rămâi. Așa era pe vremea când erai de-o șchioapă, așa e și acum. Să fii sigur că o să arzi în iad!

– Încearcă numai să mi-l iei și te trimit direct în iad înaintea mea! Ai grijă, o luă în zeflemea Habbie. Hai, vino dacă îl vrei! O să-ți leg cât de curând o piatră de gât și te arunc de pe Head cât ai zice pește.

– La ce s-a ajuns în satul ăsta! Așteaptă numai să audă vicarul că m-ai ucis!

Gânduri violente trecură prin mintea Isabellei. Dar nu numai ei. Pacientul se încorda în prinsoarea ei. Își apăsă obrazul pe spatele lui, încercând să-i insufle răbdare.

– Du-te și spune la toată lumea! Habbie făcu o pauză. Du-te, hoașco! Ridică-ți ciomagul acela! O să fie ultimul lucru pe care-l faci pe lumea asta.

– Dacă omul meu mai trăia, te-ar fi...

– Omul tău s-a dus acum mulți ani, așa că hai, ridică mâna la mine! Ești doar încă o gură hrănit în satul ăsta. Îți spun eu, nimeni nu o să-ți ducă lipsa.

„Lasă-l să plece! Te rog, Jean, lasă-l să plece!"

Învelișul de piele din spatele Isabellei tremură în timp ce ușa casei se deschise. Bărbatul pleca. Slavă Cerului! Ea ascultă cum sunetul de pași dispăru, în timp ce Jean continuă să se vaite în urma lui, plângându-se de lumea rea, în care oamenii îi jefuiau pe ai lor, iar femeile bătrâne erau lovite de brute.

O clipă mai târziu, ușa se închise, și Isabella auzi șoapta de avertizare:

– Rămâi acolo unde ești!

– Ești rănită? întrebă Isabella.

– Sunt bine. Nu-ți face griji pentru asta. Dacă ieșeai, era mai rău pentru toată lumea.

Frica nu se grăbi să facă loc vreunui sentiment de ușurare. Inima ei continuă să bată nebunește. Cu ochii minții, îl văzu dând buzna din nou în casă, dând la o parte acoperitoarea și scoțându-i din ascunzătoare.

– Scoate-mă de aici!

Vocea era adâncă și sumbră. El dădu drumul mâinii ei.

Isabella se dădu ușor înapoi, încercând să facă mai mult loc. Dar nu avea unde să se ducă. Trupul lui umplu spațiul, încălzind aerul. Corpul ei se mulă pe al lui. Isabella nu credea să fi fost vreodată atât de aproape de alt bărbat decât soțul ei.

– Nu încă. Jean o să ne spună când este sigur să ieșim.

Nu îi plăcu răspunsul ei. Isabella simți cum mușchii spatelui i se încordară.

– Unde suntem?

– Suntem într-o casă nu departe de Duff Head.

– Încă nu s-a întors la cotigă, îi întrerupse șoapta lui Jean. Nu vă mișcați. Mă auziți?

– De ce te ascunzi?

El păru brusc nerăbdător, dar tonul lui o liniști. În ciuda rănii, emana curaj. Își închipuia că era o chestiune de timp până ce el avea să o dea la o parte și să iasă afară.

– Pentru că nu sunt din locurile astea, răspunse ea. Rămân aici doar câteva zile.

– Asta nu explică faptul că te ascunzi.

Vocea lui avea o urmă de accent din Highland. Ea se întrebă dacă era de undeva din apropiere

– Cine spune că mă ascund?

– Ești într-o gaură prea mică și pentru o pereche de iepuri, încolăcită în jurul meu ca o pătură de lână uzată.

În mod evident, lovitura pe care Jean i-o dăduse în cap nu îi afectase prea tare istețimea. Avea perfectă dreptate. Genunchii i se mișcaseră și se aflau peste șoldurile lui. Fustele îi erau împinse în sus.

– Cine ești? întrebă ea, încercând să-i distragă atenția pentru a nu-i mai pune întrebări și a nu-i observa poziția invadatoare.

– Cinaed Mackintosh, proprietar și comandant al corabiei *Highland Crown*, bricul care este acum împrăștiat pe toată coasta.

Isabella știuse după hainele lui că nu era un marinar obișnuit.

– Mișcă-te, îi porunci el. Nu o să stau aici ca un...

Dintr-odată, peretele exterior se deschise și lumina se strecură înăuntru. Uimită că mai era o ieșire, Isabella se uită lung la silueta unui bărbat care stătea în pragul ușii.

– Ei, ca să vezi! Doi naufragiați.

Habbie. Avea un ciomag zdravăn. Tot ce se temuse că avea să se întâmple se adeverea.

– Bătrână Jean! strigă el. Lovitura pe care ai încasat-o fost doar prima...

Isabella simți cum Cinaed se apleacă în față și, o clipă mai târziu, i se tăie răsuflarea. Un pumnal scos din cizma lui străluci în lumină difuză în timp ce zbură prin aer.

Capitolul 5

Soldat, odihnește-te! Războiul tău s-a sfârșit,
Dormi somnul ce nu poate fi frânt;
Nu mai visa la câmpuri de bătălie,
Zile de primejdie, nopți de veghe.

Sir Walter Scott,
Stăpâna lacului – cântul I, strofa 31

Cinaed Mackintosh nu era un ucigaș. El nu simțea nici o obligație de a lupta pentru Dumnezeu, pentru rege sau pentru țară. Cu mult timp în urmă, decisese că Atotputernicul trebuia să se fi săturat de toate crimele și că nici un rege nu meritase vreodată loialitatea lui. Când venea vorba de lupta pentru Scoția, locul în care se născuse, credea că deja fusese vărsat destul sânge într-un ținut care nu avea să fie niciodată liber. Totuși, asta nu îl împiedicase să-i facă probleme dușmanului când fusese nevoie. El acționa pentru că lupta pentru oameni. Ei erau singurul lucru care conta.

Cinaed nu servise niciodată în nici o armată. El evitase să fie înrolat în Marina Regală cu ani în urmă. Dar știa că mulți highlanderi ridicaseră sabia pentru englezii care îi învinseseră la Culloden. Luptaseră, vărsaseră sânge și muriseră într-o serie de războaie pentru gloria imperiului. Erau niște proști pentru că uciseseră și își puseseră viața în pericol pentru aristocrații plini de bani care îi disprețuiau. Acești războinici din Highland erau oameni pierduți, care deveneau doar ucigași la comandă.

Cinaed putea ucide dacă era nevoie. Putea ucide pentru a supraviețui, iar a înfige pumnalul în inima acelui escroc fusese un act de supraviețuire. Dacă nu ar fi acționat sau dacă și-ar fi ratat ținta, ei doi, ascunși în gaura de șobolan, ar fi morți. Și sigur nici bătrânei nu i-ar fi fost prea bine.

Isabella se repezi iute spre spatele casei, iar Jean i-o luă pe urme. Le auzi vocile afară. Săteanul era mort. El știa deja asta.

În timp ce Cinaed încercă să asculte, cu capul încă bubuind, durerea arzătoare din piept se întețea. Se simțea slăbit ca un nou-născut, dar, din fericire, mintea îi era limpede.

Nu se putea imagina într-o situație mai proastă. Acea brută neisprăvită îi găsise foarte ușor. Era doar o chestiune de timp până să vină și alții care să-i caute.

Cinaed se târî din spațiul înghesuit și se ridică încet în picioare. Masa de lângă fereastră fusese făcută țăndări. Se uită prin casă după orice fel de armă de care să se poată folosi. Bisturiul era cel mai ascuțit și mai letal lucru pe care îl putu găsi.

Trecerea de la o fereastră la alta era dureroasă, dar trebuia să ignore senzația. Afară, nu se vedeau alte persoane pe plajă. Privirea lui se mută imediat spre stâncile care ieșeau în mare. Un alt fel de durere îi străpunse pieptul. Lemn ars și bucăți rupte de pânză erau tot ce rămăsese din bricul lui. Nu se vedeau bărci de transport și nici corpuri de-a lungul țărmului.

Voci ridicate îi atraseră atenția afară. În spate, cele două femei se certau. Mortul zăcea întins pe pământ între ele. Cearta lor se opri de îndată ce îl văzură. Simțindu-se ușor amețit, se rezemă de unul dintre pereții de piatră ai casei.

– Poți să o iei pe fata asta îndărătnică și să plecați, îi porunci Jean. Iar asta, *acum!*

– Omul ăsta nu trebuia nici măcar să se fi ridicat din pat, darămite să plece undeva, afirmă Isabella, privindu-l îngrijorată înainte de a se întoarce încruntată spre femeia mai în vârstă. Dar, când *chiar* o să plecăm, tu trebuie să vii cu noi.

– Marinarul tău se simte suficient de bine ca să arunce un pumnal și să omoare un om, mormăi ursuză Jean. Se întoarse cu spatele la ea și arătă spre Cinaed. În partea de sus a țărmului, dincolo de stâncile astea, o să găsești cotiga lui Habbie, acolo unde a lăsat-o. Ia-o! Și ia-o și pe *ea*. Urmați calea asta până la drumul de coastă. După o călătorie de mai puțin de o jumătate de zi, ajungeți la Inverness.

Tânăra refuză să fie ignorată.

– Și cum o să explici moartea săteanului? O trase de mânecă pe Jean. Cum o să-i explicăm lui John că te-am lăsat în situația asta?

– Nu vă bateți capul să îi spuneți ceva nepotului meu.

– Nu-mi pasă ce spui! Tu vii cu noi.

Jean își eliberă mâneca și vorbi cu Cinaed.

– Nepotul meu, John Gordon, stă la Stoneyfield House, pe partea asta a portului. Este chiar pe drumul de coastă, așa că nu o să-l găsiți greu. Să o duci pe fata asta la el. Poți la fel de bine să păstrezi cotiga și calul pentru că Habbie nu o să mai bată din ușă în ușă. Flutură o mână spre cealaltă femeie ca spre o insectă enervantă. Și nu uita că ei îi datorezi viața! Să o duci la Inverness este cel mai mic lucru pe care poți să-l faci ca să o răsplătești pentru tot ce a făcut.

Inverness. Poate că o parte din echipajul lui reușise să ajungă în siguranță la țărm și își croise drum spre orașul-port. După ce și-ar fi livrat încărcătura, trebuia să-și continue drumul la Citadel Quay prin Inverness. Urma să fie plătit la livrare de ruda lui, Searc Mackintosh.

Ba, mai rău, cei care îl așteptau aveau să fie foarte dezamăgiți. Lunile de planificare, așteptare și discreție fuseseră reduse la nimic. Iar Cinaed se îndoia că aveau să-l ajute să obțină un post pe altă corabie sau să-și găsească echipajul.

Cumva trebuia să se întoarcă în Canada dacă avea vreodată să o ia de la început. Dar, indiferent ce trebuia să facă, trebuia să pornească din Inverness. Cătunul acesta blestemat nu era decât o capcană a morții pentru el. Dacă îl găseau sătenii, sigur îl spânzurau. Mâinile îi erau pătate de sângele unuia dintre ei.

– Plecăm, spuse el brusc, îndreptându-se spre Isabella. Acum!

– Nu fără ea! Ochii ei străluciră. Arătă spre cadavru, ignorându-l. Bruta asta te-a atacat pentru un inel amărât. Nu vreau să mă gândesc cum o să se poarte cu tine.

– Tu o să fii moartea mea, femeie, pufni Jean, ținându-se tare pe picioare. Pleacă! Lasă-mă în pace! Știu să mint și toți o să creadă ce spun eu.

– Cum te-a crezut și ăsta? o luă ea în zeflemea.

Se auziră pași ușori. Cineva se furișa spre ei dinspre plajă. Cinaed se apropie de colțul casei. Femeile continuară să se certe, fără să-i acorde atenție. El avea doar nouă ani când clanul lui îl respinsese și îl trimisese de acasă ca să devină ajutor de marinar. Instinctele bune și reflexele rapide îl salvaseră de multe ori. Adesea, simțea pericolul înainte de a se dezlănțui.

– Îmi zici că îmi datorează viața căpitanul corabiei, se răsti femeia mai tânără înainte de a-și îmblânzi tonul. Ei bine, eu pe a mea ți-o datorez ție. Când satul o să descopere corpul omului, nu o să mai fii în siguranță aici. Vino cu noi acum! Nepotul tău o să te poată aduce înapoi dacă vrei. Dar nu te las singură aici.

Sunetul respirației îi dădu de înțeles că asculta cineva după colțul casei. Cinaed se mișcă repede. Ocolind colțul, el apucă gulerul unui veste unsuroase și îl ridică pe urmăritor de pe picioare, trântindu-l la pământ. Punând un genunchi pe spatele slăbănog, își apăsă pumnalul la gâtul intrusului, care făcu ochii mari.

– Nu! strigă Isabella, repezindu-se spre el. Nu-l ucide! Este doar un băiat.

– Nu sunt un băiat, protestă el, zvârcolindu-se ca un pește străpuns și întinzându-și gâtul ca să se uite urât spre Cinaed. Sunt un bărbat în toată firea și fac cât zece nemernici de șobolani de mare. Dă-mi drumul să-ți arăt într-o luptă dreaptă!

Băiatul era înalt și subțire, iar ochii lui scuipau foc, indignați de poziția în care se afla. Nu putea să aibă mai mult de 11 sau 12 ani. Părul aspru ieșea de sub o șapcă de lână, iar o vestă murdară acoperea niște pantaloni la fel de murdari. Făcea tot posibilul să pară dur, se gândi Isabella, dar bravada lui părea mai degrabă ceva stupid în clipa aceea.

– Băiatul e doar un prost, le spuse Jean. Habbie îl folosește. Îl învață să fie un câine de joasă speță, la fel ca el.

Proprietarul corabiei părea a nu avea nici o intenție să-l lase pe băiat să se ridice ori să se lupte. Privirea lui era concentrată pe ceea ce puteau să vadă din plajă. Isabella era șocată de viteza și de forța lui, în ciuda găurii cusute de curând în piept. Blocată mai devreme cu el, nici măcar nu văzuse când se întinsese după pumnal. Iar când ajunsese la corpul lui Habbie în spatele casei, fusese uimită de precizia țintei lui.

Acum folosea bisturiul ei ca armă. Trebuia să aibă niște dureri extraordinare, dar nu arăta nici urmă de suferință. Chipul lui sever era palid, dar era o personificare a concentrării. Era neobosit și vigilent ca un cercetaș care examina zona în căutarea unor eventuale pericole. În ciuda hainei și a vestei descheiate și a cămășii rupte

și pline de sânge de dedesubt, era gata să lupte. Ea nu putea decât să fie impresionată. Mai mult decât impresionată.

Isabella era sigură că nu întâlnise niciodată pe cineva ca el. Credea că bărbați ca el existau doar în povești. Războinici răniți care se ridicau deasupra durerii fizice și a rănilor epuizante, care nu renunțau niciodată în fața pericolului. Precum eroii mitici din cele mai străvechi timpuri. Prometeu, Hector, Odiseu, mirmidonii lui Ahile. Își amintea de războinicul atenian care dusese vestea victoriei din câmpiile din Maraton.

– Câți mai sunt cu tine? întrebă Cinaed, aruncându-i băiatului doar o privire în timp ce retrase lama.

Tânărul nu răspunse suficient de repede și primi un genunchi înfipt mai tare în spate.

– Nimeni! țipă el. Eram jos, lângă cotigă, și așteptam. Când el nu s-a mai întors, am vrut să văd ce s-a întâmplat.

Băiatul întoarse capul, iar ochii lui se opriră pe Habbie. Gura i se deschise o clipă. Dintr-odată, nu mai păru tânărul dur care încerca să fie. În ochii Isabellei, nu era mai mult decât un copil aflat în imposibilitatea de a înțelege ce vedea.

– Ce i-ați făcut? urlă el, uitându-se sălbatic la cei care îl prinseseră înainte de a reveni cu privirea la Habbie.

Tânguiala ascuțită lăsă limpede de înțeles că văzuse mânerul pumnalului care ieșea din pieptul bărbatului.

Isabella se săturase de vărsare de sânge, dar nu avea de gând să dea vina pe proprietarul corabiei pentru mortul care zăcea la picioarele lor. Se îndoia că vreo explicație sau vreo rugăminte l-ar fi convins pe Habbie să-i lase să plece nevătămați. Ea era medic. În trecut, i se păruse imposibil să tolereze luarea unei vieți. Dar situația de față era o excepție și nu voia să atribuie cuiva vina. Dacă Cinaed nu ar fi acționat, ar fi fost și mai multă violență.

– Știa că nu pui nimic bun la cale, cotoroanță! strigă băiatul. Avea dreptate. A trebuit să-l omori pentru asta; nu-i așa?

Cu doar câteva clipe în urmă, Jean susținuse că nu avea să meargă în Inverness cu ei, în ciuda cadavrului care zăcea la ușa ei și a dovezilor că ar fi adăpostit doi străini. Isabella spera ca femeia mai în vârstă să vadă lucrurile altfel acum. Cuvintele băiatului aveau să ajungă până la urechile prietenilor din sat ai lui Habbie și nu avea să mai fie singurul care să o acuze.

Deodată, băiatul începu să strige după ajutor.

– Gura! mârâi Cinaed.

Dar băiatul urlă mai tare. Cu un oftat hotărât, Cinaed îi împinse pentru o clipă fața în nisip. Fu de ajuns să-l înspăimânte și să tacă.

– Ce alegi, Jean? întrebă Isabella încet. Nu putem rămâne aici toată ziua. Sigur o să vină și alții.

Bătrâna îl înghionti pe bărbatul mort cu vârful ghetei, cu o expresie de tristețe și resemnare pe chip. Ghemuindu-se lângă corp, scoase verigheta Isabellei din buzunarul lui Habbie. Apoi, fără vreo ceremonie, îi trase pumnalul din piept și îl șterse pe haina lui.

– N-are rost să irosim nimic de valoare pe ăsta, murmură ea. O să aranjez un pic prin casă înainte să plecăm.

Isabella fu cuprinsă de ușurare. Nimeni nu ar fi putut să prevadă evenimentele cu care aveau să se confrunte. La drept vorbind, necazul și moartea își croiseră drum spre ușa casei lui Jean. Să rămână acolo nu era o alegere bună.

Sigur John Gordon avea să înțeleagă asta când urmau să ajungă cu toții la Inverness. Bărbatul era capabil să se ocupe de toate detaliile pentru a scoate din țară trei femei fugare; știa ce să facă pentru mătușa lui. Și putea găsi un loc în care bărbatul să-și revină. Căpitanul poate că avea propriii oameni în port.

În timp ce Jean porni spre partea din față a casei, ea întinse pumnalul stăpânului corabiei și așeză verigheta în palma Isabellei.

– Ai face bine să mă omori și pe mine, vrăjitoare bătrână! strigă băiatul spre Jean, din moment ce ea era singura dintre cei trei căreia putea să îi facă față. O să spun la toată lumea ce i-ai făcut lui Habbie. Nu o să scapi, mă auzi?

Isabella crescuse o soră și o fiică vitregă de când fuseseră puțin mai mari decât băiatul din fața lor. Lăsând la o parte educația și viața privilegiată pe care o avuseseră, nici una din fete nu era nesăbuită. Amândouă erau atente și istețe când era vorba de pericol. Fusese martoră la comportamentul lui Maisie și al lui Morrigan când fugiseră din casa lor. Iar ele nu erau nicidecum prostuțe.

– Hai, fă-ți treaba! Omoară-mă și pe mine! Mi-ar plăcea să văd cum te spânzură pentru asta.

Copilul era prostuț, se gândi Isabella.

În timp ce căpitanul clătină din cap, ea zări urma unui zâmbet care dispăru numaidecât, înlocuit de o încruntare. Părea la fel

de amuzat pe cât era neimpresionat de băiatul de sub genunchiul lui. Ea își închipui că fusese comandantul multor băieți tineri precum bordul corabiei lui. Și se bucura că îl stăpânea și nu era pe punctul să cedeze în fața dorinței băiatului.

Cinaed strigă spre femeia mai în vârstă înainte ca ea să dispară după colț.

– Ce să fac cu el?

Ea se opri, apoi ridică din umeri, uitându-se de la Isabella la căpitan.

– Băiatul are dreptate. Două crime înseamnă același lucru. Ai face bine să-i tai gâtul. Te spânzură doar o singură dată.

Capitolul 6

Iar el se va căzni, printr-un strigăt nestatornic,
Câmpul, festinul și lupta să renască,
Iubirile, armele și bucuria cimpoierului,
Și toată strălucirea cavaleriei.

Sir Walter Scott,
Marmion – cântul V, introducere

– I-ai *spus* să-l omoare pe băiat.

– Hai, mai spune o dată! Continuă să acuzi pe nedrept o femeie bătrână, afirmă Jean. Voi sunteți cei care fug de lege. Nu am nici un cuvânt de spus în ceea ce faceți sau nu faceți.

Ascultând din spatele lor în cotigă, Cinaed aflase deja că numele ei era Isabella Murray. Știa că era căsătorită, căci cele două femei se certaseră serios în privința verighetei pe care Jean nu voia s-o accepte ca un fel de plată. Totuși, nu se discutase nimic despre vreun soț.

Își mișcă ușor corpul ca s-o privească peste umăr. Era o frumusețe, iar el nu putea să nu se gândească la timpul petrecut în magazia de lemne. Probabil îl târâse acolo singură. Și mai era momentul în care înțelesese că ei îi era frică. Își dorise atât de mult să o strângă în brațe, să-i spună că nu avea să-l lase lăsa pe nemernicul din casă să-i facă vreun rău!

– A fost neîndurător din partea ta să spui acele cuvinte, răspunse Isabella.

Jean strânse frâiele doar ca să împiedice calul să rătăcească în afara drumul de coastă. Merseseră încet, dar, din moment ce casa bătrânei se afla pe drumul dinspre Duff Head spre Inverness, măcar nu fusese nevoie să treacă prin sat în cotiga furată. Totuși, Cinaed era atent ca să vadă dacă îi urmărea cineva. Până acum, nu văzuse pe nimeni.

– Neîndurătoare? Ca să vezi! o luă Jean peste picior. Chiar nu știi cum să bagi frica în băieți neobrăzați? Afurisitul ăla slăbănog nu arăta nici un fel de respect pentru oamenii mai mari ca el.

– Și nu crezi că a porunci ca băiatul să fie ucis a fost cam mult?

– Ucis? Ucis de cine? întrebă Jean pe un ton batjocoritor. Tu n-ai ucide pe nimeni nici dacă ar fi gata să-ți taie gâtul. Și nu exista nici un risc ca omul ăsta care doarme în spate să-l fi ucis pe băiat.

Isabella se întoarse ca să-i arunce o privire, dar el se prefăcu a dormi.

– Numele lui este Cinaed Mackintosh și a fost proprietarul corabiei care s-a scufundat, spuse ea, întorcându-și atenția spre Jean. Numai asta îți spune că trebuie să fie nemilos, altfel nu s-ar fi aflat niciodată într-o poziție de comandă.

Cinaed își arcui o sprânceană. Interesant că avea această părere despre căpitanii de corabie. Cunoștințe de navigație și marinărie, în general, cunoașterea în detaliu a corabiei, încrederea în propria capacitate de a conduce cu tărie oamenii în situații dificile – acestea erau calitățile proprietarului de succes al unei corăbii. Dar, din experiența lui, a fi nemilos nu era o cerință pentru acel post.

– Habbie a meritat ce a primit, afirmă femeia mai în vârstă. Ce i-a făcut lupul tău de mare – proprietarul tău de corabie – a fost just. El ne-a apărat de ce era mai rău, sunt mai sigură de asta decât am fost vreodată în viață. Așadar, nu te apuca să împroști cu noroi reputația bună a căpitanului.

– *Reputația bună?*

– Ești prea tânără ca să repet.

– *Nu* are nici un sens, declară Isabella, aruncând încă o privire pe furiș spre Cinaed. Ați schimbat mai puțin de vreo zece cuvinte politicoase. Și totuși, ești gata să-i aperi reputația?

Roata cotigii intră într-o groapă adâncă, împroșcând apa de ploaie lăsată de furtună și stropindu-i pe cei trei. Jean o apucă de cot ca să nu cadă, în timp ce un junghi de durere vibră în pieptul lui Cinaed.

– Eu am un simț practic când vine vorba despre oameni și știu cum să mă descurc în lume. Tu, nu.

– Știu eu cum te *descurci* tu, contestă Isabella cu înverșunare.

– Pe cinstea mea, îți jur că, dacă te-aș lăsa de capul tău prin locurile asta, ai fi moartă într-o jumătate de zi. Eu, pe de altă parte,

aș putea să supraviețuiesc pe o stâncă în ocean, cu un ciob de sticlă spartă și o cizmă veche. Și nici măcar n-aș avea nevoie de cizmă.

Pufnetul Isabellei fu neașteptat, iar bătrâna îi aruncă o privire piezișă.

Lui Cinaed i se părea distractivă cearta lor. Le plăcea. Pe amândouă. Pe Isabella mai mult, și nu pentru că îi aprecia înfățișarea sau tonul vocii. Ea îi salvase viața.

– Știu eu cum gândiți voi, continuă Jean. Pot să-mi dau seama când omul este de valoare și când nu e. Când nepotul meu te-a lăsat la mine, nu m-ai auzit plângându-mă, nu-i așa?

Dincolo de faptul că știa că Isabella era medic cu pregătire universitară și că era căsătorită, locul din care era și ce făcea în Highland rămăseseră un mister. Iar acum, pentru prima dată, Cinaed auzea vorbindu-se despre un nepot și despre implicarea lui.

– El ți-a dat bani să mă adăpostești.

– Am știu că meriți să fii salvată în momentul în care te-am văzut. Același lucru este valabil pentru cel din spate. Am încredere în el.

– Și când ai decis asta? se grăbi Isabella să întrebe. Ai avut încredere în el aseară pe plajă, când insistai să-l las să plutească înapoi în mare? Sau azi-dimineață, în timp ce îl coseam și îmi spuneai că probabil o să ne omoare pe amândouă?

Nici Jean, nici Isabella nu aveau de gând să cedeze. Cinaed își simți pleoapele grele. De încredere sau nu, băiatului nu i se făcuse nici un rău. Era legat fedeleș și zăcea pe podeaua din casă. Femeia mai în vârstă spusese că nimeni din sat nu avea să îi caute pe cei doi până spre amiază. Până atunci, își dăduse ea seama, aveau să fie deja în Inverness.

Cu un cadavru afară și un băiat legat înăuntru, Cinaed nu voia să fie prins de o mulțime care își căuta dreptatea. Spera ca Jean să aibă dreptate, căci el nu mai era în stare să se lupte cu nimeni. Aruncă o privire spre direcția din care veneau. Probabil că încă erau mai aproape de Duff Head decât de Inverness.

Căruța mai nimeri într-o groapă și îi făcu din nou pe pasageri să sară în sus. Cu o grimasă, Cinaed așteptă ca durerea să se diminueze. Gaura făcută de glonț în piept vibra, iar el putea să vadă sânge proaspăt pe bandaje. Când îl ajutase să urce în spate, Isabella

îi spusese cât de important era să o anunțe dacă începea să sângereze din nou.

El decise că mai degrabă avea să moară de mâinile sătenilor aflați pe urmele lor decât din pricină că pierdea prea mult sânge. Trăgând pelerina de călătorie a Isabellei peste el, închise ochii.

Cele câteva lucruri pe care femeile le împachetaseră îi ofereau prea puțin sprijin, dar știa că trebuia să se odihnească. Curând, în ciuda disconfortului, se cufundă în somn, iar visele se năpustiră asupra lui ca niște valuri învolburate în marea furtunoasă, tăindu-i răsuflarea și făcându-l să se adâncească și mai mult în abisul întunecat.

Dealuri acoperite de grozamă se înălțau de o parte și de alta a râului negru, ce curgea iute pe lângă el. Era în picioare, alergând din răsputeri. Răsăreau umbre ca niște himere de ceață bântuită și spaime fără formă îl străpungeau cu fiori glaciali de frică.

În spatele lui, voci furioase răsunau amenințătoare, urmărindu-l.

În timp ce alerga, se iviră în zare culmi muntoase cunoscute, înghesuite sub norii grei din Highland. Calea urca și cobora, iar sunetele oamenilor se auzeau tot mai tare, mai aproape. Apăru o vale cu pădure deasă, iar el se avântă înăuntru. Când întunericul se înfășură în jurul lui, cărarea fu înlocuită de o podea compactă de ace de pin pe care o putea mirosi cu fiecare pas pe care îl făcea. Pieptul îi ardea, dar știa că nu se putea opri. Sunetele făcute de urmăritorii lui, care străpungeau lăstărișul, continuau să se audă tot mai tare, strângându-l în chingi, îndemnându-l să înainteze.

Picioarele lui Cinaed nu mai erau din carne și os. Se simțeau mai degrabă ca niște pungi cu nisip și pietre. O lumină se întrezări printre copaci.

Cineva îl prinse de mână. El aruncă o privire, încercând să se elibereze din strânsoare, dar nu reuși să vadă pe nimeni. Totuși, putea să simtă greutatea care îl trăgea înapoi. Apoi vorbi o voce din interior; trebuia să o ducă în siguranță. Strânse mâna mai tare și trase după el însoțitorul nevăzut.

Dintr-odată, se apropie de marginea pădurii. Lumina era orbitoare, dar vocile furioase erau chiar în spatele lui. În timp ce ieși valvârtej din întuneric, o nouă forță se dezlănțui în pieptul lui. Cinaed știa unde era. Destinația lui se afla drept

înainte. Dar nu putea să o vadă prin perdeaua groasă de ceață care se rostogolea dinspre munți. Totuși, el *știa* că era acolo, în fața lui, pe un deal. Siguranța se afla înainte. Asta, dacă reușea să ajungă acolo.

El zbură peste potecă și iarba umedă. O urmă înțepătoare de fum plutea în aer. Putea să simtă răsuflarea întretăiată a urmăritorilor și zgomotul pașilor lor. Fațada unei cetăți străvechi apăru pe deal, cu o ușă din fier neagră deschisă.

Obiecte ascuțite îl înțepau în spate. Ei erau chiar în spatele lui. O armă se descărcă, iar un glonț îi trecu șuierător pe lângă ureche. Dealul era abrupt, dar poarta se afla acolo. Cinaed strânse mâna invizibilă. Nu putea să renunțe. Casa lui, oamenii lui erau chiar dincolo de poartă, îl așteptau. Aveau să fie în siguranță.

Picioarele lui abia atinseră podul de lemn care traversa șanțul larg de lângă zid. Poarta masivă începu să se închidă. Nu avea să reușească. El strigă, dar rugămintea îi fu înecată de strigătele și blestemele din spatele lui. Intrarea se îndepărta.

Apoi, în ultima clipă, cu o viteză explozivă, Cinaed strânse mâna însoțitorului nevăzut și se strecură înăuntru. Măreața poartă se închise cu o bufnitură.

Cu zidul înalt și poarta rămase în urmă, privi fără să înțeleagă priveliștea din fața lui. Nici un membru al familiei nu îl aștepta să îi ureze bun venit ori să-l cuprindă în brațe. Nici o curte a castelului nu se contura în jurul lui.

Cinaed stătea pe marginea unei stânci. Vârfurile munților se întindeau în depărtare, iar culmile acoperite de zăpadă scânteiau în lumina orbitoare a soarelui. La vreo trei sute de metri mai jos, un râu se dezlănțuia, învolburat și ucigător, printr-o vale săpată în stâncă.

Marginea stâncii începu să se frângă sub picioarele lui și, în timp ce se chinuia să se dea înapoi, se izbi de zid.

Se lovi tare la cap, dar nu de un zid de piatră. Cu prudență, își înălță capul de pe scândurile cotigii în timp ce aceasta înainta neabătută. Deschise ochii. Cotiga ajunse pe drumul trăsurilor care se îndepărta de cel de coastă.

Cinaed ridică un braț ca să blocheze razele aurii ale soarelui de amiază. Nimeni nu-l ținea de mână. Dar răsuflarea îi era întretăiată și corpul îi era ud de sudoare. Aruncă pelerina de pe el. Durerea

îngrozitoare din piept era un semn ascuțit al faptului că nu mai dormea, dar visul nu voi să îl părăsească imediat.

Fațada groasă, șanțul larg, dealurile acoperite de grozamă care se aliniau în valea râului. Le cunoștea. Fortăreața din Highland din visul lui era castelul Dalmigavie.

Cinaed se gândi la scrisoarea pe care o primise de la Lachlan Mackintosh înainte de a naviga spre Scoția. Stăpânul de la Dalmigavie îl invitase la el.

Cu toate acestea, clanul Mackintosh îl alungase de mic copil, iar acum nu avea să se mai întoarcă la ei. Visul fusese pur și simplu o reflexie a gândurilor lui. Distrusese scrisoarea după ce o citise, dar continua să-l înfurie. Cinaed nu avea nevoie de nimeni.

Își trecu o mână obosită peste față, forțându-se să se concentreze pe ceea ce trebuia să facă acum.

Inverness. Oamenii lui. Ar fi fost o mare ușurare să afle că erau în viață. Aveau soții și copii care îi așteptau. Era mereu nevoie de marinari capabili. Aveau să se întoarcă la Halifax. Cât despre el, avea rude acolo. Searc Mackintosh îl putea ajuta să găsească o cale de a-și reveni.

Vocea lui Jean îi întrerupse gândurile.

– Aproape că am ajuns. E timpul să-mi spui restul poveștii.

El înălță capul pentru a privi în jur. Pământul înverzit de pe ambele părți ale drumului se întindea plat ca o masă, sclipind după ploaie. La nici o aruncătură de băț, Moray Firth scânteia în razele soarelui. Trebuia să fi trecut de ceva timp de drumul spre Fort George, căci putea să vadă un vas comercial mare și două goelete care navigau. Corăbiile trebuiau să se apropie de gura fluviului Ness și de port.

Jean tot insista pe lângă Isabella.

– Poți la fel de bine să-mi spui. Sunt deja complice la orice crimă odioasă pe care să o fi comis deja.

Atenția lui Cinaed se întoarse spre Isabella. Și el voia să afle asta.

– Trebuie să ai încredere în mine când spun că, cu cât știi mai puține despre mine, cu atât e mai bine.

El se uită lung la rochia de călătorie de un verde-închis a Isabellei Murray și la spatele ei drept ca o lumânare. Își desfăcuse panglicile bonetei, care acum atârna între omoplați. Își freca gâtul lung și delicat. Șuvițe de păr erau desprinse și dansau în vânt. Femeia trebuia

să fie absolut epuizată. *Highland Crown* se izbise de recif devreme, cu o seară în urmă. Probabil sătenii fuseseră martori la dispariția corabiei lui. Mai târziu, când el ajunsese pe țărm, ea se aflase pe plajă și îl îngrijise până dimineață.

Își aminti de mâna pe care o ținuse în vis. Îi datora asta Isabellei. Se întrebă dacă ea era tovarășul care îi fusese alături.

– Mă gândesc că trebuie să fi comis o crimă groaznică, absolut groaznică, insistă Jean, nedorindu-și să renunțe. Altfel nu ai fugi și nu te-ai ascunde.

– Nu am comis nici o crimă.

– Trebuie. Spune tot, fetițo! Umbli cu monede false? Vinzi stridii stricate pe la hanuri? Ai omorât pisica lordului primar?

– Nu am făcut nimic rău.

– Atunci ce ai făcut? Recunoaște că ești căutată! Deci trebuie să fi făcut ceva. Măcar trebuie să ai o poveste lungă și tristă despre faptul ai fost acuzată pe nedrept.

Tânăra ridică din umeri.

– Nu ai fi nici prima, nici ultima, mă aștept la asta. Mai ales că ești femeie. Iar John al meu nu ar fi venit cu tine din Edinburgh dacă nu era vorba despre o poveste. El mi-a spus de multe ori că lucrează la procesele unor oameni puternici, dar îl cunosc eu. Băiatul are o slăbiciune pentru cei pe care lumea i-a călcat în picioare.

Buzele Isabellei rămaseră pecetluite. Se uită pur și simplu în față, fără să spună nimic.

Cinaed nu-și putea imagina ce fel de probleme putea avea Isabella Murray. Era raritate ca femeie medic. Desigur, simpla profesie pe care și-o alesese putea atrage legea asupra ei în funcție de locul în care decidea să practice medicina. Dar de ce să aibă nevoie să călătorească până în Highland?

– Măcar spune-mi *cine* este pe urmele tale, ca să nu spun lucruri greșite oamenilor nepotriviți.

– Zici că aproape că am ajuns? întrebă Isabella, încercând, evident, să evite interogatoriul.

O tânără cu secrete. Și Cinaed avea nenumărate.

Bătrâna tăcu pentru moment, iar tonul îi fu îndurerat când vorbi din nou.

– Dacă așa vrei, foarte bine. Dar să știi un lucru: eu îmi duceam foarte bine viața înainte să apari tu la Duff Head. Chiar după aceea

m-aș fi descurcat dacă îl lăsam pe căpitanul tău în brațele valurilor. Dar te-am ascultat. Am avut încredere în judecata ta. Iar acum am pierdut tot ce puteam să spun că este al meu. Te-am lăsat să mă iei din locul în care mi-am trăit toate zilele. Dar încă nu ai încredere în mine nici cât o ceapă degerată. Dar continuă să îți ții gura dacă asta vrei.

Isabella se foi agitată. Pentru o clipă, Cinaed crezuse că mai degrabă avea să sară din cotigă decât să cedeze în fața întrebărilor lui Jean. Se simți ușurat să vadă că nu o făcu. În cele din urmă, ea își fixă privirea spre femeia mai în vârstă.

– *Toată lumea* mă caută.

– Toată lumea?

Isabella încuviință brusc din cap, strângând marginea cotigii până ce încheietura îi deveni lividă.

– Dar cei de care mă tem cel mai mult sunt soldații britanici. În momentul ăsta, nepotul tău încearcă să-mi asigure trecerea, ca să pot pleca din țara asta.

Cinaed se ridică într-un cot. El fu la fel de surprins ca Jean.

Înainte de a menționa soldații, Cinaed începuse să se întrebe dacă Isabella era căutată pentru că își ucisese soțul. *Chiar* încercase să scape de inel. Nu că ar fi crezut că era capabilă de asta, dar se gândise deja la motivele care i-ar fi justificat acțiunile. Totuși, dacă ar fi fost adevărat, i-ar fi fost frică de magistrați, nu în special de soldații britanici.

– Ce ai făcut? întrebă Jean pe un ton grav.

– Ti-am mai spus. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine.

Isabella își întoarse privirea.

– Îți spun pe cuvânt, m-ai făcut să cred că problema este serioasă. Dar cât serioasă? Vorbim despre spânzurătoare?

O altă pauză lungă pluti în aer. Cinaed privi profilul femeii. Zvâcnirea încordată din maxilarul ei, buza de jos mușcată, fiorii pe care încercă să îi mascheze, toate îi spuseră că ea purta o luptă în interior. Fu cuprins de aceeași dorință de a o proteja pe care o simțise când fuseseră prinși în magazia aceea. Ea nu i-o ceruse, dar își dorea să o ajute.

– Vorbește cu mine, insistă Jean cu blândețe, punând o mână peste mâna tovarășei ei. Spune-mi, fetițo!

– Dacă ajung în mâinile lor, sunt sigură că o să fiu supusă torturii până când o să primească răspunsurile pe care le vor. Iar după ce se termină, o să stau spânzurată până ce mă dau jos și mă decapitează.

Cinaed se ridică, simțind cum măruntaiele i se încordează. Dacă vorbele și chipul ei nu ar fi fost atât de sumbre și de serioase, ar fi crezut că toată povestea era absurdă. Cum putea această femeie să se confrunte cu consecințe atât de grave? Trebuia să fie o greșeală. Aruncă o privire în față, mâna căutând involuntar cuțitul din cizmă. Dacă o căutau, el avea nevoie de mai mult decât un pumnal tradițional scoțian dacă dădeau peste soldați. Și-a fi dorit să aibă un pistol. Sau măcar o sabie.

Dar spânzurată și decapitată? Trădarea era singura crimă pe care știa că britanicii o pedepseau astfel, iar autoritățile tot insistaseră pe acest lucru în ultima vreme.

Oamenii erau furioși de când se terminase războiul, iar lucrurile se înrăutățiseră. În fiecare port și oraș, el vedea dovezi ale agitației sociale. În Londra, Liverpool, Glasgow și Edinburgh. Și auzise că era la fel în restul țării. Fie că era vorba de țesătorii din Manchester sau de fermierii din Ayrshire, oamenii erau în pragul revoltei.

– Ai legături cu radicalii din Edinburgh? întrebă el.

Isabella se întoarse atât de repede, încât Jean fu nevoită să o apuce de braț ca să nu cadă. Alarma din ochii ei fu repede înlocuită de o prudență rezervată.

– Nu am legături cu nimeni, spuse ea prea repede. Nu susțin nici o mișcare politică. Nu iau partea nimănui.

– Și totuși, ești căutată pentru trădare.

– Nu am spus nimic despre trădare.

– Ai menționat pedeapsa care se aplică pentru asta.

Mâna ei se mișcă involuntar spre gât. Cinaed se întrebă dacă reacția aceea avea legătură cu pedeapsa pentru crimele ei sau dacă își amintea vânătaia pe care i-o provocase el.

Nu era dispus să renunțe la întrebările lui. În mod cert, ea avea probleme. Iar el știa mai bine decât oricine că, dacă se afla acolo, în nord, nu era ferită de legea britanică. La fiecare traversare a oceanului, el dusese în Canada sau în America bărbați și femei pe care guvernul îi numea rebeli. Știa ce luptă purtau și ce fel de viață duceau în acele locuri.

– Thistlewood, Davidson, Tidd, Ings, Brunt.

El observă că ea deveni lividă.

– Nu-i cunosc.

Conspiratorii din Cato Street. Cu o lună în urmă, în Londra, toți acești bărbați fuseseră spânzurați și decapitați.

– Lord Kinloch.

Ea clătină din cap, refuzând să-i întâlnească privirea.

Cinaed bănuia că ea cunoștea celălalt nume al bărbatului. Lordul Radical. Din decembrie, Kinloch se ascundea pentru că vorbise în favoarea reformei. Guvernul îi solicita arestarea.

– Hardie, Baird și alții din Glasgow putrezesc în închisoare, așteptând să fie judecați. Cu siguranță, o să fie spânzurați. Pe *tine* de ce te urmăresc, Isabella?

– Te rog, încetează!

El auzi disperarea din tonul ei. Era speriată. Și din frânturile de conversație pe care le auzise, înțelese că nu voia să implice pe nimeni în problemele ei.

Cinaed o văzu cum se întoarce spre drum. Nu putea să o acuze că șovăise pentru că ea nu știa nimic despre el. Doar puținul pe care i-l spusese.

– Aici e Stoneyfield House, le spuse Jean, făcând un gest înainte.

Anunțul ei puse capăt conversației, iar ușurarea Isabellei fu palpabilă. Ea își întoarse privirea spre han.

Cinaed cunoștea acest loc. Sau, mai bine zis, știa *despre* el. Nu era un han, ci mai degrabă o zonă. Privind spre estuar, el zări casele de piatră ale familiilor de pescari înghesuite de-a lungul marginii unui golf ferit, înconjurat de bărci, plase și suporturi de uscat captura. Spre sud, dincolo de hanul de piatră, cu curtea și grajdurile închise, fermele se desenau pe câmpurile plate, iar fumul din horn se ridica deasupra acoperișurilor de stuf.

Nu departe de marginea fâșiei de pădure, se aflau ținuturile mlăștinoase Culloden și Drummossie, cu dealuri împădurite înălțându-se deasupra lor. Sângele din Highland pătase acele câmpuri.

Chiar după colțul din față, se contura o bisericuță cu clopotnița turtită. La fel ca atâtea alte bisericuțe din sate, clopotul ei bătuse pentru prințul Bonnie, chemând forțele iacobite să se adune. Sunetele de cimpoi, tobele de război și tunurile tăcuseră pentru moment, dar mulți nu aveau să uite niciodată sacrificiul celor care muriseră și cruzimea celor care îi omorâseră.

Cotiga trecu huruind pe lângă intrare până în curtea hanului și se opri.

Cinaed coborî și își obligă mintea să se concentreze pe destinația lor. Hanul se afla pe drumul trăsurilor dintre Inverness și Nairn, iar după activitatea din curtea grajdului, părea că afacerile mergeau bine. Ușa hanului era deschisă. Trei fermieri intrară înăuntru.

– Tu nu o să intri cu noi, îi spuse Jean. Ea coborî și se apropie de locul în care el se sprijinea de cotigă. Poți să urci înapoi și să-ți vezi de drum.

Isabella coborî încet. Stătu cu spatele la han în timp ce își puse boneta.

– Poate că ar trebui să aștept, spuse el, incapabil să-și întoarcă privirea de la Isabella. Era îngrijorat pentru ea. Dacă nepotul tău a decis să nu rămână aici?

– Mi-a spus că o să fie aici. Bătrâna dădu să se întindă spre bagaje, dar Isabella le trăgea deja spre capătul cotigii. Nu trebuie să-ți faci griji. Îl cunosc pe hangiu de douăzeci și cinci de ani. El o să aibă grijă de noi.

În timp ce Cinaed ridică mâna ca să le ajute cu bagajele, durerea îi străfulgeră corpul, izbucnind din piept până spre gât și traversându-i chipul cu o căldură arzătoare.

– Ești rănit, spuse Isabella. Încă era palidă. Mă descurc.

Cinaed era mulțumit că între ei se conturase o înțelegere. Măcar ea știa că era el conștient de situația ei dificilă. Putea avea prietenia lui dacă alegea să o accepte, chiar dacă în starea lui era mai mult o responsabilitate decât un ajutor.

El fu reticent, dar dădu drumul bagajelor.

– Nu mă simt comod să vă las singure aici.

Jean îi ignoră îngrijorarea cu o fluturare a mâinii.

– Hangiul o să ne dea un loc în care să stăm ferite până când se întoarce John.

– Lăsați-mă măcar să vă duc bagajele înăuntru, se oferi el, întrebându-se cum avea să o facă dacă ea încuviința. Vreau să vă văd instalate.

O sprânceană sură se arcui.

– Ești surd, omule! Uită-te la tine! Ești o bătaie de cap. O să atragi mai multă atenție decât dacă ne-am atârna un afiș de gât.

Nu, cel mai bine ne ajuți dacă pleci de aici cât mai departe, cât de departe poate să te poarte cotiga aia amărâtă.

Isabella ocoli cotiga și, fără să-i ceară permisiunea, deschise haina și vesta lui Cinaed. Ea nu aruncă nici măcar o singură privire spre chipul lui, concentrându-și atenția pe bandajele pătate de sânge care îi acopereau rana de pe piept. Își trecu degetele reci peste pielea lui arzândă. El își dori să se ridice și să o ia de mână. Cinaed fu ușurat să vadă cum o ușoară îmbujorare se strecurase pe obrajii ei.

– Sângerezi din nou.

Ea se încruntă.

– De când m-ai cusut, au fost câteva lucruri de care a fost nevoie să mă ocup.

În timp ce ea îndepărtă bandajul de pe rană și se aplecă mai aproape ca să vadă mai bine, Cinaed admiră genele întunecate pe pielea ei palidă. Ea apăsă carnea de sub claviculă, iar el fu străbătut de o săgeată de fier fierbinte. Se chinui din răsputeri să rămână nemișcat.

– Ai febră și pierzi sânge, spuse ea, clătinând din cap. O să ai nevoie de un medic oriunde te-ai duce.

El avea nevoie de grija *ei*. Dar nu putea să i-o ceară. Inverness era destinația lui. Searc Mackintosh nu era doctor, dar putea să găsească unul.

Mai important, el avea afaceri neterminate cu Isabella. Încercă să-și spună că făcuse deja destule ca să o recompenseze pentru că îi salvase viața, dar știa că era o minciună. Ea își pusese propria viață în pericol pentru el. Iar din câte aflase, ea se afla într-un pericol mai mare decât el.

– *Tu* vrei să intru cu tine? o întrebă el cu voce scăzută. Pot să aștept până când vă întâlniți cu nepotul ei.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, și pentru o fracțiune de secundă el se pierdu în cafeniul lor auriu. Știa atât de puține despre ea, dar sub înfățișarea serioasă era o femeie curajoasă, cu care își dorea să petreacă mai mult timp. Erau lucruri pe care voia să i le spună pentru a-i câștiga încrederea. Mâna ei se retrase brusc de pe pieptul lui, iar ea se îndepărtă. Pe neașteptate, o îmbujorare înflori pe obrajii ei.

– Mulțumesc. După cum a spus Jean, cel mai bine este să pleci. Unele suturi s-au rupt. Este foarte important să găsești ajutor și un loc unde să te poți odihni cel puțin două săptămâni. Rana are nevoie de timp ca să vindece.

El o luă de mână înainte ca ea să apuce să plece.

– Mulțumesc. Vocea lui sună ciudat de răgușit chiar și în propriile urechi. Vorbesc serios.

Ea îl ignoră cu o fluturare a mâinii și se întinse după bagaje.

– Sper să ai noroc în călătoriile tale, căpitane!

În timp ce Isabella își luă bagajul și traversă drumul ca să se alăture bătrânei, Cinaed trase îndurerat aer în piept.

– Ești un prost, murmură pentru sine, privind cum se îndepărta. Este o femeie căsătorită. Și e căutată de autoritățile britanice. Lucrurile astea înseamnă probleme de care nu ai nevoie.

Cu toate acestea, se simți cuprins de un ciudat sentiment de pierdere. Dar cum putea să piardă ceva ce nu putea avea niciodată?

Capitolul 7

Spus-am că picioarele-mi erau bătrâne,
Și spus-am că sângele-mi era rece,
Că flăcările încântării erau spulberate,
Că biata-mi inimă stinsă era moartă,
Și nu aș vrea să cânt despre dragoste?
Cum aș putea, când e cel mai arzător gând
Care a încălzit vreodată visul unui menestrel...

Sir Walter Scott,
Balada ultimului menestrel – cântul II

Isabellei nu-i erau străine manifestările de protecție. Tatăl ei, soțul ei, Sir Walter Scott, John Gordon.

Iar acum Cinaed Mackintosh.

Atâția bărbați – prieteni și asociați ai tatălui ei – simțiseră nevoia să o protejeze. Fusese la fel în Edinburgh. Toate se datorau poziției de medic femeie. Dar nici o manifestare din partea unui bărbat nu o afectase așa cum o făcură cuvintele lui Cinaed.

Reacția ei involuntară o luă complet prin surprindere. Îmbujorarea de pe chip, izbucnirea bruscă și vibrantă a căldurii dinăuntrul ei. *Asta* era ceva nou pentru ea.

Înainte de a se căsători, întotdeauna se simțise imună față de bărbații care făceau orice eforturi să o atragă. Ea era pe deplin conștientă de asta când ei încercau să fie fermecători, direcți să flirteze. Căpitanul nu încerca nimic asemănător. El spusese adevărul, oricât ar fi fost de înfricoșător. Și, în același timp, respectase nevoia ei de discreție. Totuși, Cinaed Mackintosh străpunsese zidul care îi proteja inima.

Ea se căsătorise cu Archibald pentru protecție. Pentru ea și pentru sora ei. Și pentru șansa de a-și urma cariera medicală. Dar acum

el murise. Isabella apreciase întotdeauna tot ce făcuse pentru ea. Reacția ei la vorbele lui Cinaed o surprinse, dar nu se simți vinovată pentru asta.

– Nu este prea târziu, spuse Jean, întrerupându-i firul gândurilor în timp ce se apropiau de ușa hanului. Am auzit ce a spus. Dacă vrei, putem să-i punem o pătură peste umăr. Puteți aștepta amândoi chiar lângă ușa asta până când aflu eu unde este John.

– Nu pot. Obiecția ei veni prea rapid și tăios, atrăgând o privire curioasă din partea femeii în vârstă. Isabella începu să explice încurcată: Cel mai probabil, jumătate dintre săteni vin după noi de la Duff Head. Dacă intră și el cu noi, cotiga o să rămână afară, pe drumul trăsurilor. O să știe că suntem aici.

– Putem să băgăm cotiga în curtea grajdului.

– Căpitanul este grav rănit. Nu o să fie în stare să lupte cu nimeni.

– N-aș spune că omul nu e bun de nimic, chiar și cu gaura aia pe care o are în piept.

Isabella intră în han înaintea lui Jean. Nu voia să mai discute despre asta. Bineînțeles că nu voia să-l lase singur în starea în care era. *Voia* să îl ia de mână și să îl facă să intre, pentru el și pentru ea. Și, deși nu avea de gând să i-o spună lui Jean – abia putea să o recunoască față de sine –, o deranja gândul că el urma să dispară din viața ei pentru totdeauna.

Toate aceste gânduri nebunești trebuiau să fie efectul epuizării. Isabella nu își amintea când dormise ultima dată. Pe de altă parte, Jean părea să se țină destul de bine.

Femeia mai în vârstă o opri pe Isabella chiar în pragul ușii cu gențile de călătorie, dându-i indicații scurte. Nu trebuia să pună sau să răspundă la întrebări, indiferent ce se întâmpla. Pur și simplu, trebuia să aștepte până când aflau unde era nepotul ei.

Jean traversă camera spațioasă în direcția hangiului, care stătea în spatele unei tejghele mari, trăgând dintr-o pipă și citind un ziar. În spatele lui, pe un perete se aliniau vreo șase butoiașe, iar deasupra lui atârnau în cârlige halbe de bere goale.

Rămânând în umbră, Isabella își ținu pelerina pe braț și aruncă priviri furișe prin cameră. Din cele peste zece mese, erau ocupate doar două. Cei trei fermieri care intraseră înaintea lor se reuniseră cu un al patrulea. Cărțile zăceau pe masă, dar încă nu începuse nici

un joc. Lângă o fereastră, doi bărbați care păreau să fie negustori în trecere erau angajați într-o conversație serioasă peste un registru deschis. Un chelner cu o vestă neagră uzată și un șorț, care avea părul cărunt ridicat precum al unui arici supărat, se sprijinea de un perete lângă un șemineu mare. Se uita cu ochi critici la un băiat care le ducea fermierilor un urcior de bere. Un foc mic și fumuriu ardea în șemineu, iar deasupra flăcărilor atârna un ibric. Mirosul de berbecuț prăjit și de cartofi plutea dinspre o bucătărie care nu se afla la vedere.

Chelnerul se îndepărtă reticent de perete și se îndreptă spre Isabella. Pe un ton oarecum arțăgos, o întrebă dacă voia să se așeze la o masă, iar după ce primi o clătinare din cap pentru deranjul lui, se întoarse la locul ocupat inițial.

În timp ce călătoriseră prin Highland, John Gordon avusese grijă la ce hanuri sau case opriseră, pe ce uși intraseră sau unde mâncaseră, asigurându-se că aveau întotdeauna o sală de mese privată pe care să o folosească doar ei, iar cele trei femei să fie permanent ferite de privirile din jur. Acum, aflându-se în han, Isabella se simțea expusă și vulnerabilă.

Unul dintre fermieri o privea. Ea reuși să prindă frânturi din discuția pe care o purtau bărbații. Înțelesese insistența lui Jean de a rămâne tăcută. Gaelica din Highland fusese scoasă în afara legii cu șaptezeci și cinci de ani în urmă, după înfrângerea iacobinilor de către britanici, dar multe cuvinte autohtone încă se foloseau în conversații. În plus, erau nenumărate accente, iar felul în care ei pronunțau cuvintele era foarte diferit de felul în care vorbea ea. Isabella ar fi fost identificată drept străină în clipa în care deschidea gura. Și putea deja să-și dea seama că Duff Head nu era singurul loc care nu aprecia străinii. Cu cât rămânea să aștepte mai mult lângă ușă, cu atât privirile deveneau mai ostile.

Isabella se simți ușurată când Jean se întoarse. Privirea plină de dezgust pe care o aruncă peste umăr trădă nemulțumirea pe care i-o trezise răspunsul primit de la hangiu.

– Nu ești salutat la venire. Pleci fără rămas-bun, scuipă Jean disprețuitor. Așa stau lucrurile cu proprietarul ăsta.

„Pleci fără rămas-bun." Isabella încercă să înțeleagă sensul cuvintelor. Dacă John Gordon plecase, unde putea fi? Nu ar fi trebuit să îi spună căpitanului să plece. Ar fi trebuit să aștepte ca să știe

sigur că nepotul lui Jean chiar se afla la han. Încurcătura iscată de locul în care aveau să se ducă de acolo și cum puteau ajunge la fete o înțepă cu ace de neliniște.

Jean se așeză pe o bancă, la o masă aflată în apropiere.

– John este aici? întrebă ea, alăturându-i-se.

Vreo șase pescari intrară pe ușă, cerând zgomotos bere și umplând spațiul din fața lor.

– Da. Este. Sau așa crede amărâtul ăsta de hangiu, dar spune că nu poate fi sigur până ce nu vorbește cu nevastă-sa.

– Am avut impresia că ai spus că îl cunoști.

– Da. Pe ultimul proprietar. Jean scuipă pe podea. Nemernicul ăsta prost și nevasta lui sunt cei care conduc acum hanul. Mi-a spus că fostul proprietar a murit acum un an. Nu cred că John știa că hanul este condus de cei de acum. Când l-am întrebat dacă și-l amintește pe nepotul meu, prostul mi-a spus că își aduce aminte de oaspeți doar după mărimea bacșișului pe care îl lasă.

Isabella spera ca John să fi fost generos cu bacșișul.

– Acum cât timp ai fost aici?

Jean ridică din umeri.

– Acum vreo doi ani.

Sau poate trei ori patru ani, se gândi Isabella, recunoscând deja tendința lui Jean de a uita lucrurile.

– Și unde este soția hanului?

– El nu știe unde s-a dus. A spus că se întoarce în curând. Deși nu înțeleg de unde știe asta.

Isabella căută în pelerină săculețul cu bani pe care îl ținea acolo.

– De ce nu te întorci și nu îi dai ceva? Poate că un șiling o să-l ajute să-și amintească dacă John Gordon stă sau nu aici.

– Nu-i dăm nimic, spuse Jean ferm, punându-și mâna tremurândă peste mâna Isabellei și oprind-o să scoată vreo monedă. Lacomul ăsta o să ia banii și tot nu o să ne fie de vreun ajutor. Mi-am dat seama după felul cum se uita la mine. Doar ca la o nevastă de pescar care nu merită atenția lui. Eu îi dau banii tăi, el îi ia și o să uite imediat motivul pentru care i-am dat.

– Poate că ar trebui să vorbesc eu cu el.

Clătinarea fermă din cap a bătrânei îi spuse că era inutil.

– Nu înrăutățiți lucrurile! O să așteptăm aici. Ai răbdare!

Un lucru imposibil. Isabella își dorea să aibă puțin din încrederea rece a lui Cinaed. În acel moment nebunesc când fuseseră descoperiți în casă, el știuse exact ce avea de făcut. Și făcuse. În timp ce ea putea să acționeze într-o situație de urgență medicală, această viață nouă și violentă în care fusese aruncată cerea abilități diferite. Poate că în timp ce învățase cum să facă operații, se gândi Isabella, ar fi trebuit să învețe și alte întrebuințări ale bisturiului.

O durere de cap nu îi dădea pace. Își frecă tâmplele și încercă să nu se gândească la enunțarea numelor acelor bărbați care fuseseră arestați pe nedrept.

Nu putea uita senzația spatelui lui lat pe obrazul ei. Nici mâna lui liniștitoare. Imaginea lui Cinaed stând lângă cotigă îi reveni în minte. Ochii albaștri ai bărbatului erau precum cerul de dimineață. Sau acea nuanță rară de albastru pe care o avea oceanul vara. O încântau cu promisiunea găsirii unor comori în profunzimea lor. Buclele lungi ale părului lui negru încadrau unghiurile puternice ale maxilarului, iar efectul, combinat cu barba crescută, era ademenitor.

Isabella scoase o răsuflare frustrată, încercând să șteargă gândurile legate de Cinaed Mackintosh. Trebuia să o facă. Nu avea nevoie de el. Ci doar de o șoaptă de încredere că totul avea să fie bine.

– Cred că a sosit regina din Saba.

Jean făcu semn din cap în direcția unei femei voinice, care își șterse mâinile de șorț, în timp ce se apropie de ele. După felul în care chelnerul și băiatul tresăriră când o văzură, Isabella știu că ea trebuia să fie soția hangiului. În timp ce se apropia, ea și Jean se ridicară, dar femeia se uită numai la ea, la bagaje și la rochia de călătorie de un verde-închis înainte de a i se adresa.

Înainte să plece din Duff Head, Isabella se schimbase de rochia de călătorie pătată de sânge pe care o purtase și o luase pe aceasta, care era dintr-un material de o calitate superioară și care nu avea nevoie de pelerină pe vreme bună. Avea de gând să o schimbe de îndată ce urca pe corabia care avea să o ducă spre Halifax sau după ce ajungeau acolo. Dar sângele din timpul operației nu îi dăduse de ales. Și avea doar cele două rochii pe care menajera ei i le pusese în grabă printre instrumentele medicale, în timp ce se ascundeau de autoritățile din Edinburgh.

– Ești o lady?

Întrebarea o luă prin surprindere, dar Isabella se simți ușurată când Jean, purtându-se dintr-odată ca o mamă protectoare, interveni:

– O să vorbești doar cu mine, i-o întoarse femeia în vârstă. Deci ce mai este acum? Ai vreun răspuns despre nepotul meu?

– Cine este ea? întrebă femeia, încercând să privească pe lângă Jean ca să o vadă mai bine pe Isabella.

– Nu că ar fi treaba ta, dar este o prietenă a verișoarei mele, care vine din Orkneys. Deci John Gordon este aici sau nu?

Soția hangiului o ocoli pe Jean și i se adresă Isabellei.

– Ce faci în Inverness?

– Care este problema ta? strigă Jean, încercând să pună capăt întrebărilor. Însoțitoarea mea poate să aștepte afară dacă asta te ajută să-mi răspunzi.

– Cum te cheamă? întrebă femeia insistentă.

– Chiar ești tare insolentă...

Soția hangarului ridică mâna atât de repede încât Isabella crezu că era pe punctul de a o plesni pe Jean.

– Ea nu poate să vorbească?

Clienții din han tăcură și fiecare pereche de ochi se întoarse în direcția lor. Isabella știa că întrebările femeii nu aveau să se termine până ce nu vorbea.

– Doamna Murray, răspunse ea, încercând să imite accentul lui Jean.

– Nu vorbești ca oamenii de pe insule. Femeia își înălță capul și se uită la Isabella cu vădită suspiciune. Ești din Stromness? Cunosc oameni de acolo.

– Nu, nu este de acolo, băgăcioaso! se răsti Jean. Află că vine din Kirkwall!

– Sunt guvernantă, interveni Isabella înainte ca femeile să se ia la bătaie. Pentru o familie de la graniță. Doar am trecut în vizită pe la verișoara doamnei Gordon din Kirkwall. O să revin în sud peste câteva zile. Am auzit că nepotul ei se află aici și speram să-i fac o vizită cât mă aflam prin zonă. Numai dacă ești amabilă să ne spui dacă se află la Stoneyfield House.

Femeia se gândi la temeinicia răspunsului ei, în timp ce scrută din nou din priviri gențile de călătorie înainte de a se opri pe săculețul din mâna Isabellei.

– Avem o cameră pentru voi două, dacă vreți să rămâneți.

– Asta depinde de răspunsul tău.

Isabella așteptă, lipindu-și un zâmbet amabil pe față.

Femeia voinică se gândi o clipă și apoi decise.

– Da, domnul Gordon stă la noi. Dar nu se află aici acum.

Isabella se simți ușurată. Odată ajunsă în Highland, principala ei preocupare era siguranța lui Maisie și a lui Morrigan. John o asigurase că avea legături de încredere în Inverness. Aveau să fie protejate și bine îngrijite. Dar acum el era singura persoană care știa unde se aflau fetele. Ar fi fost groaznic dacă pierdea legătura cu el.

– O să-l așteptăm, spuse Jean arțăgoasă. Poți să ne duci în camera lui.

Hangița clătină din cap, făcând semn spre un băiat.

– Nu. Să nu credeți că am încredere să vă las să așteptați în camera cuiva. Dar băiatul ăsta să vă conducă într-o sală privată și o să trimit pe cineva să vă cheme când se întoarce domnul Gordon.

Să aștepte într-o sală privată, se gândi Isabella, părea de preferat decât să rămână sub privirile veninoase ale fermierilor și ale altor clienți. Ea apucă gențile înainte să o facă Jean.

După ce primi indicațiile de la angajatoarea lui, băiatul aruncă o privire spre gențile din mâinile Isabellei și se uită îngrijorat spre soția hangiului.

– Fugi, neisprăvitule! spuse femeia, împingându-l ușor. Știi la ce sală privată mă refer.

În timp ce traversară încăperea spre partea din spate a hanului, priviri ostile le urmăriră fiecare pas. Urmându-l pe băiat printr-o ușă îngustă, își croiră drum pe un coridor neluminat și trecură pe lângă niște scări care coborau în întuneric. Băiatul se opri în fața unei uși închise și se întoarse să îi spună ceva Isabellei, dar se decise să nu o mai facă. După ce le deschise ușa, el făcu un pas înapoi, iar ele intrară.

Sala de mese, aerisită și bine luminată de ferestrele deschise, nu era goală. În capul mesei, un ofițer britanic își punea furculița jos. El se ridică și îmbrăcă o haină de regiment de un albastru-închis cu fireturi împletite de aur în partea din față. La auzul sunetului ușii care se închise în spatele lor, Isabella se întoarse și găsi al doilea soldat cu uniformă albastră care le bloca retragerea.

Capitolul 8

Pe stejar englez, ferăstrău normand.
Pe gât englezesc, jug normand;
Lingură normandă în strachină englezească,
Normanzii sunt stăpâni în țara englezească.

Sir Walter Scott, *Ivanhoe*

Focul din pieptul lui se întețea cu fiecare răsuflare grea pe care o inspira. O mână nevăzută răsucea un vătrai fierbinte înăuntrul lui, aprinzând fiecare organ, din gât până în vintre, iar durerea din gât, claviculă și umăr părea să se înrăutățească.

Cinaed își șterse sudoarea de pe față. Cămașa, îmbibată de transpirație, îi era lipită de corp. În același timp, un fior se extindea ca o pătură înghețată în jurul lui. Nu își putea aminti când simțise ultima dată o asemenea agonie fizică. Poate că niciodată.

Căderea începuse când încercase să urce din nou în cotigă. Ar fi putut la fel de bine să încerce să escaladeze un zid de castel sau să urce pe catargul principal de pe corabia lui folosindu-se doar de o mână. Cu fiecare secundă care trecea, trupul îl trăda tot mai mult. Avea nevoie să găsească un loc, o cameră, un loc, unde să se strecoare și să doarmă. Cumva, trebuia să combată febra de care suferea.

Searc Mackintosh. Era alunecos și de neîncredere ca un șarpe – devenise astfel de-a lungul anilor –, dar Cinaed știa că îi era rudă și singura speranță. Cu douăzeci de ani în urmă, acceptase și luase în grijă un băiat timorat și fără prieteni, trimis la castelul Dalmigavie. Chiar și acum, când se gândea la timpul petrecut în acea casă labirintică de lângă gura de vărsare a râului Ness, simțea mirosul slădăriilor și al apei. Totul era atât de diferit de aerul curat de munte pe care îl cunoștea el! Dar Searc îl ținuse în siguranță până când găsise o corabie care să îl ducă la Halifax. Spre o viață nouă.

Cu toate acestea, stând în cotigă cu frâiele în mână, Cinaed nu reuși să plece. Rațiunea îi spuse că femeile se instalaseră deja în han și că el ar fi trebuit să plece, dar instinctele îi porunciră să rămână.

Argumente vagi se învălmășeau unele peste altele în mintea lui. Poate că nu își auzea instinctele. Poate că pur și simplu nu voia să o părăsească acum. La urma urmei, locul arăta ca orice alt han de pe marginea drumului. Mai mulți clienți își croiau drum spre ușă. Fermieri și pescari, care căutau să se bucure de o halbă sau două, înainte să se ducă acasă pentru a lua cina. În curtea grajdului, un băiat deșirat, cu o claie de păr roșu, țesăla un cal lângă poartă.

Cinaed avea nevoie de apă. Avea nevoie de odihnă. Și dacă rămânea prea mult timp în fața hanului atrăgea atenția. Trebuia să își continue drumul spre Inverness. Doar câteva minute.

Nu era sigur ce anume căuta. De fapt, nu era sigur de nimic, dar nu se putea hotărî să plece.

Trecură ore sau poate doar câteva minute. Nu avea cum să-și dea seama. Își simțea gâtul aspru și uscat ca o piele de rechin bătrân. În cele din urmă, hotărând că a sta într-o cotigă furată pe drumul principal era o alegere greșită, pocni din bice. Bisericuța liniștită de după colț părea să fie o alegere mai bună decât să intre în curtea grajdului.

Luând-o prin spatele bisericuței, Cinaed își legă cotiga de un copac de lângă o fântână aflată în apropierea unei case parohiale goale. Simțea că își pierdea puterile tot mai mult, dar reuși să coboare. Scoțând o găleată din fântână, bău însetat și udă calul legat la cotigă.

Din locul în care stătea, nu avea vedere spre Stoneyfield House. Un plan prinse contur în mintea lui. Nu era unul deosebit de bun, dar era mai bine decât să stea acolo. Cinaed își trecu degetele prin păr și își studie hainele. Dezordine totală. Cu mare grijă, își trase cămașa peste rană și se încheie la toți nasturii de la vestă și haină. Era neîngrijit, iar hainele lui dădeau de înțeles că trecuse prin clipe grele. Dar, dacă nu cumva începea să sângereze din abundență pe podeaua hanului, nu credea că avea să-i acorde cineva atenție.

Revenind pe drumul care ducea spre han, Cinaed simți fiecare pas ca o străfulgerare care îi străbătea corpul. Tremuratul părea doar să se înrăutățească. Trupul îl lăsa, dar mintea îi devenea mai

limpede. Pur și simplu, avea să intre și să se prefacă a nu le cunoaște pe cele două femei. Dacă erau cu nepotul lui Jean, prea bine. Dar, dacă nu erau înăuntru, stând la masă cu o băutură, putea să-i pună câteva întrebări slujitorului și să afle se putea.

În timp ce se îndreptă spre ușă, rândașul deșirat și cu părul roșu ieși în fugă și se lovi de el. Tânărul aterizâ direct pe pământ, iar o misivă îi zbură din mână și aterizâ la picioarele lui Cinaed. El luă scrisoarea, în timp ce băiatul se ridică și întinse mâna după ea.

– O livrare? întrebă el. Nu cumva te-am văzut adineauri în curtea grajdului?

– Da, dar stăpânul mi-a zis să îi dau bice.

– Încotro?

El dădu să îi înapoieze scrisoarea.

– La Fort George, răspunse tânărul.

Cinaed întinse un deget spre ușa deschisă.

– Hangiul este prieten cu soldații de la cazarmă?

– Nu. Asta nu este de la stăpânul meu. Este de la cei doi ofițeri care au stat toată ziua în sala din spate.

Poate că se datora pregătirii ei ca medic și experienței de chirurg. Poate că era o calitate înnăscută pe care o avusese dintotdeauna. Oricare ar fi fost explicația, Isabella avea abilitatea de a se concentra în situații haotice. Când trebuia, nimic nu putea să o distragă de la scopul ei.

Cu tot sângele-rece, se uită la ofițerul britanic și la camera în care o prinseseră. Pe masă era o varietate de mâncare și băuturi. Dincolo de ferestrele deschise, câteva grajduri și cotețe de păsări se răsfirau între han și câmpurile deschise.

Ea bănuise ceva în han. Răspunsurile vagi pe care le primise Jean de la hangiță. Întârzierea înainte de a primi un răspuns despre locul în care se afla John Gordon. I se întinsese o capcană și ea călcase direct în ea. Iar acum avea să se agațe de pretextul ignoranței până când avea să fie dată în vileag. Chiar dacă era prinsă în capcană, Isabella își impuse să rămână calmă. Nu vedea nici o cale prin care să scape din această situație, așa că se concentră pur și simplu pe ceea ce putea să controleze – încrederea și comportamentul ei.

– Umilele mele scuze, domnilor, le spuse Jean. Am fost trimise în încăperea greșită. Sigur nu ne-am dori să vă deranjăm la cină.

– Vă înșelați, răspunse soldatul de lângă ușă, cu o mână sprijinită pe pistolul pe care îl avea îndesat în centură, iar cu cealaltă pe mânerul sabiei. Le dădea de înțeles că nu voiau să plece. Noi i-am spus hangiului să vă aducă aici.

– Pentru ce? întrebă Jean tăioasă.

– Noi punem întrebările! exclamă el drept răspuns. Iar tu, bătrâno, o să-ți ții gura, așa cum se cuvine.

Dintr-odată, picioarele lui Jean începură să se înmoaie, iar Isabella o apucă de braț în timp ce se sprijini de masă ca să se echilibreze.

– Să ne spuneți cum vă numiți.

Soldatul de lângă ușă continuă să vorbească. Ofițerul din colțul opus al camerei încă nu spusese nimic.

Isabella cunoștea prea bine uniformele militare, dar trecuse prin războaiele franceze și putea să facă diferența de rang. Cel mai scund, care stătea lângă ușă, purta tresa unui sergent pe o mânecă. Cel tăcut, mai înalt și bine făcut, era ofițer, distingându-se după epoleții împletiți din aur de pe umeri.

Sergentul, cu un părul blond lung și subțire, avea o mustață care ascundea parțial o cicatrice care pornea de la marginea gurii până spre maxilar. Ofițerul nu avea cicatrice vizibile, iar părul lui lucios și castaniu era ondulat după ultima modă, cu perciuni care se întindeau cu mult sub urechi. Ochii lui de un albastru-deschis erau concentrați pe chipul ei.

– Sunt doamna Gordon. Din Duff Head. Aceasta este doamna Murray. Vizitează niște prieteni și rude în Inverness. Nu vrem să avem probleme. Am venit aici doar ca să-l vizităm pe nepotul meu. E avocat în Edinburgh. Poate că îl cunoașteți. John Gordon.

Un mușchi de pe chipul ofițerului zvâcni. Următoarea lui mișcare din cap fu aproape imperceptibilă, dar fu înțeleasă de subordonatul lui.

– Gențile! le porunci sergentul. Puneți-le pe masă!

Dacă voiau să găsească o confirmare a identității ei, instrumentele medicale puteau fi dovezi suficiente. Isabella o observă pe Jean încercând să-și ascundă mâinile în faldurile fustei. Tremurau tare.

Nici una nu făcu vreo mișcare ca să ridice gențile. Cu un mormăit de dezgust, sergentul le puse pe masă și dădu să o deschidă pe una dintre ele.

– Oprește-te! spuse Isabella suficient de tăios pentru ca soldatul să șovăie. Ea nu avea să permită niciodată să fie ca o oaie dusă la tăiere. Avea să se lupte pentru asta. Se întoarse spre ofițer: Nu v-am dat permisiunea să umblați prin lucrurile noastre.

– Crezi că avem nevoie de permisiune să... începu sergentul.

– *Nu* o să vorbești când nu ești întrebat, afirmă Isabella cu severitate, întrerupându-l. Avem un ofițer superior aici de față. Ți-ai uitat locul?

Ea flutură o mână de parcă el era o insectă enervantă, îmblânzind duritatea din voce în timp ce se adresă celuilalt bărbat.

– Ai fi atât de amabil, domnule, încât să ne spui exact cine ești și ce treabă ai cu noi?

Sergentul, înroșindu-se de la guler până în creștetul capului, deschise gura ca să intervină din nou, dar fu iar invitat să tacă, de astă-dată de comandantul lui.

– În sfârșit, ai vorbit.

Zâmbetul care îi arcui colțul gurii îi spuse Isabellei că era impresionat.

– Iar dumneata, în sfârșit, ai decis să te alături conversației, i-o întoarse Isabella. Dacă o putem numi așa.

Pentru a studia medicina ca femeie și pentru a-și convinge pacienții că era la fel de capabilă să îi trateze ca orice alt medic bărbat, ea trebuia să pară încrezătoare, uneori chiar arogantă.

O dureau umerii și gâtul din pricina coroanei imaginare pe care își închipuia că o purta. Tatăl ei îi spusese întotdeauna că era mai regină decât orice altă femeie care stătea pe un tron în Europa. Că era în stare – când era nevoie – să afișeze o atitudine regală. Fragilitatea îl împuternicea pe un adversar, în timp ce afișarea forței îi diminua întotdeauna avantajul. În acest moment, avea nevoie să-și folosească toată puterea.

– Numele dumitale, domnule?

– Locotenent Ellis Hudson din Regimentul 10 de husari regali, la dispoziția dumitale. El făcu o plecăciune rigidă. Acesta este sergentul Davidson.

Isabella refuză să facă o reverență și reuși doar să dea ușor din cap. Își ținu bărbia ridicată. Susținu privirea ofițerului fără să clipească.

– Să ne spui de ce ne reții, domnule.

El făcu un semn spre farfuriile cu mâncare de pe masă.

– Ai vrea să te așezi și să mi te alături, doamnă Murray?

– Mulțumesc, dar avem alte planuri. Acum te rog să răspunzi la întrebarea mea. De ce ne-ați adus aici?

– Spui că ești doamna Murray. El lăsă numele să se rostogolească printre buze de parcă i-ar fi savurat gustul. Am o excelentă memorie a fețelor.

Bărbatul se opri, lăsând comentariul să plutească asemenea unei amenințări. Isabella arcui o sprânceană și așteptă.

– Dumneata cum stai cu memoria, doamnă? Îți amintești când ne-am întâlnit ultima dată?

Isabella își păstră calmul nepăsător, chiar dacă broboane de sudoare începură să i prelingă pe șira spinării. Locuise șase ani în Edinburgh. În acea perioadă, intrase în contact cu mai mulți ofițeri englezi pe la evenimente sociale și la universitate. Nu și-l amintea pe locotenentul Hudson.

– Nu ne-am întâlnit niciodată. Cu siguranță mi-aș aminti.

Ofițerul scoase un sunet care îi trădă dezamăgirea. Era limpede că el știa cine era ea. Își trecu mâna de-a lungul scaunelor în timp ce se îndreptă spre ea, dar Isabella știa că nu exista nimic spontan în gesturile acestui bărbat. Știa ce urma. Știa că acești bărbați nu aveau milă de nimic. Se pregăti pentru ce era mai rău, căci nu avea să îi spună ce voia el să audă.

– Niciodată nu este sigur. Se opri la colțul mesei. Îți pot spune eu când ne-am întâlnit.

El începu să numere încet pe degete. Isabella îi înțelese intenția. Fiecare bifă avea menirea de a-i accentua nervozitatea. Era pe cale să o ducă pe eșafod, dar mai întâi voia ca ea să vadă strălucirea soarelui pe lamă și să simtă ascuțimea muchiei.

– Douăsprezece săptămâni, spuse el în cele din urmă, lăsându-și mâinile să coboare de o parte și de alta.

Ziua atacului asupra casei lor. Ocupându-se de Archibald, ea nici nu văzuse fețele soldaților care se năpustiseră înăuntru. Iar mai târziu nu se mai gândise la nimic altceva, voind doar să le trimită pe Maisie și Morrigan în siguranță de acolo. Furia se forma acum ca un pumn în pieptul ei. El fusese acolo.

– Casa ta de pe Infirmary Street avea o clinică bună, nu? o tachină el.

Ea își mușcă limba și se uită în ochii reci ai bărbatului. Putea fi ofițerul responsabil de atac. Putea fi soldatul care apăsase pe trăgaci și îl ucisese pe Archibald. Sângele tuturor celor care fuseseră uciși în acea zi și în zilele următoare păta mâinile acestui om.

– Am sperat să fim prezentați, spuse el cu falsă bunăvoință. Ai fost inspirată să-ți scoți cu calm fiica vitregă tulburată în momentele de violență în timp ce restabileam ordinea în acea bandă de trădători revoltați.

Fuseseră cei mai grei pași pe care îi făcuse în viața ei. Să o îndepărteze pe aproape isterica Morrigan în timp ce știa că datoria ei era să rămână și să lupte pentru a-și menține pacienții în viață.

– Dar apoi ai dispărut. Te-ai grăbit să o ascunzi mai degrabă pe nestatornica ta fiică vitregă sau pe liniștita și sensibila ta soră mai mică?

Isabella își dori să urle. Le reținuse? Cum putea să știe cât de diferite erau cele două fete dacă nu le arestase deja?

– Pot să-ți înțeleg impulsul. Niște tinere atât de frumoase! Dar ce idee nechibzuită să crezi că oricare dintre voi putea să scape de dreptatea Maiestății Sale.

Nu, se gândi ea. Informațiile despre fete puteau să provină de la slujitori și vecini, precum și de la colegii de la universitate ai lui Archibald.

Dar atunci de ce alesese acest joc de-a șoarecele și pisica? Dacă era sigur de identitatea ei, de ce să nu o aresteze pur și simplu, să o târască în Fort George, iar de acolo la Edinburgh?

Doar dacă nu cumva nu era sigur.

Se gândi brusc la alt lucru. Probabil credea că el și sergentul lui nu erau de ajuns ca să o escorteze pe celebra trădătoare la închisoare. El trebuia să știe că disidenților radicali n-ar fi suportat să o vadă în mâinile autorităților britanice.

Nu mai văzuse alt soldat în han. Poate că aștepta să vină ajutoarele. Sergentul continuă să rămână lângă bagajele lor. Se întrebă dacă bărbații credeau că ea avea arme. O altă crimă de pedepsit.

– Nu am nici o amintire despre dumneata. Noi am venit aici să-l vedem pe John Gordon. Așa că, dacă nu ai idee unde se află, discuția noastră s-a încheiat.

Se întoarse spre Jean și se îndreptă spre ușă. Dar, înainte ca ele să își recupereze bagajul, sergentul făcu un pas în față și apucă brațul lui Jean într-o strânsoare puternică.

– Dă-i drumul! *Acum!*

Strigătul Isabellei fu suficient de puternic ca să-l determine pe Davidson să elibereze brațul bătrânei și să facă involuntar un pas înapoi.

– Dar eu chiar știu unde se află John Gordon, spuse cu răceală locotenentul Hudson, deloc neafectat de mânia Isabellei. A fost arestat în dimineața asta și este în drum spre Fort George chiar în clipa asta.

– Arestat? repetă Jean cu răsuflarea întretăiată, regăsindu-și vocea. Sub ce acuzație?

– Sprijinirea fugii unei persoane căutate pentru înaltă trădare.

Toate temerile Isabellei se aprinseră înăuntrul ei asemenea unei mingi de foc. Pentru a le proteja pe fete, și-ar fi dorit să nu știe unde se ascundeau. Dar acum arestarea lui John Gordon expunea pe toată lumea. Se gândi la Sir Walter și se întrebă dacă acesta își închipuise vreodată că, ajutând-o, se împotrivea aceluiași rege care tocmai îl făcuse cavaler.

– Trădare? se tângui Jean. Suntem oameni simpli și cinstiți. Ce știm noi despre trădare? Pe cine să cunoască nepotul meu care să se fi implicat în asemenea prostii?

Mintea Isabellei se concentră pe cele două fete care erau cele mai importante pentru ea și pe care jurase să le protejeze. Iar acum era neputincioasă. Nu aveau acuzații nici împotriva lui Maisie, nici a lui Morrigan. Dar ea știa că acest lucru nu le putea opri pe brutele din fața ei să le folosească pentru a o forța să le dea informațiile acelea blestemate.

Locotenentul se îndreptă spre o masă laterală, mișcându-se cu agilitatea unei feline. Recuperându-și sabia, el și-o prinse la brâu și ridică un pistol.

– O să plecăm în curând. Dar, înainte de a face asta, ai vrea să-i explici acestei femei cine ești? întrebă el, punându-și arma în curea. Sau știe deja? Ceea ce, desigur, o face complice.

Avalanșa așa-numitei dreptăți britanice se rostogolea deja în cascadă asupra lor. Pentru Isabella, nu exista nici o protecție. Curajul ei era secătuit. Dar nu putea permite cai Jean să devină

victimă în această tragedie. Îi aruncă tovarășei ei o privire plină de recunoștință.

– Femeia nu știe nimic din toate astea, spuse ea și se întoarse cu fața spre cei care o prinseseră. Nu are nici o legătură. Eu doar am plătit-o să mă aducă aici. Las-o să plece!

Înainte să se mai rostească alt cuvânt, se auzi un ciocănit puternic și ușa se deschise. Hangiul stătea într-o poziție ciudată în prag.

– Iertare, domnule, dar...

– Afară! urlă sergentul și dădu să închidă ușa.

– Dar e un domn aici. Spune că este comandantul unei corăbii. A făcut mare tărăboi în han. Spune că are o plângere legată de două femei. El se opri și se uită la Isabella și la Jean. Despre cele două de aici.

– Te-am avertizat că *nu* trebuie să fim întrerupți, strigă Davidson.

– Stai! porunci locotenentul Hudson. Ce plângere?

– Domnul spune că femeile astea l-au împușcat. Apoi l-au legat și l-au aruncat în spatele cotigii. L-au lăsat acolo să moară.

Dintr-odată, hangiul fu tras din ușă, iar Cinaed intră în cameră, făcându-l pe sergent să se dea înapoi.

– Pot vorbi în numele meu.

Vocea lui era răgușită și slăbită.

Isabella nu fusese niciodată mai fericită să vadă pe cineva, dar el nu era într-o stare foarte bună. Haina și vesta dispăruseră, iar pe cămașa ruptă era sânge proaspăt.

El închise ușa, dar, în timp ce se întoarse și făcu un pas în cameră, se clătină. Isabella îl prinse de mijloc înainte să cadă. Bărbatul ardea de febră și se sprijini cu toată forța în ea.

– Sângerezi din nou, murmură ea.

Nu era bine. După toate cele prin care trecuse, cusăturile trebuiau să se fi rupt. El încercă să mai facă un pas, dar era prea greu. Ea nu îi putea sprijini greutatea, iar el începu să se prăbușească la podea.

– Ce înseamnă asta? întrebă Hudson, apropiindu-se. Ce ai de spus, omule?

Cinaed se așeză, ținându-se de Isabella în timp ce ea îl ajută să coboare încet.

– Femeile astea două m-au răpit.

Probabil delira din pricina febrei. Cu o noapte în urmă încercase să o sufoce, deci știa că Cinaed era în stare de orice când delira.

Isabella dădu să îi deschidă cămașa, dar el o apucă de încheietura mâinii.

– Lasă-mă să văd ce s-a întâmplat cu rana ta, îi ceru ea.

Chipurile lor se apropiară, iar privirile li se întâlniră. Nu se rosti nici un cuvânt, dar ea zări claritate în ochii lui albaștri.

– Cine este ăsta? Hudson se aplecă să vadă mai bine. De unde îl cunoști?

Isabella nu văzu mâna lui Cinaed mișcându-se, dar brusc el ținea pistolul locotenentului cu țeava apăsată sub bărbia acestuia.

Capitolul 9

Atât de îndrăzneț în dragoste și atât de neînfricat în război,
Ați auzit vreodată despre un viteaz precum tânărul Lochinvar?

Sir Walter Scott, *Lochinvar* – cântul V

Ochii albaștri ai omului reflectară furia abia reținută a unui ucigaș. Nu a oricărui ucigaș, ci a unui ofițer din regimentele de elită ale Imperiului Britanic, instruit să ucidă. Isabella avea motive întemeiate să se teamă.

– Armele tale! ordonă Cinaed. Pune-le pe masă și îndepărtează-te!

Din fericire pentru toți, omul era suficient de deștept ca să își dea seama că Cinaed nu șovăia când trebuia să apese pe trăgaci.

– Fă-o, Davidson! mârâi locotenentul, fără a pierde vreo clipă contactul vizual.

Indiferent dacă îl ucidea pe acest om sau nu, viața lui Cinaed avea să se schimbe pentru totdeauna. Decizia lui fusese luată în han. Ar fi putut să plece, să se ducă la Inverness și să obțină o cabină pe următoarea corabie spre Halifax. Dar nu o făcuse. Când intrase în acea încăpere, le oferise un chip autorităților britanice. Un chip pe care îl ținuse ascuns de ei în toți anii lui de activități ilegale. Chipul pe care îl căutaseră de când furase el o ambarcațiune și fugise cu opt ani în urmă. Acum era o țintă.

Iar omul de la celălalt capăt al pistolului era capabil să îl distrugă.

Davidson își puse pistolul și sabia acolo unde i se spusese, dar ochii scrutară camera, în căutarea unui avantaj.

– Și pumnalul pe care îl ai în cizmă. Cinaed așteptă până când sergentul se conformă, apoi vorbi cu ofițerul. Acum tu. Încet.

Locotenentul își scoase sabia și o puse pe masă. Și el purta un pumnal, pe care îl aruncă alături de celelalte arme. Cinaed îi dădu drumul bărbatului, iar ofițerul se ridică, aranjându-și haina.

– Sunt locotenentul Ellis Hudson din Regimentul 10 de husari regali. O să fii spânzurat pentru asta.

– Păcat că nu o să fii prin preajmă ca să te bucuri. Infracțiunile lui condamnate cu spânzurătoarea de Coroană se adunaseră de ani buni. El putea muri o singură dată. Făcu un gest spre Davidson. Pedeapsa este aceeași dacă vă omor pe amândoi chiar acum.

În spatele lui, Jean încuie repede ușa. Nu-și făcea griji pentru hangiu. Omul și soția lui erau prea speriați ca să-l supere acum. Îi luaseră banii și aveau să facă tot ce le ceruse, dar le spusese limpede că erau morți dacă nu făceau întocmai.

– Înapoi!

Era dureros să se ridice în picioare, dar Isabella îi strecură brațul în jurul gâtului ei, ajutându-l.

El aruncă o privire spre ea. O îmbujorare se împrăștia încet pe tenul ei deschis la culoare. Trebuia să fi fost îngrozitor să îi găsească pe acești doi bărbați așteptând-o. El examină încăperea. Nu erau în cea mai bună dintre situații. Nu exista decât o singură ușă. Spațiul din jurul mesei era îngust și, dacă unul dintre ei răsturna masa sau o apucau pe Isabella ori pe Jean, câmpul de luptă s-ar fi schimbat dramatic. Și, la naiba, miza era mare! Puteau cu toții să moară cu ușurință din mâna acestor soldați.

Sergentul dădu să se apropie de masă.

– Nu!

Cinaed îndreptă țeava direct spre inima comandantului. Omul se opri. Dacă decideau să îl atace, el nu avea cum să se descurce cu ambii bărbați, nu în starea în care se afla, dar se putea asigura că ofițerul murea.

Se simți traversat de un val de amețeală. Nu știa cât timp putea să mai rămână în picioare.

– Jean, împinge armele spre capătul mesei!

O clipă mai târziu, femeia le împinse din raza de acțiune a celor doi bărbați și ținu pistolul cu ambele mâini.

– Tu, lătră el spre sergent, du-te lângă locotenent! Să rămâneți amândoi lângă fereastră!

– Ai făcut o greșeală gravă. Vocea lui Hudson era scăzută și periculoasă ca mârâitul unui câine turbat. O greșeală fatală.

– Unul dintre noi a făcut-o, răspunse el. Dar eu țin pistolul.

Cinaed avea nevoie să câștige timp. În ciuda cuvintelor lui dure, trupul îl lăsa. Pentru o clipă, crezu că genunchii îi erau pe cale să cedeze, dar Isabella îl prinse pe după mijloc. Se concentră pe chipul adversarului. Nimic nu trecea neobservat de locotenent. Era o viperă gata să atace.

– Cine ești? întrebă Hudson, ignorând ironia. Și cine te-a trimis?

– Nu m-a trimis nimeni. Nu lucrez pentru nimeni în afară de mine însumi.

Ofițerul se uită la Isabella.

– Dacă nu te-a trimis nimeni, atunci asta te face un oportunist mârșav și un mercenar.

Putea să îi spună cum voia, se gândi Cinaed, atât timp cât îi urma instrucțiunile.

– Atunci trebuie să știi ceva, continuă locotenentul. Coroana este dispusă să plătească pentru ea mai mult decât orice sumă pe care ți-o oferă gloata.

Tonul superior al lui Hudson devenea sâcâitor, dar Cinaed aștepta. Voia să afle cine anume era gloata, dar nu era momentul să întrebe. Observă când atenția bărbatului se îndreptă spre Jean. Încă ținând pistolul, mâna femeii tremura foarte tare.

– Bătrâna este cu tine?

– Bătrâna este cu mine.

– Dacă nu te-a împușcat ea, atunci trebuie să ai dușmani prin apropiere. Sigur o să plece pe urmele tale ca să termine ce au început.

Hudson se opri. Aștepta ca mesajul trimis să ajungă la Fort George. Și câștiga timp, căutând o soluție. Cinaed observă că bărbatul se concentră pe cămașa lui pătată de sânge. Cel mai probabil, decisese deja unde avea să lovească pentru a-l face să arunce arma.

Cinaed se rezemă de masă, chinuindu-se să rămână atent.

– Ai recunoscut-o pe doamna Drummond și ai crezut că o să profiți rapid de pe urma unor radicali trădători. Te putem proteja dacă ajungem la o înțelegere. O afacere mult mai bună.

„Doamna Drummond." Cinaed aruncă o privire spre Isabella și încercă să priceapă de ce reformatorii ar fi plătit o recompensă pe capul ei. Expresia stoică de pe chipul ei nu trădă nimic. Drummond probabil era numele soțului.

– Indiferent ce ți-au oferit, Coroana îți poate da mai mult, repetă Hudson, făcând semn din cap spre subordonatul lui. Spune-i, Davidson! Spune-i cât valorează cu adevărat această femeie!

– 1 000 de lire, domnule.

În timp ce cuvintele plutiră în aer, Cinaed simți cum corpul Isabellei se încordează. Nu era de mirare că își făcea griji pentru că toată lumea o urmărea. Era adevărat.

– Dar nu o să le primești niciodată, continuă Davidson.

– Taci! se răsti locotenentul.

– Nu o să le primească, domnule. Nu după ce a atacat un ofițer al regelui.

– Sau după ce a împușcat unul? sugeră Cinaed cu glasul rece ca gheața. Pe lângă un sergent de doi bani?

Isabella se îndepărtă de el și se opri lângă Jean. El spera ca ea nu cedeze în jocul pe care îl juca.

– De ce o vrea Coroana atât de tare? întrebă el.

– Este soția lui Archibald Drummond, lider al unor radicali care fac probleme în Edinburgh.

Cinaed avusese dreptate când presupusese că ea avea legături cu reformatorii din oraș.

– O vreți pe ea ca să ajungeți la soțul ei?

– Nemernicul de Drummond este mort, trupul lui a fost aruncat în groapa comună alături de restul scursurilor, rosti ofițerul spre Isabella, Cinaed dându-și seama că bărbatul voia să vadă cât de multă durere putea să provoace. A fost ucis când s-a opus arestării în ziua în care oamenii mei i-au găsit bârlogul de spioni și agitatori.

Încăperea începu să se învârtă, iar el strânse mai tare patul pistolului, încercând să reziste. Trebuia să mai reziste puțin.

– L-ai ucis pe soț. Ce treabă ai cu soția?

– A participat la activitățile de răzvrătire ale soțului ei. Cunoaște numele tuturor trădătorilor. Ea este cheia pentru zdrobirea acestei subminări a legilor regelui în oraș.

Acum înțelegea de ce și radicalii puseseră o recompensă pe capul ei. Știa prea multe.

Hudson făcu un pas dinspre fereastră, iar Cinaed ridică pistolul până ce ținti direct între ochii bărbatului.

– Dacă încerci să faci ceva nechibzuit, locotenente, te împușc pe loc.

– Ești prost, replică Hudson cu vocea scăzută și amenințătoare. Femeia asta nu înseamnă nimic pentru tine și nu o să-ți permitem niciodată să o iei de aici.

Cinaed coborî privirea spre Isabella, impresionat de curajul de care dădea dovadă. Ea nici măcar nu clipi, dar întâlni privirea bărbatului cu o ostilitate pe măsură.

– Asta este ultima mea ofertă, spuse locotenentul, întorcându-și atenția spre el. O să-mi lași sabia și pistolul și o să ieși pe ușă. În schimb, eu o să mă prefac că ultimele minute au fost doar o neînțelegere. În plus, o să-l pun Davidson să aranjeze ca tu să obții recompensa.

– 1 000 de lire? Cinaed arcui o sprânceană ca să se asigure că îi confirmau suma. Toată suma?

– Toată.

– *Chiar* mă iei drept prost, Hudson, îl batjocori Cinaed. O să mă arestezi în clipa în care vin să iau banii.

– Nu, domnule. Îți jur pe onoarea mea!

– Locotenente, permite-mi să fiu primul care îți spune că onoarea ta nu are nici o valoare în Highland.

Primul gong al clopotului bisericii păru să se audă de la mare distanță. Spera că nu și-l închipuise. Dar altul răsună imediat după aceea, apoi următorul. Ușurat, Cinaed afișă un zâmbet în timp ce zgomotul clopotului umplu tăcerea care se așternu brusc peste încăpere.

– Drăcia dracului! blestemă sergentul, privind pe fereastră. De ce sună clopotul?

Hudson ridică o mână ca să-și facă subalternul să tacă.

– Aceasta este ultima ta șansă, amenință el. Ia pistoalele și pleacă! Te lăsăm să o iei și pe bătrână. Dar trebuie să o lași pe doamna Drummond.

– În mod evident, nu știi nimic despre Highland, locotenente, îl ironiză Cinaed înainte de a face o pauză și a asculta. Și despre clopote.

Cu pistolul încă ridicat spre cei doi bărbați, Jean se duse spre fereastra din colțul camerei și deschise obloanele.

– Oh, o să apară cât de curând! prezise triumfătoare Jean.

– Cine o să vină? se răsti Hudson. Ce-i aiureala asta?

Davidson se foi incomod.

– Localnicii folosesc afurisitele clopote bisericești ca să cheme ajutoare.

– Ca să ajute pe cine? întrebă locotenentul, neînțelegând.

– Ca să ne ajute pe noi.

Bătrâna râse pe înfundate.

Hudson zâmbi triumfător și făcu un semn spre fereastră.

– Lasă-i să vină! Cu cât vărsăm mai mult sânge de highlander într-o singură zi, cu atât avem mai multe motive de sărbătoare. În curând o să afli că și eu am chemat trupele. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

În orice încăierare, în orice luptă, cel mai dulce moment era când un bărbat știa că își surclasase adversarul. Că îl lua prin surprindere. Că îl bătea în propriul lui joc. Acesta era un asemenea moment.

– Băiatul care avea mesajul tău a fost acostat, răspunse el, aruncând pe masă scrisoarea pe care o luase. Cred că cererea ta de ajutor a ajuns cumva pe mâini greșite.

Pe obrajii locotenentului apărură pete de un roșu furios. Mâna lui se îndreptă spre locul în care ar fi trebuit să îi atârne sabia. Găsind locul gol, bărbatul trimise o privire ucigătoare spre subordonatul lui. Clopotul continuă să bată.

– O să vină highlanderii din zonă, îl asigură Cinaed pe locotenent. Și o să fie înarmați, chiar dacă autoritățile britanice sunt suficient de nechibzuite încât să creadă că nu există arme de foc pe aici.

Pentru prima dată de când intrase în cameră, Isabella li se adresă direct, iar disprețul răsună în cuvintele ei.

– Când o să pună mâna pe tine, iar eu o să le spun cine și ce ești, o să fii tratat cu tot atâta milă ca atunci când ai ucis zeci de oameni nevinovați. O să dispari fără urmă, iar adevărata dreptate o să fie înfăptuită.

În timp ce vorbi Isabella, Hudson făcu un pas spre ea, cu ochii aprinși de ură. Dar sergentul îl trase înapoi.

– Așa că hai să-ți lansez ultima *mea* ofertă, spuse Cinaed, făcând o pauză până când atrase atenția bărbatului. O să ieșiți pe fereastra aia din spatele vostru și o să alergați atât cât vă țin picioarele înainte ca bărbații pe care i-am chemat să ajungă aici.

Isabella vru să protesteze, dar se opri când un ciocănit furios se auzi la ușă.

Cinaed își flutură pistolul spre fereastră.

– Și nu v-aș recomanda să o luați pe drumul trăsurilor pentru că aici, singuri și neînarmați, o să fiți foarte vulnerabili. Și fiecare highlander știe că singurul dușman al oamenilor de rând sunteți voi.

Bătaia din ușă răsuna din ce în ce mai tare, iar strigătul de pe coridor fu picătura care umplu paharul pentru sergent.

– Vă rog, domnule! Trebuie să plecăm acum.

Trăgându-l pe Hudson spre fereastră, se strecură afară, luându-l după el pe ofițerul furios.

– Cum i-ai putut lăsa să scape? Valuri de mânie față de acei soldați o cuprinseră pe Isabella în timp ce îi privi cum dispar dincolo de un deal peste câmpuri. Ea se întoarse spre Cinaed, vorbind peste bătaia care răsuna neîncetat în ușă. Hudson a fost în casa mea din Edinburgh. Este un criminal și...

Uită tot ce urma să spună, căci Cinaed stătea să se prăbușească. Se repezi să-l ajute, iar el îi întinse pistolul.

– Când se întorc, să nu eziți să-l împușți direct între ochi.

El își înfășură un braț pe după umerii ei ca să-și păstreze echilibrul.

Ea nu trăsese niciodată cu un pistol, dar, Dumnezeule, acum l-ar fi folosit! I-ar fi făcut plăcere să le dea un motiv ca s-o spânzure dacă reușea să-l oprească pe acel criminal. Oricum era o femeie condamnată. Jean împinse un scaun în spatele lui, iar Isabella îi întinse arma înainte să-l ajute pe Cinaed să se așeze.

Îi era atât de recunoscătoare și voia să-i spună atât de multe! El făcuse imposibilul. Cu doar câteva minute în urmă, aproape că avusese impresia că era pierdută, iar acum se simțea pregătită de răzbunare în numele unor oameni decenți care acum erau morți.

Isabella habar nu avea cum se descurcase el sau ce spusese pentru a-i convinge pe fermierii și pescarii din han să le vină în ajutor. Clopotul bisericii continuă să bată, iar ea se aștepta ca o armată de oameni să dea buzna peste ei dintr-un moment în altul.

– Ar trebui să deschidem ușa? întrebă ea.

El se chinuia să-și țină ochii deschiși. Ea îi puse mâna pe frunte și fu alarmată de fierbințeala pe care o simți.

Febra era din pricina împușcăturii în piept. Date fiind toate evenimentele prin care trecuse de când îl operase de dimineață, era

un miracol că încă era în viață. Trebuia să-l ducă într-un pat, să curețe rana și eventual să îl coasă din nou. Apoi trebuiau să aștepte. Să aștepte și să spere că el era suficient de puternic ca să reziste până când îi scădea febra.

Bătaia din ușă continuă. Ea se întoarse spre Jean.

– Deschide ușa și spune-le că soldații au scăpat! Trebuie să se ducă după ei.

– O să vorbesc eu cu el, interveni Cinaed cu vocea slăbită.

Jean descuie ușa și o deschise. Surprins, hangiul rămase în prag, cu pumnii cărnoși opriți în aer. Ochii i se măriră când văzu pistolul din mâna lui Jean. Făcu imediat un pas înapoi.

– Intră! ordonă bătrâna.

Frământându-și mâinile, el studie camera înainte de a face câțiva pași prudenți pe lângă Jean. Scoase un geamăt neliniștit când îl văzu pe Cinaed prăbușit în scaun.

– Nu-mi spuneți că a murit!

– Este ziua ta norocoasă. Sunt încă în viață.

Nu chiar, se gândi ea. Albul ochilor i se înroșise. Pleoapele i se închideau de parcă efortul de a le ține deschise era mult prea mare. Maxilarul i se încleștă în timp ce încercă să își controleze tremuratul.

– Și ei au plecat?

– Au plecat.

Bărbatul își trecu degetele groase prin păr.

– Am făcut exact cum ai spus.

Cinaed căută în săculețul de la curea și scoase niște monede. I le întinse.

– A fost totul bine.

– Și băiatul? întrebă hangiul în timp ce luă banii.

– Du-te și spune-i să nu mai bată din clopot.

Isabella se opri o clipă, neînțelegând ceea ce tocmai se întâmplase. Era posibil ca totul să fi fost o farsă? Nici o mulțime nu stătea la ușă, încercând să ajungă la ofițeri. Nu era nimeni pe coridor. Nimeni, doar hangiul.

– Iar după ce flăcăul aduce cotiga înapoi, schimbă calul cu unul odihnit și adu-o la ușa din spate. Nu vreau să ies prin han.

Hangiul dădu să se întoarcă spre ușă, cu ochii ațintiți spre pistolul din mâna lui Jean.

– Și nu sufla nici un cuvânt nimănui. M-ai înțeles?

Cu o încuviințare nervoasă și o plecăciune grăbită, bărbatul ieși valvârtej, închizând ușa în urma lui.

– Nu vine nimeni? Isabella făcu un semn cu mâna spre fereastră. Nu știa dacă trebuia să intre în panică sau să râdă. Clopotul nu chema pe nimeni? L-ai plătit pe băiat să tragă clopotul?

El se aplecă în față, cu brațele pe genunchi. Ea știa că îi exploda capul de durere.

Ea fusese niciodată mai impresionată de un bărbat mai mult decât în clipa în care Cinaed dăduse buzna în cameră, plin de sânge, ca un erou. Acum era lăsată fără grai de inteligența lui. Totul fusese un șiretlic, cu excepția sângelui și a eroismului lui.

– L-ai făcut pe Hudson să creadă... M-ai făcut pe mine să cred...

– Nu ți-am spus eu că recunosc un bărbat de seamă când îl văd?

Râsetul scăzut al lui Jean îi întări vorbele. Ea îl lovi ușor pe Cinaed pe spate, iar Isabella fu nevoită să se repeadă în față ca să îl prindă înainte ca el să se prăbușească de pe scaun.

– Nu avem mult timp, se strădui el să spună cu o vocea răgușită. O să se întoarcă și o să aducă fiecare soldat pe care îl pot găsi la Fort George. Trebuie să plecăm acum.

Ea nu știa cât de departe se afla fortul sau de cât timp era nevoie ca Hudson și oamenii lui să se întoarcă. Totuși, nu putea pleca de acolo fără să afle tot ce se putea despre John Gordon. Prea multe lucruri nu merseseră bine! El era singura legătură cu fetele. Sentimente de disperare îi umplură pieptul, luându-i tot aerul din plămâni. Ea nu putea să plece. Poate că totuși cineva de la han știa cine erau prietenii lui John. El stătuse doar o zi acolo, dar, dacă ar fi trimis un mesaj, cineva trebuia să-l fi dus la fete. Trebuia să găsească un indiciu despre locul în care se aflau.

– Nu pot să dau bir cu fugiții și să-mi las nepotul în gura acestor câini, anunță Jean.

Ei aflaseră aproape totul despre ea. Isabella decise să le explice și restul.

– Sora mea, Maisie, și fiica mea vitregă, Morrigan, sunt undeva pe lângă Inverness. John le-a ascuns la niște oameni în care avea încredere. Cineva de aici e posibil să știe unde sunt fetele. Nu pot să plec până ce nu aflu.

– Nu putem rămâne aici, repetă el.

Chiar în timp ce vorbi, ea înțelese inutilitatea ideii de a rămâne. Se îndoia că aveau vreun sprijin acolo de îndată ce se întorceau Hudson și husarii lui.

Isabella încercă să rămână calmă, dar o frică frenetică se dezlănțui înăuntrul ei.

– L-au dus la Fort George. Ce se întâmplă dacă cedează și le spune acestor monștri unde se află familia mea?

– Este scoțian. Și highlander. I se adresă lui Jean: Nu-i așa?

Fața bătrânei se aprinse ca o rază de speranță.

– Am trecut pe lângă Fort George de zeci de ori. Cu câțiva oameni buni, putem să-l salvăm. Dar noi trei nu putem să facem nimic.

Ea se ghemui în fața lui Cinaed. Frisoanele puseseră cu totul stăpânire pe el. Se chinuia să vorbească. Fața îi era acoperită de sudoare. Îi șterse transpirația de pe frunte.

– Am nevoie doar de câteva minute ca să pun niște întrebări. Am bani. Hangiul te-a ajutat. Dacă îl plătesc, ar putea să facă la fel pentru mine.

El o apucă de braț și îi apropie fața de a lui. Ea nu mai reuși să vadă altceva decât albastrul ochilor lui.

– Ascultă-mă! O să te ucidă! Nu există un bărbat în hanul ăsta care să nu știe că englezii îți vor capul. Și există o fabrică de țesături la mai puțin de zece kilometri de aici. Țesătorii sunt liderii reformatori aici, la fel ca în sud. Oricare dintre cei din han ar fi putut auzi că ești căutată. O să te predea într-o parte sau în cealaltă ca să obțină recompensa. Înțelegi?

Ea înțelegea. Hangiul și soția lui le trădaseră deja în fața englezilor. Dar cooperaseră cu Cinaed. Desigur, după felul în care acționase bărbatul, bănuia că nu i se dăduse de ales.

Își adună tot curajul de care era în stare. Ce mai conta dacă ea trăia, iar familia ei era luată? Nu avea să se ierte niciodată dacă cineva ca Hudson punea mâna pe ele.

– Nu pot să plec.

El rămase fără puteri. Degetele lui trecură de-a lungul liniei maxilarului ei înainte ca mâna lui să coboare. Ea se lăsă înapoi pe călcâie.

– Du-mă la Searc Mackintosh. În Maggot Green din Inverness. Lângă Black Bridge. Îmi este rudă. El o să ne adăpostească. Este destul de aproape.

Isabella se uită peste umăr la Jean, întrebându-se dacă reușea să înțeleagă ceva din indicațiile lui.

– O să-l găsim. Bătrâna bagă câte un pistol în fiecare bagaj. Are dreptate. Nu suntem de nici un folos aici nici pentru John, nici pentru fetele tale. Și nu are rost să rămânem și să-i lăsăm pe nemernicii ăștia să te prindă.

Doi străini săreau în ajutorul ei. Continuau să-și riște viața ca s-o ajute.

– Îți datorez atât de mult, șopti ea, ștergând broboanele de sudoare de pe fața lui. Puteai să pleci, iar acum ți-ar fi fost mult mai bine. Dar ai rămas. Mi-ai salvat viața. Nu o să te pot răsplăti niciodată pentru ce ai făcut azi.

El deschise gura ca să răspundă, dar ea își dădu seama cât de slăbit era. Își puse degetele pe buzele lui.

– Ești un luptător.

Dintre toți oamenii pe care îi îngrijise de-a lungul anilor, dintre toți suferinzii pe care fusese chemată să îi vadă, nimeni nu o făcuse să se simtă așa. Era disperată să-l ajute să treacă de asta, dar educația și anii ei de pregătire nu îi erau de nici un ajutor. Totul îi spunea că el trebuia să stea liniștit într-un pat curat. Avea nevoie de lichide și de medicamente. Dar ea nu putea să îi dea nimic din toate astea. El avea dreptate – soldații urmau să se întoarcă, iar ei nu mai aveau timp.

– O să trăiești.

Asigurarea era atât pentru ea, cât și pentru el.

Resemnându-se cu planul lor, Isabella încercă să decidă cum urma să îl urce în cotigă când sosi hangiul. Rândașul era în spatele lui.

– Nu este destul de puternic ca să iasă de aici pe propriile picioare. Trebuie să ne ajutați. O să folosim scaunul ca targă.

O clipă mai târziu, își croiau drum pe coridor, ieșind pe o ușă din spate. Fu nevoie de toți patru ca să-l ridice pe Cinaed de pe scaun și să-l urce în cotiga ce aștepta. Ochii lui se deschiseră în timp ce ea urcă lângă el, iar Jean lua frâiele.

– O să se întoarcă aici ca să vă caute. Ochii hangiului scrutau câmpurile dinspre nord. Ce să le spun? Nu vreau să mă spânzure pentru că v-am ajutat.

– Nu ne-ai ajutat, murmură răgușit Cinaed. Spune-le că o mână de bărbați pe care nu îi cunoșteai au venit cu mine. Unul dintre ei s-a dus la biserică și a început să bată clopotul. Au ținut un cuțit la gâtul soției tale. Te-am forțat.

– Dar de unde să le spun că ați venit?

– Din Duff Head, mormăi Cinaed, ridicând privirea spre Jean.

Bătrâna ridică din umeri.

– Duff Head, spuse hangiul și făcu un pas înapoi.

Jean trase frâiele și, o clipă mai târziu, se aflau pe drumul care ducea spre Inverness.

Isabella îi înălță capul și îi puse o geantă de călătorie dedesubt. În timp ce cotiga trecu hodorogind pe lângă biserică, ea îl acoperi cu pelerina ei.

– Deci crezi în răzbunare, căpitane Mackintosh.

Fața lui era neîndurătoare.

– Lipsesc trei bărci de transport pline cu oamenii mei. N-am nici cea mai vagă idee dacă sunt morți sau în viață. Dar, dacă vreunul dintre ei ar ajunge pe mal la Duff Head, știu ce soartă ar avea. Sătenii ăia aproape că m-au omorât. Merită ce o să li se întâmple.

– Cu siguranță, ne-ar fi omorât pe toți, spuse Jean cu tristețe. Marea aduce și marea ia ce i se cuvine.

Isabella era pe cale să mai spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât când sunetul copitelor o făcu să întoarcă privirea înapoi pe drum. În depărtare, un grup de soldați britanici călare se avânta spre ei.

În fruntea grupului se afla un călăreț mai înalt decât toți ceilalți. Locotenentul Hudson.

Capitolul 10

Vino să-mi umpli cupa, vino să-mi umpli cana,
Vino cu caii înșeuați și cheamă-ți oamenii;
Vino să deschizi Portul de Vest și lasă-ne să ne eliberăm,
Și vom urmări beretele lui Bonny Dundee!

Sir Walter Scott, *Bonny Dundee*

Șase bărbați porniseră spre ei pe drumul trăsurilor, iar Cinaed știa că nu avea nici un rost să încerce să scape cu un singur cal care trăgea o cotigă veche. Urmăritorii lor veneau în forță pe cai odihniți.

Se chinui să se ridice în șezut. Era imposibil să scape. Pe drumul de piatră, ziduri lungi și șanțuri înconjurau suprafețe vaste de teren care fuseseră cândva ferme. Acum turme de oi pășeau netulburate pe lângă zidurile fostelor case. De-a lungul câmpurilor, un pâlc de copaci înalți se desena ca o insulă de un verde aprins, dar nu ar fi ajuns niciodată la timp acolo și nu le-ar fi oferit siguranță. Nu aveau unde să se ascundă și unde să fugă.

În spatele lui, Jean mormăia în șoaptă blesteme, iar Isabella stătea cu spatele drept ca o lumânare, cu un dispreț rece pe chip. Era o zeiță a calmului în fața unui pericol serios.

Indiferent cât era de bolnav sau de rănit, se gândi el, nimic nu era mai iritant decât să știi că puteai să mori în orice moment. Străduindu-se să-și ignore durerea și epuizarea, el se concentră asupra soldaților.

– Hudson și valeții lui afurisiți au venit destul de repede. Trase adânc aer în piept, în timp ce își încordă mâna cu care trăgea. Unde sunt pistoalele?

– Jean are unul în geanta de lângă ea. Celălalt este aici, răspunse Isabella, scoțându-l din geanta de călătorie și strecurându-l repede sub marginea pelerinei.

Degetele lui se strânseră pe patul armei. Lăsă pistolul acolo unde putea să ajungă la el la momentul potrivit. Își scoase pumnalul din cizmă și îl așeză lângă armă.

Cu excepția cazului în care Hudson le ordonase să îi ucidă pe loc, ceea ce era puțin probabil, aveau două opțiuni. Puteau să lupte – avea să fie o scurtă încăierare, în cel mai bun caz – ori să se lase prinși. Rezultatul final era același. Ei mureau.

Isabella scoase un bisturiu din geantă și îl ascunse sub rochie.

Ea ridică din umeri.

– Am de gând să mă lupt cu ei. O să mor înainte să apuce să mă aresteze. Dacă mă prind, moartea mea o să fie mult mai îngrozitoare.

Gândurile lor se îndreptau în aceeași direcție.

În timp ce husarii se apropiară și se opriră, formară un semicerc în jurul cotigii. Cinaed își așeză mâinile la vedere.

– Aș vrea să vă mulțumesc că ați bătut clopotul. Sigur a funcționat în favoarea mea, spuse Hudson în timp ce își struni calul înainte.

Pistolul lui era îndreptat direct spre Isabella. Prudent, Davidson rămase la câțiva pași în spatele lui.

Cinaed urma să trimită glonțul în capul lui Hudson și, înainte să fie răpus de ceilalți, avea să se asigure că pumnalul lui găsea inima lui Davidson. Ceea ce se întâmpla după aceea nu mai ținea de ei. Degetele lui se îndreptară imperceptibil spre marginea pelerinei.

Hudson încă se fălea ca un cocoș printre găini.

– Spre deosebire de highlanderii tăi lași, pe care nu îi mai lasă inima să se arate la față ca să lupte, oamenii mei au răspuns la sunetul clopotului. Eu și Davidson i-am întâlnit înainte să ajungem prea departe.

– Teribil de stânjenitor, ironiză Cinaed, să te găsească propriii oameni fugind spre cazarmă cu coada între picioare, nu-i așa?

Hudson își îndemnă calul să se oprească la vreo cinci metri de cotigă. Davidson se mută în partea în care avea vedere directă spre Cinaed.

– O prestație foarte impresionantă din partea ta, spuse Hudson, ignorându-i insulta. La fel de bună ca a oricărui actor din Londra. Sunt foarte curios să aflu exact cine ești.

Într-o clipă, el putea deveni cel mai crunt coşmar al lor. Îngerul destinului. Secerătorul de suflete.

El pufni, nevrând să se răspundă. De la fuga cu o corabie până la transportul rebelilor la adăpost şi la ce făcuse în acea zi, fusese o năpastă pentru ei. Highlanderii îl numeau *Fiul Scoţiei.*

În ultima vreme, în timp ce oamenii din tot ţinutul erau supuşi sălbăticiilor imaginabile parcă pentru a-i încuraja să emigreze într-o ţară nouă, Cinaed folosise *Highland Crown* ca să aducă pulbere şi arme celor care decideau să reziste. El le oferea mijloacele de a lupta pentru pământul lor. Şi la un preţ mai bun decât ce puteau obţine de la alţi contrabandişti de arme.

Acest ofiţer idiot şi acoliţii lui din marină nu fuseseră niciodată la un pas distanţă ca să-l prindă. Nu aflaseră niciodată numele căpitanului care se strecura pe lângă patrulele navale şi pe sub nasul lor chiar pe coastă. Şi nu aveau să afle niciodată că bricul lui era acum îngropat în reciful de la Duff Head.

– În curând, foarte curând de fapt, o să ne spui tot ce vrem să ştim. La fel ca minunata ta tovarăşă. Şi o să fie o plăcere să vă dezleg limbile, ameninţă Hudson. El ridică o mână şi le făcu semn oamenilor să se apropie. Luaţi-i! Şi dacă vreunul dintre ei arată cel mai mic semn de rezistenţă, omorâţi-l! Dar o vreau pe doamna Drummond.

Cinaed strânse mâna pe pistol şi întâlni ochii ei fulgerători.

– Îmi pare rău că trebuie să se termine aşa.

– Sunt pregătită, îi spuse Isabella.

Era mai curajoasă decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată şi nu merita să moară acolo. Dar el nu avea să accepte ca ea să fie luată şi distrusă de acest ticălos.

Înainte să apuce să tragă arma, răsună urletul lui Jean.

– Hei, câine mizerabil! Ce greşeală faci! Băieţii noştri sunt mereu dornici să lupte. Şi ce încântare dulce o să fie să se uşureze peste o grămadă de scursuri molatice care sângerează pe pământul din Highland!

Ea arătă spre câmp. Cinaed avu nevoie de un moment ca să îşi concentreze privirea. Peste două zeci de oameni înarmaţi, venind călare, stăteau unul lângă altul în faţa pâlcului de copaci. Dintr-odată, Hudson bătu în retragere. Cinaed îl privi cum îşi mână calul înapoi spre oamenii lui, evaluându-şi şansele.

Îşi întoarse calul.

– Davidson, ia femeia!

Sergentul își ridică pistolul și dădu pinteni calului când trase. Cinaed trase capul Isabellei în jos și apăsă la rândul lui pe trăgaci.

– Dă-i bice, Jean! strigă el în timp ce Davidson se prăbuși din șa.

Cotiga o luă din loc ca și cum ar fi fost trasă de opt cai.

Strigăte sălbatice de luptă umplură aerul în timp ce highlanderii se năpustiră pe câmp. Englezii traseră, dar fără efect, și, mai degrabă decât să-și scoată săbiile și să lupte până la final, se întoarseră la unison și o luară înapoi pe drumul trăsurilor, conduși de locotenentul Hudson și cu highlanderii pe urmele lor.

Lui Cinaed nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să se întoarcă și să se alăture în luptă. Dar trupul îl trăda din nou și era mult mai important să o ducă pe Isabella cât mai departe de Hudson.

El așteptă până când se apropiară de o cotitură înainte să o lase să se ridice. Atunci văzu că era plină de sânge.

– Ai fost împușcată!

Ultimul lucru pe care îl văzuse la highlanderii care veniseră să îi salveze fu praful ridicat în aer de caii lor în timp ce se repeziră pe urmele lui Hudson și ale husarilor lui. O clipă mai târziu, ei dispăruseră după o cotitură pe drumul trăsurilor.

Pentru un minut înnebunitor, tot ce reuși să facă fu să stea liniștită și să-și țină respirația, în timp ce mâna lui Cinaed trecu peste brațele ei și partea din față a rochiei.

– Unde te doare? La naiba, pierzi mult sânge!

El îi întoarse capul într-o parte, ștergând umezeala caldă de pe pielea ei.

Era palid, dar nu se lăsă descurajat.

Slăbit și răpus de febră, tot reușise să afișeze un aer îndrăzneț când se confruntase cu Hudson și cu oamenii lui. Iar acum era îngrijorat pentru că ea fusese împușcată.

Isabella își reveni când degetele lui încercară să îi descheie nasturii rochiei ca să afle de unde curgea sângele. Nu mai fusese niciodată lovită de un glonț, dar avea suficientă experiență pentru a ști că undeva în corpul ei ar fi simțit o durere fierbinte și chinuitoare.

– Nu sunt rănită. Sunt bine. Ăsta trebuie să fie sângele tău.

Ea îi îndepărtă mâna și o apăsă pe umărul lui, îndemnându-l să se lase pe spate ca să verifice dacă mai avea vreo rană. Primul ei gând fu că rana din piept se deschisese din nou.

Cotiga îi zgâlțâi, în timp ce continuară să înainteze.

– Dacă ați terminat cu pipăitul pe acolo, strigă Jean peste umăr, aș dori să știu care dintre voi moare. Și dacă nu spuneți altceva, chestia asta ne duce la Inverness.

– Searc Mackintosh. Maggot Green.

Capul lui Cinaed se lăsă pe spate, dar un hârtop de pe drum îl făcu să geamă.

Nu trebuia să piardă mai mult sânge, dar chiar era peste tot. Pe hainele ei, pe ale lui, pe mâinile ei. Era cu adevărat o minune că mai era în viață. Dar pentru cât timp?

Ea își dădu seama de ce folosise o singură mână ca să vadă unde fusese împușcată. Inima i se strânse în piept. Glonțul lui Davidson își găsise ținta, lovindu-l pe Cinaed în braț.

Isabella căută în geantă înainte de a-și aminti că intenționase să-și folosească bisturiul în alte scopuri. Scoțându-l din faldurile rochiei, tăie mâneca de la cămașa lui și inspectă noua rană.

Mișcarea cotigii și mușchii brațului lui o împiedicau să vadă dacă glonțul lovise osul. Măcar nu era fracturat și putea vedea pe unde ieșise glonțul, dar se temea că o bucată de glonț sau o așchie de os putea să fie acolo. Totuși, nu putea face nimic acolo.

– Dacă îmi tai brațul, nu o să te mai salvez niciodată.

El o urmărea și, pentru moment, părea să fie lucid.

Preocuparea lui era neîntemeiată. În timpul războiului, chirurgii se grăbeau să amputeze un membru dacă un os era fracturat sau dacă înăuntru rămânea un glonț ori un șrapnel. Desigur, rareori primeau un pacient imediat după ce era rănit. Iar întârzierile erau mortale. O văzuse cu propriii ochi la Wurzburg în timpul războiului împotriva francezilor. Când soldații ajungeau pe masa chirurgului, de prea multe ori rănile începuseră deja să se infecteze. Netratate, aduceau o moarte fără doar și poate dureroasă. Tăierea unui membru putea să salveze o viață, oricât ar fi fost de schilodită.

Dar ea avea să facă tot ce era omenește posibil pentru a-l salva pe Cinaed de oricare dintre aceste sorți.

Încercă să caute în geantă o cârpă ca să-i bandajeze brațul, dar el o apucă de mână. Când degetele lor se împletiră, brusc inima i se strânse în piept și simți un nod în gât.

Ce se întâmpla cu ea? Toată viața fusese o femeie rațională. Se mândrea cu modul în care trata fiecare pacient. Dar acest bărbat făcuse atât de multe pentru ea! Viața și siguranța lui contau pentru ea. *El* conta. Chiar în timp ce îi evalua temperatura corpului, fermitatea strânsorii, culoarea pielii, nu numai că își făcea griji pentru pacientul ei, ci era îngrijorată pentru *el*. Se rugă ca acest sentiment să nu îi slăbească judecata de medic.

El tresări în timp ce cotiga trecu peste un șanț și apoi scoase un oftat adânc.

– Te înțeleg. Dar vreau ca și tu să mă înțelegi pe mine, șopti el îndurerat. Tu ai avut încredere în mine. Și eu am încredere în tine. Așa că îți spun acum: nu-mi tai brațul.

– Înțeleg.

În timp ce o ținu de mână, impactul tuturor lucrurilor prin care trecuseră se rostogoli peste ea. Era precum grindina într-o furtună de vară, lovind-o în rafale și lăsând în urmă un amestec confuz de durere și uluire. Încercă să clipească pentru a-și opri lacrimile neașteptate, gustându-le sarea undeva în gât. Scutul pe care fusese întotdeauna în stare să îl înalțe dispăruse. Nu mai stătea deoparte ca observatoare și vindecătoare. Bătălia nu o mai înconjura; era înăuntrul ei.

Își eliberă mâna și găsi fâșia de pânză pe care o căuta. Legându-i-o strâns de braț, ea speră că presiunea era de ajuns pentru a încetini sângerarea.

– Cum arată brațul?

Putea să îi pună un diagnostic în baza pregătirii ei medicale. Dar când se gândea la febră, la rana din piept și la pericolele de care încă nu scăpaseră, el trebuia să aibă mai multe motive de îngrijorare.

Isabella trebuia să spună ceva. Mai scoase o pânză și o înfășura și mai strâns.

– Nu știu cum reușești să te descurci. Acum abia dacă ești conștient, imediat după aceea ești gata să lupți cu șase bărbați. După câte știu despre tine, aș spune că ar trebui să poți lupta din nou de îndată ce ajungem acasă la ruda ta.

El o prinse de încheietură. Forța lui scădea, dar avea ceva de spus. Îi apropie fața de a lui.

– Searc nu o să fie prieten cu tine. Nu poți să ai încredere în el. O să te vândă la unii sau la alții dacă află că poate să-și umple buzunarele.

– Atunci de ce ne ducem acolo?

– E un Mackintosh. Și s-a ținut de cuvânt în trecut. Am încredere ca el să onoreze și să protejeze ce este al meu.

Gândurile începură să i se rostogolească tăvălug în minte. Isabella trebuia să își găsească alt adăpost. Intenționa să îl ducă pe Cinaed la casa bărbatului din Maggot Green, iar ea să plece.

La han, reticența ei de a-l lăsa să plece o luase prin surprindere. Atunci făcuse o greșeală. În loc să se gândească la tot ce putea să meargă prost, acționase pe baza a ce sperase că avea să se întâmple. Își dorise să aibă încredere în hangiu. Își dorise să creadă că John avea să se întoarcă la han. Își dorise să creadă că fetele erau în siguranță. Și călcase orbește într-o capcană.

Cinaed nu avusese încredere în speranțe. El rămăsese și se pusese într-o situație letală ca s-o ajute. Cum să *nu* îi pese de acest bărbat?

Ea îi atinse brațul rănit și văzu că sângele trecea deja prin fașă. Trebuia să gândească precum un medic *și* ca femeie, căci era ambele lucruri.

– Ruda ta, Searc, trebuie să găsească imediat un medic. Cineva trebuie să aibă grijă de brațul tău și...

– Tu o să fii de ajuns. Rămâi cu mine când ajungem acolo!

Un sentiment de fericire se dezlănțui înăuntrul ei. El o voia alături de el. Dar mai era o problemă. Nu avea nici o îndoială legată de capacitatea ei de medic, dar nu știa să mintă.

– Spune-i că suntem soț și soție. O luă din nou de mână, iar ochii i se închiseră. Searc o să te protejeze dacă știe că ești a mea.

Capitolul 11

Drumul era lung, vântul era rece,
Menestrelul era neputincios și bătrân;
Obrazul lui ofilit și șuvițele argintii
Păreau să fi cunoscut zile mai bune.

Sir Walter Scott,
Balada ultimului menestrel

Soarele de vară abia apusese în Highland, iar Isabella habar nu avea ce oră era până când clopotele bisericii din vechiul oraș-port nu bătură. Era trecut de șase când cotiga ajunse pe malurile mâloase ale râului Ness.

Un pod frumos de piatră, format din șapte arcade, se întindea peste apă, dar numai un singur rând de clădiri se aliniau de-a lungul malului îndepărtat. Câmpuri deschise, ferme și pășuni dominau peisajul din zare. În cea mai mare parte, orașul se întindea pe această parte a fluviului, iar drumurile forfoteau cu muncitori care mergeau la pas și negustori întârziați care își strigau mărfurile. Oamenii de pe stradă abia dacă le aruncau o privire.

Isabella se simți ușurată că Cinaed adormise, oricât ar fi părut de agitată odihna lui. Atingându-i fruntea, știu că febra lui creștea periculos de mult. Și fiecare hârtop de pe drum îl făcea să geamă de durere, amintiri ale rănilor care trebuiau să fie îngrijite. Își întinsese pelerina peste el ca să nu atragă atenția în timp ce traversară orașul. Fără ea, el arăta ca un soldat rănit care se întorcea din război. Trauma pe care o suferise corpul lui era precum orice rană de pe câmpul de luptă. Cât despre propria rochie pătată de sânge, ea stătea lângă el cu geanta de călătorie în poală ca să ascundă ce era mai rău.

Jean opri cotiga și întrebă două femei care cărau niște coșuri de rufe cum se ajungea în Maggot Green. După ce le atrăsese privirile curioase, una arătă spre al doilea pod din lemn înnegrit în josul râului. Din fericire, nu aveau mult de mers.

Cinaed își eliberă un braț de sub pelerină și încercă să o dea la o parte. Ea nu reuși să înțeleagă ce mormăia. Isabella își închipui că visurile lui deveniseră coșmaruri. Se întinse spre el, iar mâna lui se strânse peste a ei. Se uită la contrastul dintre degetele lui puternice și bătătorite și propriile degete palide. Păr fin negru se răspândea pe pielea lui arsă de soare. Îi privi chipul frumos. Răsuflarea lui întretăiată îi adânci îngrijorarea. Detesta sentimentul de neputință, dar își spuse că nu putea face nimic până când nu ajungeau la destinație.

– Privește în față, spuse Jean peste umăr. Cred că astea sunt niște locuri în care ți-ar fi greu să-ți faci vizitele sociale. Poate că n-ai văzut niciodată asemenea străzi.

Se apropiau de Maggot Green și, chiar dacă Isabella mai văzuse cartiere aproape la fel de groaznice în Edinburgh, înțelese cuvintele lui Jean. Și acum înțelegea subînțelesul din privirile spălătoreselor.

Ulițele întortocheate deveneau mai înguste și mai noroioase, iar duhoarea care venea dinspre râu devenea mai puternică. Părea că jumătate din clădiri erau părăsite. Multe dintre ele se prăbușiseră, iar zidurile dărâmate căzuseră pe alei. Căsuțe și case care abia ofereau un fel de adăpost erau pline de oameni săraci, care stăteau în pragurile ușilor și pe uliță și îi priveau cu suspiciune în timp ce treceau.

– Ce s-a întâmplat aici? se întrebă Isabella cu voce tare, în timp ce Jean mână cotiga astfel încât să ocolească un morman de moloz.

– Cutremurul de acum doi ani, îi spuse femeia mai în vârstă. Niciodată nu am simțit ceva asemănător. Era ca și când tremura tot în tine. Se spune că a fost mai rău aici decât la Duff Head. Turla bisericii de acolo s-a strâmbat și aproape că s-a prăbușit.

Clădiri mai mari din piatră roșie se înghesuiau pe malurile râului. Și ele păreau goale, chiar și cele care păreau intacte. Desigur, nu se știa cine putea să locuiască în ele.

Jean observă la ce uita Isabella.

– Unele dintre ele sunt depozite. Altele sunt slădării. Ea făcu un semn în josul râului. Portul se mută spre estuar. Când

o să se deschidă canalul, dacă o să se deschidă vreodată, toate astea o să fie lăsate să putrezească.

– De unde știi toate astea?

– Soțul meu venea în Inverness să-și vândă peștele. Buzele femeii mai în vârstă se țuguiară. Pe vremea aceea...

Jean întoarse privirea, iar Isabella o văzu cum își șterse o lacrimă. Pe ele două, se gândi, destinul le aduse împreună dintr-un motiv. Rămaseră tăcute câteva clipe, apoi ea întrerupse tăcerea.

– Când o să se deschidă canalul, ce o să se întâmple cu sărmanii care locuiesc aici?

– Din câte am văzut, nimănui nu-i pasă prea mult de săraci. Jean ridică din umeri. Nu știu de ce ar fi altfel acum.

Când nimănui nu îi păsa de ei, oamenii erau obligați să preia controlul propriului viitor. Dacă exista un lucru pe care Isabella îl învățase de la întoarcerea în Scoția, acela era că oamenii puteau suporta atât de multă suferință.

Nu cu mult timp în urmă, 40 000 de scoțieni își făcuseră vocile auzite la o întâlnire în Glasgow Green ca să pună capăt Legilor cerealelor care mențineau prețurile la cereale mari și ceruseră un guvern reprezentativ. O săptămână de revolte zguduise Paisley. Protestele stârniseră inimile oamenilor din Ayrshire, Fife, Stirling, Airdrie, Renfrewshire și Magdalen Green din Dundee. Și revoltele din Glasgow și Edinburgh în luna aprilie. Ea știa fiecare nume menționat de Cinaed, dar atunci nu reușise să o recunoască de față de el.

Aristocrația se temea că agitația revoluționară care se văzuse în Franța și Irlanda putea să aibă loc și în Marea Britanie. Dar nu făceau nimic pentru a ajuta oamenii sau pentru a le da glas în Parlament. În schimb, votau legi care stabileau că adunările publice erau un delict și vorbeau despre rebeliuni protestatare. La sud de graniță, anul trecut în august, 60 000 de oameni protestaseră pașnic în Manchester, când forțele guvernamentale atacaseră, ucigând și rănind sute de cetățeni nevinovați. Ziarele îl numiseră Masacrul de la Peterloo, în ciuda eforturilor autorităților de a suprima orice informație despre eveniment.

Ipocrizia și eforturile represive ale celor de la putere nu făceau decât să întețească focurile pe care căutau să le stingă.

Isabella inspiră adânc și încercă să-și calmeze iureșul de furie care i se învolbura în vene. În toți acei ani, își spusese că nu asculta.

Nu era interesată de politică. Reformatorii și radicalii aveau o treabă de făcut, ea avea o treabă de făcut, iar între ei exista o linie clar delimitată. Se străduise din greu să nu o treacă. Dar la un moment dat, în timpul acestor ultimele săptămâni, linia fusese ștearsă.

– Maggot Green, anunță Jean, întrerupându-i firul gândirii. Deși pare mai degrabă viermănos decât verde[1].

Avea dreptate. Maggot Green era un câmp plat și noroios de la marginea râului Ness, gol, cu excepția resturilor de bărci, butoaielor și lăzilor sparte de-a lungul țărmului. Copiii zdrențăroși căutau prin gunoaie ceva care să fie de o minimă valoare. Lângă câmp, părea să funcționeze o distilerie, iar fumul emanat prin coșuri acoperea clădirile înghesuite de pe câmpuri cu o funingine grea și neagră. Zona mirosea ca o combinație de ocol de vite și câine plouat.

O tânără care îndruma doi băieți murdari de-a lungul cărării le arătă casa lui Searc Mackintosh.

– Rechinul, îi șopti Isabellei unul dintre cei mici înainte de a-și vedea de drum.

Casa lui Searc părea să fie la fel de dărăpănată ca restul zonei. Era așezată mai departe de drumul principal aglomerat, în spatele unui zid înalt. O luară pe o alee îngustă, pe lângă zid, până ce ajunseră la o deschidere îngrădită. Mai departe, aleea părea să se termine în râu. Ea studie casa. Era mare și părea să fie lipită de un fel de depozit. Dincolo de poartă, putea să vadă o curte și grădini neglijate și un mic grajd în colțul curții. O structură rotundă, care semăna cu un turn fusese adăugată la un moment dat în față, cu o cameră pătrată cocoțată deasupra.

– Aș spune că nu este prea îmbietor, remarcă Jean în timp ce trase frâiele calului.

Isabella își aminti de avertismentul lui Cinaed. Scoțându-și verigheta din geantă, o strecură pe deget.

– Du-te și trage de clopoțelul de la poartă, dacă are unul, și spune-i domnului Mackintosh că a sosit căpitanul Mackintosh, care are mare nevoie de ajutor. El este aici cu... soția lui.

[1] Joc de cuvinte: în engleză, *maggot* înseamnă vierme, iar *green* înseamnă verde. (n.tr.)

Cu față împietrită, Jean nu avu nici o reacție la menționarea cuvântului *soție*. Chiar ai fi putut crede că bătrâna fusese martoră la nuntă.

Înainte de a se depărta, Jean întoarse privirea spre alee, acolo unde un grup de bărbați cu o înfățișare dură le uitau insistent la ei. Ea încuviință din cap.

– Ca să supraviețuiești aici, trebuie să știi să vorbești. Și, nu uita, eu am vorbit pentru tine!

Se îndreptă prudentă spre poartă. Isabella era recunoscătoare pentru cât de puternică era Jean, în ciuda vârstei și a suferinței.

Îndepărtând pelerina de pe corpul lui Cinaed, își întoarse atenția spre el. Plin de sânge și de transpirație, era ud leoarcă. Pulsul îi era rapid, iar respirația, grea. Îi dădu la o parte părul de pe frunte. Ochii îi erau închiși și corpul îi tresărea ca și cum ar fi fost prins într-un alt coșmar. Ea nu voia să privească prea mult rana din piept sau pe cea de pe braț, de teamă că nu avea cum să oprească sângerarea dacă pornea din nou.

– În curând, murmură ea. Te ducem în curând înăuntru.

– Cine ești?

Vocea aspră o făcu pe Isabella să tresară.

Nu auzise pe nimeni apropiindu-se.

– Ce i-ai făcut?

Niște ochi negri o priveau scrutător de sub sprâncene stufoase și întunecate, care formau o linie apăsată pe față, ca un tufiș lăsat în voia Domnului. Era robust și scund, dar, chiar dacă stătea nemișcat, părea să fie în permanentă mișcare. Hainele nu îi erau ponosite, dar nu erau nici noi. Avea o mână în interiorul hainei, iar ea aproape că se aștepta să îl vadă scoțând o armă dintr-o clipă în alta.

Fără să aștepte un răspuns la întrebarea lui, sări cu o agilitate neașteptată în cotigă și studie chipul lui Cinaed și cămașa pătată de sânge.

– A fost împușcat. De două ori. Cuvintele ei nu atraseră decât o privire trecătoare. Rana din piept a fost îngrijită, dar trebuie să fie cusută din nou. Mă tem că gaura din braț ar putea să mai aibă o bucată din glonțul de muschetă care a trecut prin el.

Bărbatul reveni pe pământ cu aceeași bruschețe cu care urcase, lătrând ordine spre un slujitor care stătea în ușa deschisă. O clipă mai târziu, doi bărbați voinici ieșiră în fugă din casă, iar un rândaș

alergă pe uliță ca să cheme un medic. Nu se făcură prezentări oficiale, dar, după răspunsurile slujitorilor, ea știu că bărbatul acesta era Searc Mackintosh.

Cinaed fu ridicat ușor din cotigă, Searc purtând cea mai mare parte din greutatea corpului lui în timp ce îl duseră înăuntru.

– O să iau bagajele, îi spuse Jean, făcând semn din ochi. Pistoalele fuseseră puse acolo. Tu rămâi cu ei.

– Instrumentele mele medicale!

– O să le primești cât de curând, răspunse ea, coborând vocea. Dar lasă-i să se obișnuiască un pic cu tine înainte să te apuci să fluturi toate lucrurile alea frumoase și strălucitoare.

Isabella sesiză înțelepciunea din sugestia lui Jean. Searc o acuzase deja că îl rănise pe Cinaed. Cu siguranță, avea să fie îngrozit de faptul că era medic. Se grăbi să o ia pe urma bărbaților.

O menajeră și o femeie care purta un șorț de bucătăreasă le săriră în ajutor imediat ce trecură de ușa din față. Indicațiile neinteligibile pe care fiecare dintre ele le striga spre Searc și ceilalți bărbați doar adăugau mai multă confuzie, neștiind unde anume trebuia să fie dus omul rănit. Totuși, stăpânul casei le ignoră și o luă pe un coridor slab luminat, spre o scară și mai întunecată.

Isabella nu văzu aproape nimic din jur, rămânând cu ochii pe chipul lui Cinaed și pe pieptul lui care respira neregulat. Era puternic și în floarea vârstei, dar suferințele prin care trecuse și sângele pe care îl pierduse de azi-noapte erau de ajuns ca să ucidă orice om.

Îl așezară pe un pat din camera pătrată aflată în vârful turnului. Pe aleea de sub fereastră, o auzi pe Jean schimbând vorbe cu un ajutor de rândaș.

Isabella nu aștepta să fie invitată să le vină ajutor.

– Am nevoie de vase cu apă rece și pânze curate pe care să le folosesc pentru bandaje, ordonă ea. Și mai multă lumină!

Neauzind nici un răspuns, ea ridică privirea și îi văzu pe bărbați uitându-se lung la stăpânul lor.

– Vine medicul, spuse el scurt.

– Îi vezi brațul? Rana trebuie curățată de sânge ca să-l pregătim până când vine medicul.

Sprâncenele precum tufișurile se încruntară.

– Ai idee ce faci, femeie?

Ea își ridică mânecile.

– Știu ce să fac. Nu îi fac rău, garantez!

Urmă o pauză lungă. Apoi, spre ușurarea Isabellei, Searc le ordonă bărbaților să plece și să o trimită pe menajeră sus cu tot ce era nevoie.

El se așeză la picioarele patului. Ea îi văzu mâna mișcându-i-se din nou în haină când ea scoase pumnalul din cizma lui Cinaed. Ignorându-l, îl folosi ca să taie mâneca de pe brațul rănit. Cămașa lui era deja sfâșiată și avu nevoie doar de o clipă ca s-o îndepărteze. Ea examină bandajele de pe piept.

– Cine ești?

Ea desfășură bandajele pline de sânge de pe brațul lui Cinaed. Atenția ei se concentră pe rană, dar era conștientă de bărbatul care îi urmărea fiecare mișcare. Isabella nu avea nici o îndoială că, după fiecare întrebare pe care o punea, urmau alte zece.

– Cine ești? repetă el mai ascuțit decât înainte.

Soția lui. Era soția lui Cinaed Mackintosh. Cuvintele nu voiau să se dezlipească de pe buze. Ce știa ea despre el dacă Searc nu o credea? Era proprietarul și căpitanul *Highland Crown*. Corabia lui se scufundase la Duff Head. Dar ce mai știa? Mânuia rapid pumnalul și era mai curajos decât orice bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Dar nu era suficient. Dacă întreba când se întâlniseră? Sau când se căsătoriseră? Sau orice altceva, dacă venea vorba?

– Ai un nume, femeie?

Menajera năvăli în cameră cu un urcior și un lighean. O slujnică purta o lumânare și bucăți de pânză. Isabella le făcu semn să le pună pe o masă aflată lângă pat.

– Ai putea să-i aduci ceva de băut? o întrebă ea pe menajeră. Și poate o supă, dacă bucătăreasa reușește să facă.

– Și whisky, porunci Searc, făcându-le pe cele două femei să iasă valvârtej din cameră.

Ea ținu lumânarea ca să vadă mai bine brațul rănit. Din fericire, glonțul trecuse prin carne. Ea întoarse cu atenție brațul și aruncă o privire spre locul pe unde ieșise glonțul.

– Nu a atins deloc osul, spuse ea ușurată. Glonțul a trecut direct.

Umezind o pânză curată, șterse sângele uscat din jurul cărnii rănite.

– Nu poți să rămâi aici dacă nu-mi spui în clipa asta cine naiba ești și ce obligație ai tu să-l îngrijești! amenință Searc. Din câte știu, ai putea să fii cea care l-a împușcat. Ai putea să fii o spioană afurisită, trimisă aici să se amestece în treburile mele.

Isabella își aminti avertismentul lui Cinaed, care îi spusese că Searc nu îi putea fi prieten.

– Nu știu și nu-mi pasă absolut *deloc* de treburile tale. Acum te rog să taci și să mă lași să mă concentrez pe ce am de făcut.

Ea apăsă pânza lângă rană, iar Cinaed tresări. El clipi de câteva ori, privind fix în tavan.

– Îți salvez brațul, îi șopti ea. Acum îl curăț.

– Isabella?

El întoarse capul, iar ochii i se concentrară pe chipul ei.

– Trebuie să rămâi nemișcat.

– Vino mai aproape.

Ea se aplecă peste el.

– Mai aproape...

Vocea lui era scăzută. Ea pricepu că ceea ce avea să spună îi era adresat doar ei, nu buldogului care stătea la picioarele patului. Dar, înainte să apuce să vorbească, Cinaed ridică brațul sănătos. Mâna lui se strecură pe după gâtul ei, iar buzele lui se apăsară pe ale ei.

Buzele îi erau crăpate și fierbinți din pricina febrei, iar barba era aspră pe bărbia ei. În ciuda tuturor lucrurilor, inima îi tresări și se bucură de atingerea gurilor lor. Capul lui se lăsă brusc pe spate, întrerupând sărutul.

– Orice s-ar întâmpla, spuse el epuizat, când se va naște copilul nostru, nu-l numi Searc.

Capitolul 12

Cinstea se împletea cu uimirea
Și bucuria năvalnică pe care războinicii o simt
Față de inamicii demni de oțelul lor.

Sir Walter Scott,
Stăpâna lacului – cântul V, strofa 10

În lumea medicală, rigid structurată, medicul ocupa cea mai înaltă treaptă pe scara profesională, cu mult peste chirurgul modest. În gândirea britanică, limitată de structura claselor sociale, acest sistem era clar. Dacă voiai să se compari medicul cu chirurgul, puteai la fel de bine să compari arhanghelul cu albina. Dar Isabella învățase cu mult timp în urmă că, dacă medicul era femeie, ea nu avea loc în această ordine, indiferent de educația și de pregătirea ei. Doar grație deschiderii tatălui și soțului ei reușise să își practice profesia.

Sau cel puțin așa credeau bărbații din jurul ei.

Viața ei de medic o învățase că privilegiile aduse de gen, titlu sau chiar de educație în unele cazuri erau lipsite de sens când era vorba despre capacitatea de a salva o viață. Când era vorba de tratarea pacienților, talentul, dăruirea și sinceritatea prevalau întotdeauna. Astfel că, în timp ce se uită peste umărul chirurgului adus de Searc să se ocupe de Cinaed, se simți ușurată că bărbatul părea să dețină toate acele calități.

Domnul Carmichael avea o încruntare adâncă pe chip, de parcă greutatea lumii s-ar fi aflat pe umerii lui. Dar porni cu dreptul de îndată ce sosi – își scoase haina și își spălă mâinile înainte de a scoate pansamentele de pe pieptul și brațul lui Cinaed. Acest simplu gest îl diferența pe om de majoritatea celorlalți. După aceea, în timp

ce cusu rănile, viteza și abilitatea atingerii lui o impresionară și mai mult.

În timp ce acul și ața îi cusură carnea rănită, Cinaed nu se agită nici măcar o dată. Isabella era recunoscătoare pentru asta. Nu trebuia să mai suporte altă durere. Procesul de vindecare avea să fie destul de dificil, iar ea se rugă încă o dată ca el să poată învinge febra. Înainte de sosirea lui Carmichael, ea îndepărtase restul hainelor lui Cinaed și îl spălase cu ajutorul unui lacheu. Îl ajutase astfel să se răcorească puțin.

De îndată ce termină cu brațul, chirurgul își îndreptă atenția spre rana de pe piept. I se schimbase culoarea și avea umflături în jurul locului în care fusese cusută. Curățând-o mai devreme, știu exact ce suturi plesniseră.

– Când s-a întâmplat asta?

– Noaptea trecută.

– Și *dumneata* ai scos glonțul?

– N-am avut de ales. Sângera foarte tare.

Searc Mackintosh o prezentase drept soția lui Cinaed, apoi făcuse un comentariu vag despre o moașă. Nu își aminti exact dacă ea îi spusese asta sau dacă el inventase informația.

– L-ai fi putut ucide săpând în pieptul lui în căutarea unui glonț de muschetă.

– Eram sigură că o să moară dacă nu o făceam.

Putu să simtă privirea scrutătoare a chirurgului. Dar chipul adormit al lui Cinaed întors spre ea îi dădu curaj. Isabellei nu îi venea să creadă că îl găsise pe plajă la Duff Head doar cu o seară în urmă. Sau se întâmplase de dimineață? Înlănțuirea evenimentelor, când și cum se întâmplase totul erau detalii învăluite în ape tulburi. Lipsa de somn își spunea cuvântul. Se temea că avea să uite curând cum o chema.

– Cum a fost împușcat?

Ea se întoarse brusc când auzi întrebarea apăsată a lui Searc. Uitase că încă era în cameră. Zăbovise neliniștit lângă fereastră, amintindu-i Isabellei de un liliac-vampir îndesat din junglele Amazonului. Îl văzuse când menajeria lui Wombwell venise în turneu la Edinburgh. O creatură cu aspect hidos. Poate că era o dorință deșartă să spere că el avea să zboare pe fereastră. Dacă Searc

ar fi fost un liliac-vampir, cel mai probabil ar fi apucat-o de gât și i-ar fi supt sângele până ce și-ar fi dat duhul.

Scăpase ca prin minune de interogatoriul lui când sosiseră. Cinaed sărise în ajutorul ei. Încă o dată, se temu că avea să rostească vorbele greșite și să se dea de gol.

– Chiar te-am auzit spunând că rana a fost provocată de o împușcătură. Nu-i așa, domnule Carmichael?

Chirurgul trebuia să fie de încredere, bănui ea. Dacă nu ar fi fost, Searc nu ar fi pus niciodată întrebări directe în prezența lui. Ea aflase deja că acele cazărmi de la Fort George și soldații staționați acolo erau implicați în viața din Inverness. O simplă șoaptă despre o rană de glonț putea să îi aducă pe Hudson și trupele lui la această ușă.

– Două răni, declară domnul Carmichael. Una în piept și una în braț. Glonțul care l-a nimerit în piept este cel pentru care trebuie să ne facem griji.

Sprâncenele lui Searc se uniră în timp ce se încruntară spre Isabella. Bărbatul încercase să o intimideze de când sosiseră, iar ea detesta să recunoască faptul că reușea. Și putea să numere pe degetele de la o mână oamenii care reușeau să o facă.

– În toți anii de când îl cunosc pe afurisitul ăsta, nu a fost împușcat nici măcar o dată. Tu îi aduci ghinion!

Isabella avea o relație încordată cu norocul. Ca medic, studiase mereu, muncise din greu și își spusese că își crea propriul noroc. Dar ca femeie ajunsese să își dea seama că șansa juca un rol inevitabil în viața oamenilor. Dar acesta nu era momentul potrivit să se gândească la asta.

Ea arătă spre o cicatrice aflată undeva lângă șoldul lui.

– Rana asta de glonț a fost făcută înainte să mă întâlnească.

Searc aruncă o privire spre vechea rană și pufni.

Isabella se duse spre colțul opus al patului, se așeză pe marginea saltelei și îl luă de mână pe Cinaed. Poate că fu un gest involuntar sau poate că se găsea în mijlocul unuia dintre visele lui, fiindcă lui degetele puternice le strânseră pe ale ei.

– Noi avem grijă de ai noștri. Searc nu avea de gând să renunțe. Trebuie să știu cine l-a împușcat!

– O să poată răspunde singur când se trezește, spuse ea obosită.

– Tu l-ai adus aici! Trebuie să știi.

– L-am adus aici pentru că mi-a spus că îi ești rudă. Mi-a zis că are încredere în tine, că o să ne protejezi și că o să ne ții în siguranță până când se vindecă.

Ea își puse coatele pe genunchi, strângându-l de mână și nedorind să îi dea drumul. Trebuia să se facă bine. Dar dacă nu se făcea? Febra era imprevizibilă. Îl putea ucide.

Mâna lui Cinaed tresări. Fața lui era întoarsă spre doctor. Ea îi studie conturul mușchilor de la gât, umerii lați și puternici, care purtau responsabilitatea pentru ceilalți.

Avea să supraviețuiască. Și nu îi datora nimic. Indiferent ce făcuse ea pentru el când îl recuperase din mare, el îi întorsese înzecit când venise să o salveze la Stoneyfield House.

Mușchii tresăriră din nou, iar chirurgul observă. Se opri și așteptă până când respirația lui Cinaed le dovedi că adormise.

– I-am dat niște whisky, îi spuse Isabella domnului Carmichael. Pentru durere și pentru a-l ajuta să doarmă.

– Ai făcut bine.

Se bucura că există măcar o persoană în cameră care putea să îi recunoască meritul de a fi făcut ce trebuia.

– Ești sigură că nu a rămas nimic altceva în pieptul lui înainte de a-l fi închis?

– Nimic. M-am asigurat de asta.

Rana nu îl putea ucide. El avea să fie bine, își spuse Isabella. Dar ea? John Gordon era în custodia autorităților britanice. Ea nu avea cum să le găsească pe fete. De fiecare dată când se gândea la asta, sentimentul rece și adânc al disperării care îi străbătea corpul era paralizant. Era chiar mai rău acum decât în zilele în care se ascunseseră în acea cameră umedă din Edinburgh, temându-se că orice bătaie în ușă sau orice voce de pe stradă însemna sfârșitul. Măcar atunci fuseseră împreună. Acum, nu avea pe nimeni.

– La naiba, unde este *Highland Crown*?

Tonul lui Searc era ca un bisturiu ascuțit care trecea prin rănile *ei*. În ciuda epuizării, Isabella își ridică sfidătoare bărbia.

– Asta trebuie să-ți spună Cinaed.

– Dar pretinzi că ești soția lui. Ar trebui să știi.

– Iar *tu* ar trebui să știi că nu ți-aș povesti niciodată despre corabia lui, având în vedere... încărcătura specială.

Cinaed își aruncase în aer propria corabie, iar explozia dăduse de înțeles că transporta praf de pușcă. O cantitate considerabilă. Interesul lui Searc îi spuse că el știa sau cel puțin bănuia natura afacerilor lui Cinaed.

Ochii lui erau ca niște pietre negre și strălucitoare sub sprâncenele stufoase.

– Marfa este în siguranță?

Ea nu avea de gând să fie mesagera unor vești proaste.

– O să fie nevoie să aștepți.

– Când a ajuns?

– Azi-noapte.

– Ai spus că a fost împușcat azi-noapte.

Isabella dădu drumul mâinii lui Cinaed și își frecă durerea surdă din temple. Nu erau în siguranță acolo. *Ea* nu era în siguranță acolo. Dar nu avea unde să se ducă. Nu putea să îi spună acestui bărbat adevărul, dar nici nu putea să îl mintă.

– *Unde* este...

– Vă rog! îi întrerupse chirurgul. Este important ca pacientul meu să primească toată atenția noastră *acum*. Am nevoie ca doamna Mackintosh să mă ajute ca să mă ocup de rana din piept.

Cererea lui fu directă și hotărâtă, fără a contesta autoritatea lui Searc.

Preț de o clipă, se lăsă tăcerea. Nu știa cât de strânsă era relația lui Carmichael cu gazda lor. Când Searc își îndesă mâna în jachetă, ea se întrebă dacă chirurgul își punea viața în pericol pentru că îi luase apărarea.

Searc făcu câțiva pași spre ușă, doar ca să se întoarcă și să revină la fereastră. Mormăia cuvinte de neînțeles spre amurgul întunecat. Apoi se întoarse brusc și ieși valvârtej din cameră, trântind ușa în spatele lui.

Isabella aștepta o clipă înainte de a răsufla.

– Mulțumesc.

O ușoară încuviințare fu singurul răspuns pe care îl primi. Chirurgul începu să se îngrijească de rana din piept. Lega ultima sutură. Nu avea nevoie de ajutor.

– Înnozi firele o singură dată, spuse ea absentă. Suturile sunt exemplare.

– La fel sunt și ale tale.

Vorbise înainte să gândească. Observația ei slobodă îl putea încuraja să o ia la întrebări. Era mai bine ca omul să vorbească despre sine.

– Unde te-ai instruit, domnule Carmichael?

– Am învățat cinci ani în Glasgow. Înainte să-mi iau autorizația de chirurg, aveam nevoie de instruire suplimentară. Așa că am petrecut șase luni în Edinburgh.

Isabella își înăbuși curiozitatea legată de locul în care fusese instruit în Edinburgh. Ea îl urmări strângându-și instrumentele.

– Totuși, cea mai mare parte a pregătirii mele practice a fost pe mai multe corăbii în timpul războiului cu Napoleon. Cu o cârpă umedă șterse pielea din jurul suturilor, examinându-le îndeaproape pe toate. Am făcut asta zece ani.

Isabella se întrebă în treacăt dacă Cinaed avusese un chirurg pe corabia lui. Ea călătorise de multe ori între Scoția și continent, dar viața pe mare rămânea un mister pentru ea.

– De ce ai renunțat la acea carieră? Trebuie să fi fost bănoasă în timpul războiului.

– A fost... destul. Dar acum am o soție și trei copii.

Gândurile ei se întoarseră din nou la Cinaed și la cât de puține lucruri știa despre el. Majoritatea navigatorilor trebuiau să aibă familii. El era un Mackintosh, dar cărui loc îi spunea acasă? Și avea o femeie sau chiar o soție acolo?

Amintirea buzelor lui apăsate pe ale ei reînvie acel fior pentru o fracțiune de secundă, dar ea îl alungă imediat. Orice alt moment ca acela se situa dincolo de tărâmul fanteziei, iar ea înțelese motivul pentru care o sărutase.

– Febra lui? întrebă chirurgul.

– Azi a apărut. Ea caută cuvintele potrivite. Cu siguranță, s-a încordat peste măsură de când a fost împușcat.

El se încruntă, apăsând dosul palmei pe tâmpla lui Cinaed.

– Nu recomand să i se scoată sânge. A pierdut deja prea mult.

Isabella era de acord. În mod frecvent, tratarea febrei includea tăierea unei vene și scoaterea sângelui pacientului. Când febra era

atât de mare, era de așteptat ca un medic bun să taie adânc și să permită sângelui pacientului să țâșnească la fiecare bătaie a inimii. Archibald crezuse cu tărie în această metodă, dar ea nu o găsise niciodată eficientă.

– Poate lipitori, zise Carmichael. Doar pentru a fi în siguranță.

Ea își trecu dosul palmei peste frunte și își dădu într-o parte o șuviță rebelă. Când un pacient cu febră era prea slăbit pentru a i se lua sânge, lipitorile erau considerate utile. Dacă mai întâi se freca pielea cu apă cu zahăr, lapte sau sânge, ca lipitorile să sugă mai mult sânge. Isabella ar fi fost de acord cu o asemenea metodă, dar tot credea că Cinaed avea să fie bine și fără ea.

– Poate că ar trebui să-i dăm soțului meu șansa de a lupta singur împotriva febrei, fără a pierde mai mult sânge.

Domnul Carmichael verifică pulsul lui Cinaed și își apropie urechea de piept ca să asculte bătăile inimii.

– Foarte bine. Aș putea să chem un spițer care să-mi sugereze o poțiune pentru scăderea febrei.

Ea nu avusese încredere în poțiunile pe care văzuse că le produceau spițerii mediocri din Edinburgh: tincturi, cataplasme, supe și ceaiuri făcute din extracte pe bază de apă sau alcool, din plante mărunțite sau uscate, oase de animale și orice alte minerale pe care le avea la îndemână cel care le pregătea.

– De ce să nu așteptăm? sugeră ea cu blândețe. Dată fiind starea lui, diferența dintre un medicament și o otravă este, în cel mai bun caz, tulbure, nu ești de acord?

Citise foarte multe despre acest subiect când studiase la Wurzburg. Își aminti că Paracelsus spunea că singura diferență dintre un medicament și o otravă era doza. Toate medicamentele erau toxice. Vindecau sau ucideau. Iar din experiența ei, foarte puțini spițeri – chiar și cei buni – luau în considerare pacientul când stabileau doza corectă.

Domnul Carmichael se trase de ureche și vru să spună ceva, dar se opri. Se întoarse cu spatele și duse instrumentele pe masă.

– Searc nu o să fie mulțumit dacă îi sugerez să așteptăm câteva zile pentru a vedea cum suportă pacientul febra. După cum ai văzut deja, el cere răspunsuri și soluții. Vrea ca totul să fie făcut pentru

soțul tău *acum*. Dacă o să creadă că nu fac tot ce pot, nu o să șovăie să cheme alt chirurg.

Isabella își frecă tâmpla care pulsa. Și-ar fi dorit să îi poată explica buldogului de la parter că Cinaed primea cea mai bună îngrijire medicală cu putință. Dar era imposibil.

– Ce sugerezi să-i dăm? întrebă chirurgul încet.

– Scoarță de salcie. Sau apa distilată din tufe de mur. Ambele sunt eficiente. Șopârlița ar putea fi altă alegere bună, adăugă ea. Sunt sigură că găsim pe aici. Rădăcina fiartă poate fi foarte puternică împotriva...

Isabella se opri, dându-și seama că spusese prea multe.

Preț de ceea păru a fi o eternitate, tăcerea umplu încăperea, fiind întreruptă doar de sunetul respirației lui Cinaed.

– Înțeleg. *Dumneata* unde te-ai instruit, doamnă Mackintosh?

O clipă, ea rămase fără cuvinte. Isabella strânse mâna lui Cinaed cu speranța de a câștiga chiar și un dram din curajul lui.

– Ei bine, când ești moașă ai nevoie...

– Să devii expertă în chirurgie?

– Nicidecum expertă, domnule Carmichael. Nici măcar novice. Doar o soție care încearcă să salveze viața soțului ei.

Isabella se ridică și trase cearșaful curat peste pieptul lui Cinaed. Întorcându-se, văzu că bărbatul nu se grăbea în timp ce ștergea instrumentele și le așeza în geantă.

– Nu am cunoscut nici o novice și, cu siguranță, nici o soție neinstruită care să poată efectua o operație atât de precisă și complicată precum cea pe care ai făcut-o ca să scoți glonțul din piept. De fapt, aș spune că a fost exemplară, indiferent cine a făcut-o.

Isabella își înfășură mâinile în jurul taliei și își spuse că el nu o acuza. Îi făcea un compliment.

– Câte despre cunoștințele dumitale de farmacie...

Ce Dumnezeu fusese cu ea când oferise atât de multe informații?

– Unde ai dobândit cunoștințele acestea?

– Am 34 de ani. Era adevărul. Ea se gândi la un răspuns. Și înainte de a mă căsători cu Cinaed, în primăvara asta, n-am mai fost măritată. Ceea ce era o minciună. Ea făcu o pauză. Am avut mulți ani în care să mă uit, să învăț și să exersez.

– Și unde a avut loc toată activitatea asta de privit, învățat și exersat?

Isabella inspiră adânc.

– Ești un spion al lui Searc, domnule Carmichael?

– Din fericire pentru dumneata, nu sunt.

El puse ultimele instrumente în geantă.

Isabella așteptă, nefiind sigură ce anume urmărea. Adevărul, desigur, dar nu era dispusă să îl facă un fel de confident doar pentru că îi admira abilitățile chirurgicale.

El își închise geanta.

– Am lucrat suficient de mult în domeniu pentru a recunoaște experiența și educația. Și aș spune că dumneata le ai pe ambele, doamnă. Dar am avut și destulă experiență cu oamenii pentru a ști când cineva minte.

Bărbia ei se ridică. Isabella era gata să se apere, dar el își ridică mâinile într-un gest de împăcare.

– Nu te condamn pentru asta. Nu suntem într-o casă în care să-ți expui secretele.

Ea știuse asta după avertismentele lui Cinaed.

Chirurgul își ridică geanta și se îndreptă spre ușă, dar se opri înainte de a o deschide.

– O să-ți dezvălui un lucru. În majoritatea zilelor de luni, Searc îi invită pe comandantul englez responsabil de port și pe angajații lui. Marți, colectorul guvernamental este invitat să ia cina. Miercurea este, în general, dedicată unei petreceri cu politicienii. Iar în fiecare a doua sau a treia zi de joi din lună Searc găzduiește un lord de la poalele munților care coordonează contrabanda de whisky din regiune. Să continui sau este de ajuns pentru a-ți face o idee despre casa asta?

Nu era de mirare că Searc avea bănuieli în legătură cu Isabella.

– Se ocupă deopotrivă de prieteni și de dușmani.

– Nu are prieteni. Are parteneri de afaceri.

– Dar face afaceri cu ofițeri englezi.

– Atât timp cât există un profit.

Acum înțelegea clar de ce Cinaed insistase ca Searc să creadă că erau căsătoriți.

– Mulțumesc. Ea încuviință din cap. O să revii mâine ca să-l examinezi pe soțul meu?

– S-ar putea să trec pe aici, spuse el. Dar știu că primește îngrijiri excelente de la cineva mult mai calificat decât mine.

Isabella era recunoscătoare pentru încrederea bărbatului.

– Înainte de a pleca, spuse Carmichael cu mâna pe clanță. Să nu ai încredere că zilele săptămânii sunt exact așa cum ți le-am menționat. Și să știi un lucru: pericolul real se ascunde în casa asta, nu vine doar cu oaspeții la cină ai lui Searc.

Capitolul 13

Ea privi în jos, roșind,
Și păru a suspina,
Pe buze cu un zâmbet,
Și o lacrimă în ochi.

Sir Walter Scott,
Lochinvar – cântul V

Când se trezi, primul loc în care se uită fu patul de pături de pe podea. Ea nu era acolo. Îngrijorat, Cinaed se ridică în capul oaselor, gata să coboare din pat. Apoi o văzu la fereastră.

Strălucirea perpetuă a nopții de vară își răspândea lumina blândă în jurul ei, încununându-i capul și părul lung care i se revărsa pe umeri într-o aură. Fruntea i se apăsa pe sticlă, iar privirea îi era fixată pe strada de dedesubt.

El se relaxă și se întinse la loc. Febra scăzuse și nu mai ardea. Trase adânc aer în piept și își roti umărul. Era înțepenit, dar durerea din piept era ușor de suportat. Își încordă brațul, iar focurile iadului se dezlănțuiră în mușchii brațului. Totuși, putea să îl miște. „Apreciază fiecare binecuvântare", își spuse el. Bandaje curate acopereau zonele afectate.

Cinaed bănuia că trecuse o săptămână sau poate că fusese mai puțin. Părea că trecuse mai mult. În cea mai mare parte a timpului, corpul lui se simțise ca și cum ar fi stat pe un pat de gheață, ca mai apoi să se găsească pe un cuptor de cărbuni încinși, luați direct din iad. Iar când reușise să doarmă, mintea îi fusese chinuită de un singur coșmar care revenea la nesfârșit. Nu putea să scape de el. Prins pe străzile labirintice ale unui oraș în flăcări, cu clădiri căzute peste el, o mie de bărbați, femei și copii îl urmăreau. Fumul gros din capătul unei alei îl ascunsese de dușman, dar

sunetul tobelor de război se apropia. El era singurul înarmat cu un pistol. Soarta tuturor acelor oameni depindea de el, iar fumul devenea tot mai gros. Nu era nici o scăpare. De fiecare dată, se trezea cuprins de panică. Nu mai conta dacă era din cauza visului sau a febrei, fiindcă era înghețat până la oase.

Isabella era salvarea lui. Își aminti că îl hrănise cu supă pentru a-i potoli setea. În alte scurte momente de în care fusese conștient, o urmărise cum îi schimbase pansamentele. Chiar și acum putea să simtă mângâierea delicată a degetelor ei când îi spăla pielea uscată.

Ea rămăsese cu el tot timpul. Nu plecase niciodată de lângă el. În timpul zilei, o auzea vorbind cu Jean. Când vocea lui Searc umplea camera, ea păstra cu prudență tăcerea. Noaptea, el deschidea ochii și o găsea întotdeauna ghemuită pe patul de pături de pe podea, aproape de el.

Acelea erau momentele în care era cuprins de vinovăție. Ce fel de bărbat era dacă stătea neputincios în pat, în timp ce ea dormea pe podeaua tare? Voia să îi dea Isabellei patul lui, să îi ofere protecție. Nimeni nu avea grijă de el, ci el avea grijă de alții. Dar iată că ea schimba rolurile. Salvându-l.

Era din nou întreg mulțumită ei și un sentiment călduros de recunoștință îi umplu inima.

Cinaed își puse brațul sănătos sub cap și o privi în timp ce își strânse părul pe un umăr și își trecu degetele prin șuvițele dese. Părea nestingherită, liberă, pierdută în gândurile ei. Era frumoasă.

Se ridică încet și își trecu picioarele peste marginea patului. Era plăcut să simtă podeaua din lemn tare sub tălpi. La ceva timp după sosire, fusese dezbrăcat de toate hainele. Acum purta doar pantaloni, legați la mijloc și genunchi. Nu erau ai lui, la naiba! El nu era vreun filfizon și nu fusese niciodată. Avea o amintire vagă despre o discuție dintre Isabella și o slujitoare pe care o rugase să o ajute să îi pună pantalonii.

Se întrebă ce credea personalul despre o soție care dădea dovadă de o asemenea modestie când își trata soțul bolnav și rănit. Nu era de mirare că Searc continua să vină acolo și să pună la îndoială veridicitatea căsătoriei lor.

Ceva aflat dincolo de bucurie se trezi în el în timp ce ea începu să-și împletească părul.

– Poți să faci asta după ce reușesc să mă uit mai bine la tine? Este prima dată când îmi văd soția cu părul desprins.

Isabella se întoarse. Văzând că stă ridicat pe pat, ea zâmbi.

– Ești treaz.

Era prima dată când o vedea zâmbind. În fiecare moment de luciditate, se trezea admirându-i frumusețea. De fiecare dată când deschidea ochii, chipul ei era singurul pe care voia să îl vadă. Ajunsese să cunoască arcuirea perfectă a sprâncenelor ei, lungimea genelor negre, culoarea buzelor pline care se strângeau când se concentra. Cinaed nu credea că văzuse vreodată piele la fel de fină ca a Isabellei.

Ea se întoarse, iar el admiră valurile de păr lucios ce i se revărsau până la șolduri. Ochii strălucitori și zâmbetul risipiră întunericul și transformară acea cameră sumbră într-un palat. Cinaed își aranjă pătura în poală, dându-și seama că mintea lui nu era singurul lucru afectat de prezența ei. Isabella era o seducătoare care aruncase o vrajă asupra lui, cu trup și suflet.

– Sunt întreg din nou.

– Nu ești întreg din nou, îl corectă ea. Febra a scăzut aseară, dar ești departe de a te fi vindecat.

Se apropie de noptieră și aprinse o lumânare înainte să vină lângă el.

Îi verifică pulsul, îi atinse fruntea, ridică cu grijă pansamentul de pe umăr și examină rana. Cinaed îi inspiră parfumul părului când îi atinse în treacăt bărbia și se luptă cu nevoia de a-și trece degetele prin șuvițele moi și mătăsoase. Părul ei era umed. Ea îi ridică brațul ca să-i verifice articulația umărului, iar mâna lui îi atinse ușor conturul sânului. Buzele ei erau atât de aproape!

– Ai făcut baie.

El încetă să se mai lupte cu impulsul și își îngropă fața în părul ei.

Ea se retrase ușor, dar nu îi eliberă brațul.

– Trebuia. Nu mă mai suportam.

– Unde ai făcut baie?

Avea nevoie să fie distras. Mâinile lui își doreau cu febrilitate să o strângă în brațe.

Ea făcu un semn spre paravanul înalt din lemn care crea un spațiu separat într-un colț al camerei.

– Menajera a trimis o cadă și mi-au pus-o acolo. Iar Jean a reușit să-l convingă pe ajutorul de rândaș să urce aici niște găleți cu apă fierbinte.

– Jean trebuie să aibă o latură diplomatică care mi-a scăpat, spuse el.

Dar mintea lui se gândea la Isabella stând dezbrăcată într-o baie cu mulți aburi și spălându-se în timp ce el dormea de această parte a paravanului subțire. De ce Dumnezeu nu se trezise mai devreme?

Nedorindu-și să o sperie, aranjă discret pătura în poală și se forță să se concentreze pe ce era în jur.

Aceea era camera în care stătea de fiecare dată când venea acolo. Își dădu seama cât de puțin se schimbase de când dormise acolo pe vremea când era doar un băiat. Cu excepția căzii, desigur. Cu siguranță, nu existase o cadă pentru el când cobora de pe dealuri. Searc îl târa la râu și îl arunca pentru a „spăla bălegarul de vacă". Cinaed era sigur că ieșea din apă mai murdar decât intrase.

Camera avea două ferestre, una care dădea spre alee, iar cealaltă care dădea spre râu. În timpul iernii, vântul vuia prin cameră, iar dacă Searc făcea economie de lemne pentru vreo năzbâtie copilărească de-a lui, în camera din turn se făcea mai frig decât în sânul unei vrăjitoare. Cu toate acestea, petrecuse acolo doar o iarnă.

Curios, se gândi el, că obiectele din cameră îi trezeau nostalgia. Lângă fereastra orientată spre râu, stăteau aceeași masă uzată și același scaun șubred. Iar lângă paravan, era șemineul îngust, care abia se vedea. Ochii lui se mutară pe obiectul preferat din cameră, raftul de deasupra cuierului.

În acea cameră și în biroul lui Searc se deschisese lumea lui Cinaed. Raftul încă păstra cărțile pe care le citise la nesfârșit. Să citească poveștile lui Macpherson despre Ossian era ca și cum ar fi citit despre propriii strămoși. Stând pe pat, ara câmpurile din Lowland cu Robert Burns și râdea cu el de păduchele care se ducea la biserică și care se străduia să ajungă în vârful bonetei lui Jennie. Iar în cărțile pe care adusese la etaj, străbătuse drumurile cu Roderick Random și Matthew Bramble, bucurându-se alături de ei de aventurile pe care le trăiau. El navigase pe mări cu Robinson Crusoe, scăpase cu el de vasele cu sclavi și urmase calea navigatorului de neînvins în ziua fatidică în care găsise acele urme în nisip.

– Locul ăsta nu se schimbă niciodată cu adevărat, mormăi el.

– Iar domnul Mackintosh este exact așa cum m-ai avertizat.

El puse o mână peste a ei, oprind-o când vru să-i înlăture pansamentul de pe braț.

– A fost aspru cu tine?

Ea ridică din umeri și linia de pe frunte i se adânci.

– După patru zile, am învățat cum să mă descurc cu el.

El se întrebase cât delirase. Acum știa.

– Ai învățat să-l ignori.

Un zâmbet arcui colțurile buzelor ei. Isabella scoase bandajele și se duse până la masa unde își ținea pânzele curate și unguentul.

Rochia era largă și îi acoperea umerii. El bănuia că o împrumutase de la menajeră sau de la una dintre slujitoare. Era sigur că ea nu părăsise deloc camera cât timp el zăcuse.

– Nu știe ce să creadă despre mine. La început, cred că nu a avut deloc încredere în mine. De fapt, era convins că eu te-am împușcat. Nu înțeleg de ce te-aș fi adus aici după ce te-aș fi împușcat. Dar, după vizitele domnului Carmichael și cuvintele de laudă pe care i le-a spus lui Searc despre abilitățile mele, s-a mai liniștit. Totuși, mă îndoiesc că a crezut că suntem căsătoriți. Când mă privește pe furiș, știu că nu poate să-și dea seama *de ce* te-ai căsătorit cu mine.

Burlac bătrân, Searc era orb în fața adevăratei frumuseți, a bunătății și talentului. El afirma limpede că nu avea loc pentru femei în viața lui. Femeile lui erau cumpărate și înlocuite ca pe ciorapi. Când își dorea una, pur și simplu trecea dincolo de râu la un bordel pe care îl deținea împreună cu mai mulți parteneri. Cinaed își amintea că subiectul căsătoriei apăruse doar de câteva ori în discuțiile lor, iar atunci Searc avea cuvinte disprețuitoare despre instituția în sine. Pe de altă parte, Cinaed nu își închipuia că întâlnise vreodată pe cineva precum Isabella.

Dacă Searc ar fi știut ce avea ea de oferit! Într-adevăr, Cinaed nu era demn de ea. Dacă toate acele situații nefavorabile nu i-ar fi adus împreună, nu credea că ea ar fi aflat vreodată de existența lui. Ea era medic cu studii universitare, el era un simplu autodidact al mării, care făcea tot ce trebuia pentru a supraviețui.

Ea era o velă nobilă, el era o ancoră stricată.

– Cine este acest Carmichael pe care l-ai menționat?

De când fusese adus acolo, fețele care intrau și ieșeau din cameră fuseseră doar imagini vagi și trecătoare.

– Chirurgul. Searc l-a adus în prima noapte ca să-ți vadă rănile. Ea reveni lângă pat cu bandajele curate și unguentul. Este plăcut și cinstit. Îmi place de el.

Ea vru să întindă alifia în jurul suturilor, dar el o prinse de încheietură.

– Să nu ai încredere în nici unul dintre cei care intră în casa asta!

Privirile lor se întâlniră.

– Asta mi-a spus și *el*.

Cinaed știa că trebuia să aibă încredere în judecata ei, dar încă nu era complet mulțumit. Cu ani în urmă, învățase că în lumea întunecată a lui Searc exista o linie fină între prieteni și dușmani. Și era o linie traversată constant.

Isabella își eliberă mâna și întinse unguentul. Pielea lui se încălzi sub degetele ei. Încercă să nu se gândească cât de aproape se afla ea. Presiunea brațului ei pe al lui, atingerea ușoară a fustei, câteva atingeri involuntare – le observă pe toate.

Ea se mută spre brațul lui.

– Cine au fost highlanderii care au venit să ne salveze în ziua aceea la Stoneyfield House?

El se întrebase același lucru. Nu îi cunoștea. Poate nelegiuiți care coborau de pe dealuri ca să fure vite sau cai. Oricât de nechibzuit ar fi fost să ataci soldații britanici, bărbații dăduseră dovadă de un curaj admirabil. El avea de gând să-l întrebe pe Searc despre asta. Clanurile Innes și Ross, la fel și Fraser și altele erau tot mai dornice să cumpere armele cu care el făcea contrabandă în Highland. Dar Searc și agenții lui se ocupau de activitatea comercială a acestor tranzacții.

El clătină din cap.

– Mi-ar plăcea să știu. Dar o să aflu. Le datorez foarte multe pentru ce au făcut.

– Nu a fost singurul ajutor pe care ni l-au oferit, spuse Isabella, ștergându-și degetele pe o bucată de pânză. Au fost aici.

– Aceiași bărbați? În casa asta? Ești sigură?

– Stau în umbrele de afară. Nu știam cine sunt, dar am început să-i văd de îndată ce am venit aici. Când mă uitam pe fereastră, îi vedeam cum supraveghează casa, stând de veghe în perechi sau singuri.

Cinaed se întrebă dacă erau membri ai armatei de bărbați pe care Searc o angajase ca să-i protejeze casa. Dacă nu erau ei, trebuia să afle cine erau. Nimic nu trecea neobservat de Searc.

– Asta s-a schimbat ieri. Unul dintre ei s-a prezentat.

El așteptă ca ea să spună mai multe.

– Ieri a fost zi de piață în oraș, așa că Jean s-a dus pe High Street, crezând că poate să afle ceva, dacă se vorbește despre ce s-a întâmplat la han, vești de la Fort George despre John. Orice. Isabella se îndepărtă de pat și se rezemă de masă, cu fața spre el. În timp ce era la piață, un bărbat s-a apropiat și i-a transmis un mesaj despre John și despre familia mea.

El își aminti șovăiala Isabellei de a părăsi Stoneyfield House fără să afle mai multe despre John Gordon. Ea voia să știe unde erau ascunse sora și fiica ei vitregă.

– Omul i-a dat lui Jean o scrisoare?

Ea clătină din cap.

– După spusele lui Jean, a zis că John Gordon încă este la Fort George. Le-a spus autorităților doar că a împărțit o trăsură în Highland cu o femeie care se numea doamna Murray și nu știe altceva despre ea.

El știu că acesta era doar începutul. Soldații care îl interogau pe bărbat aveau să îl tortureze până când îl forțau să mărturisească absolut tot ce voiau să scoată de la el. Cinaed abia se mai ținea pe picioare, dar își amintea că îi promisese bătrânei că avea să o ajute să își elibereze nepotul.

– Trebuie să vorbesc cu Searc. Poate să adune destul de mulți bărbați ca să...

– John o să fie mutat, îl întrerupse ea. Highlanderul i-a spus lui Jean că nepotul ei o să fie trimis la Edinburgh săptămâna viitoare.

– În ce zi? întrebă el deja ușurat.

Era mult mai ușor să ataci o escortă cu prizonierii decât să intri în Fort George.

Ea clătină din cap.

– Nu știe.

Puteau să afle. Searc avea urechi în fiecare colț din Inverness. Ofițeri britanici, comercianți, bărbați la tribunal, muncitori pe docurile din noul port – informațiile erau cumpărate și vândute

cu lăcomie. Și, ca o ladă de stridii, cu cât marfa era mai proaspătă, cu atât era mai valoroasă pentru cumpărător.

– Ai spus că avea vești despre familia ta?

– Numai un mesaj pentru mine. Isabella șovăi, dar își drese glasul și continuă: I-a a zis „spune-i femeii medic că fetele au fost mutate și că sunt în siguranță"

– Unde au fost mutate? Cine le-a luat?

Ea își înfășură mâinile în jurul mijlocului.

– Nu a spus.

– De ce să crezi *orice* din ce a spus?

– Omul era un highlander, după cum a spus Jean, nu englez. A zis că este unul dintre cei care i-au fugărit pe soldații britanici pe drumul trăsurilor de lângă Stoneyfield House. Ne-au urmărit până aici.

Câteva întrebări i se iviră în minte. Acolo nimeni nu ajuta pe nimeni dacă nu voia ceva în schimb. Contrabanda cu arme a lui Cinaed era benefică pentru clanuri. El merita să rămână în viață. Dar nimeni nu putea să facă legătura dintre el și comerțul cu arme și nu ar fi avut de unde să știe că avea vreo legătură cu John Gordon. El nu menționase nici un nume la han. Nu aveau de unde să știe că era implicat. Probabil erau interesați de Isabella.

Cel mai tulburător lucru era că știau că era medic. Îi cunoșteau identitatea, ceea ce însemna că știau și despre recompensă. Iar acum aflaseră unde se afla. Dar, dacă voiau răsplata, de ce nu se arătase nimeni ca să o recupereze? Și de ce să le fi mutat pe cele două tinere într-un loc așa-zis sigur?

El își trecu o mână prin păr.

– Le sunt recunoscător pentru ce au făcut. Dar nu înțeleg de ce au făcut-o.

– Nici eu, recunoscu ea. În seara asta, am decis să stau la fereastră și să-i urmăresc.

– Sunt acolo?

Ea clătină din cap și aruncă o privire spre fereastră.

– Dacă sunt aici, eu nu i-am văzut.

Cinaed se ridică în picioare și, pentru o clipă, camera se învârti cu el. Întinse o mână, iar ea veni să o prindă.

– Nu ai mâncat aproape nimic timp de patru zile. Ai nevoie de timp ca să-ți recapeți puterile. Pot să o chem pe una dintre slujitoare dacă ai nevoie să folosești toaleta sau...

– Doar ajută-mă să ajung la fereastră.

Amețeala dispăru la fel de repede precum apăruse, dar Cinaed își puse un braț pe după umărul ei, savurând senzația atingerii Isabellei.

Ea îl ajută să se înfășoare cu pătura în timp ce înaintară.

Aleea de jos era liniștită. În umbre, o mișcare îi atrase atenția. Și apoi alta.

– Sunt încă acolo.

– Eu nu văd pe nimeni.

– Dincolo de cotigă, spre râu. Un bărbat stă ghemuit lângă cherestea, veghează poarta. El arătă spre alee. Uită-te spre umbra casei părăsite de la jumătatea aleii! Încă doi.

Isabella se încordă și se ținu strâns de el.

– De asta m-am temut. Dacă voiau pur și simplu să transmită mesajul acela, atunci de ce mai sunt aici? Ce vor?

El nu știa. Nu prea avea încredere în informatorii fără chip, nici măcar în cei care păreau să știe atât de multe. În același timp, nu voia să distrugă încrederea Isabellei că acești bărbați puteau să îi protejeze familia. Ceva nu era în regulă. Puteau la fel de bine să fie aceiași care săriseră în ajutorul lor, dar el nu avea de unde să știe sigur. Și chiar dacă erau, întrebarea Isabellei răsună în mintea lui. Ce voiau?

Vestea despre un soldat britanic împușcat în timp ce membrii regimentului lui fuseseră alungați de un grup de highlanderi fără scrupule trebuia să se fi răspândit cu rapiditate. Dar recompensa de 1 000 de lire pentru predarea Isabellei era o veste cu atât mai mare.

– Atât timp cât stăm aici, nu trebuie să te aventurezi niciodată dincolo de pereții ăștia. El o luă de mână și o îndepărtă de fereastră. Și nu-ți face griji pentru aspectul dărăpănat al casei. Din cauza afacerii lui, Searc a transformat locul ăsta într-o fortăreață. Pereții și ușile sunt groase, iar obloanele de la etajele inferioare sunt întărite cu bare de fier. A construit un tunel subteran care duce spre un șantier naval de lângă vechiul cheu și altul care duce spre un grajd de pe uscat, aflat dincolo de împletiturile de frânghie. În orice moment al zilei sau al nopții, poate să pocnească din degete și să adune aici

mai mult de o duzină de oameni înarmați gata să lupte împotriva oricărei invazii a oamenilor legii. Autoritățile orașului știu asta, iar englezii sunt la curent. El le umple buzunarele ca să nu se ia de ce este al lui.

– Ce este al lui, repetă ea. Din păcate, încă nu am reușit să-i dovedesc că merit să mă protejeze.

– Atunci trebuie să schimbăm asta.

– Cum?

– Lasă-mă să-ți arăt! Luând mâna Isabellei, el o conduse spre pat. După seara asta, Searc nu o să mai pună niciodată la îndoială faptul că ești soția mea.

Capitolul 14

Chipul tău, dragă promisiune, este pur și strălucitor
Precum în noaptea aceea de neuitat
Când pentru întâia oară taina s-a împletit în părul tău
Și pentru întâia oară a mea Agnes a șoptit iubirea.

Sir Walter Scott, *Pentru o șuviță de păr*

Când Cinaed o așeză pe pat, așteptarea se dezlănțui înăuntrul ei, iar interiorul i se încălzi și apoi se topi. Deși fusese căsătorită timp de șase ani, căsnicia cu Archibald fusese una de conveniență, nu plină de pasiune. El era cu douăzeci și șase de ani mai mare, dar, fiind un văduv perfect sănătos, își dorise să se bucure de latura fizică a relației conjugale. Ea tolerase timpul ocazional petrecut în pat. Era datoria ei. Dar acum, când se gândea la asta, nu își amintea sentimentul de nerăbdare. Nici o emoție. Nici o fărâmă de fericire simțită după aceea. Nimic.

În acea seară, nu avea nici cea mai vagă idee ce intenționa să facă Cinaed când se lăsă în genunchi lângă pat, dar ea se simți ușor amețită când își imagină ce se putea întâmpla. Pătura îi alunecase de pe umeri și mușchii spatelui se conturau netezi în lumina pâlpâitoare a lumânării. În mintea ei, se văzu cum se întinde, apucându-l cu îndrăzneală de buclele întunecate și ghidându-i fața spre...

– Lumânarea. Ai vrea să o aduci mai aproape, te rog? Și poți să-mi dai pumnalul?

Isabella își dădu seama că visarea ei cu ochii deschiși era inutilă când el se întoarse spre patul de pe podea și îl dădu la o parte. Ea făcu ce îi ceruse și se ghemui lângă el.

– Ce cauți?

El își trecu mâna peste scândurile mari până când găsi ce căuta. Strecurând lama cuțitului într-o fantă aproape invizibilă, forță ușor. Placa se ridică, și el își băgă mâna în spațiul întunecat de dedesubt.

Un zâmbet satisfăcut îi lumină chipul. Cinaed își retrase mâna și ridică o cutiuță acoperită de praf. Trebuia să o fi ascuns acolo cu mult timp în urmă.

Se sprijini de pat și bătu ușor podeaua de lângă el. Ea se așeză lângă el, șold în șold, umăr la umăr, cu picioarele întinse. Ea puse lumânarea pe podea, în timp ce el șterse praful de pe cutie.

– Când ai ascuns cutia?

– Când aveam nouă ani.

Cinaed și Searc erau amândoi Mackintosh. Și, chiar dacă nu semănau deloc, el spusese că bărbatul în vârstă îi era rudă.

– Îl vizitai pe Searc atunci?

– Nu era tocmai o vizită. Nu mai aveam unde să mă duc. Practic, am fost aruncat la poarta lui. Iar el m-a primit.

Surprinsă, se întoarse spre el. Cinaed studia cutiuța. Nu se grăbea să o deschidă. Barba îi crescuse destul de mult, ascunzându-i fața și bărbia. Părul îi era vâlvoi precum coama unui leu. În ciuda ultimelor zile în care fusese răpus la pat de febră, emana forță și energie. Dar nu fusese întotdeauna bărbatul care se afla acum lângă ea. Se gândi la băiatul pe care nimeni nu îl dorise.

În timp ce tăcerea se așternu în jurul lor, Isabella auzi strigătul de jale al unei bufnițe. O clipă mai târziu, o a doua aflată la distanță îi răspunse. Cinaed frecă ușor cutia cu degetul mare, iar ea văzu cum, în mintea lui, se întoarce în timp. Ea încercă să-și amintească propria viață când avea nouă ani. Ea și tatăl ei locuiau în Wurzburg. La vremea aceea, mama ei devenise deja o amintire neprețuită de care se agățase. Aveau să mai trei ani până ca tatăl ei să se însoare din nou.

Isabella devenise deja umbra lui. Când el se întâlnea cu studenții lui la universitate, ea era pe urmele lui. Când se ducea să-și viziteze pacienții, ea stătea lângă el. Îi permisese să intre în sala de operații, iar ea îl însoțea când se ducea să se consulte cu anatomiștii din sălile de disecție. La nouă ani, ea putea deja să citească în germană, franceză și engleză și îi frunzărise deja jurnalele medicale, devorându-le ca pe niște adevărate romane de aventură. În acei ani, decisese să devină medic. Avusese o viață foarte diferită de cea a lui Cinaed.

Își puse mâna peste a lui.

– De ce nu te-a vrut nimeni?

– Nu mai aveam părinți.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– Mi s-a spus că tata a plecat pe mare cu opt luni înainte ca mama să mă nască și că nu s-a întors niciodată. Mama a murit când aveam șase ani.

Isabella încercă să și-l închipuie pe bărbatul de lângă ea ca orfan hoinar și singuratic și simți o durere în inimă.

– Cine te-a crescut după ce a murit mama ta?

– Mătușile. Unchiul meu. Oamenii din castelul unchiului meu și din sat creșteau nu numai propriii copii, ci și pe toți copiii din clan. Pe atunci, așa funcționau lucrurile în Highland. Presupun că acum este la fel. El atinse capacul cutiei, dar nu o deschise. Am locuit la castelul Dalmigavie și nu eram vreo rudă îndepărtată a lordului. Lachlan Mackintosh era unchiul meu, fratele mamei, dar într-o bună zi a decis că nu mai sunt bine-venit acolo.

Mulți băieți erau trimiși de la o vârstă fragedă pe continent și în sudul Scoției pentru a fi educați. Dar acesta nu părea să fie motivul izgonirii lui Cinaed.

– Erai o problemă pentru ei?

– Nu vreuna mai mare decât orice alt băiat de vârsta mea.

– Lachlan te-a văzut ca pe o amenințare de vreun fel pentru poziția lui de stăpân? întrebă ea.

Nu era deloc familiarizată cu societatea clanului sau cu regulile de moștenire.

– Aveam doar nouă ani. Nu eram o amenințare pentru nimeni.

Pumnii Isabellei se încleștară involuntar, în timp ce furia dinăuntrul ei se dezlănțui împotriva nedreptății făcute acelui băiat. Trase aer în piept ca să se liniștească.

– Deci te-a crescut Searc?

– Nu. Am locuit cu el în toamna și în iarna acelui an, iar la sfârșitul primăverii, m-a trimis pe o goeletă comercială care mergea la Halifax. Am lucrat ca ajutor de marinar.

– Aveai familie acolo?

– Pe nimeni, îi spuse el. Dar venise vremea să învăț o meserie și să devin bărbat.

Searc nu era mai bun decât unchiul lui. Şi care era scopul familiei dacă nu acela de a avea grijă de ai lor?

Cinaed probabil îi simţi frustrarea când îi îndepărtă uşor o şuviţă de păr de pe faţă şi se uită în ochii ei.

– Nu mai vreau să vorbesc despre trecutul meu. Singur am devenit omul care sunt astăzi şi nu sunt dator nimănui.

Pe Isabella încă o durea inima pentru băiatul care fusese nevoit să crească prea repede.

– Însă ce am lăsat ar face bine să mai fie aici.

Ea îi privi mişcarea lentă şi deliberată, în timp ce el scoase partea de sus a cutiei. Înăuntru se afla batista brodată şi împăturită frumos a unei femei. El pipăi cu degetele ce era ascuns în ea.

– Iată tot ce mi-a rămas din ce a aparţinut mamei.

Dacă mai devreme suferise pentru el, acum sentimentul devenea de zece ori mai puternic. În acelaşi timp, ea se gândi la propria viaţă şi la cât de puţine rămăseseră din ea. Hainele şi ce avea la ea era tot ce deţinea.

El desfăcu batista. Un inel de argint se afla în mijloc. El i-l întinse.

Inelul era elegant şi făcea dovada măiestriei unui maestru. În interiorul unei inimi delicate, două frunze se desenau în jurul unui ciulin înflorit[1]. În vârful inimii se afla o coroană.

– Este frumos, şopti ea. Îţi taie răsuflarea.

– Mama l-a purtat pe un lanţ în jurul gâtului. Mi l-a dat pe patul de moarte. Mi-a spus că a fost cadou de la tata.

– Un ciulin şi o coroană.

– Ăsta este motivul pentru care mi-am numit corabia *Highland Crown*[2]. Am sperat că o să fie un omagiu potrivit, deşi ştiam puţine despre el. Degetul lui mare trecu peste inel. A fost navigator, ca mine.

Erau atât de multe lucruri pe care ea voia să i le spună ca să-l aline, dar cuvintele o trădară. Acum începea să înţeleagă de ce Searc îl apărase. Indiferent cât de scurt fusese timpul în care îl adăpostise pe Cinaed, părea să existe în continuare nevoia bărbatului de a-l proteja.

[1] Ciulinul înflorit este simbolul naţional al Scoţiei. (n.red.)

[2] În traducere din engleză, *crown* înseamnă coroană. (n.red.)

El o luă de mână și îi răsfiră degetele în palma lui. O senzație de înfiorare traversă corpul Isabellei. Ea privi contrastul dintre pielea ei deschisă la culoare și nuanța mai întunecată a pielii lui. Ea încă purta verigheta.

– Te-ar deranja să porți ăsta, în schimb?

Emoțiile se învolburară în interiorul ei. Nu era vreo naivă. Înțelegea ce se afla în spatele dorinței lui, așa cum știuse de ce o sărutase de față cu Searc în prima seară.

– Promit să ți-l dau înapoi în ziua în care plecăm de aici.

Ea își scoase verigheta și o puse în buzunarul rochiei. Când dădu să se întindă după inelul mamei lui, el o apucă de mână.

– Searc știe că am lăsat cutia în camera asta. Și l-am avertizat că o să-l omor dacă dispare. Știa că inelul era menit să fie al soției mele.

El încercă să facă inelul să alunece pe degetul ei, dar i se bloca la mijlocul degetului.

– Bănuiesc că nu mi-a fost menit.

– Dă-mi o clipă!

Ochii lui străluciră în timp ce îi duse mâna la buze.

Isabella scoase o răsuflarea întretăiată când gura lui se închise pe neașteptate în jurul inelarului ei. Buzele și limba lui îi umeziră pielea. Căldura și încântarea se concentrară în pântecul ei și se mișcară mai jos. Nici măcar nu își dădu seama că își ținea respirația până când el nu puse punct chinului delicios și îi strecură inelul pe deget. Inelul era strâmt, dar se potrivea perfect.

– Vrei să fii soția mea?

Gâtul ei era uscat. Ea încuviință din cap.

– Cu numele. Desigur.

Ochii lui albaștri se aprinseră în lumina lumânării când el îi puse o mână pe frunte.

– Acum tu ești cea care are febră.

– Eu...

O sărută. Sau oare ea îl sărută pe el? Isabella nu era prea sigură. Ceea ce știa era că ea nu se retrase, ci mai degrabă se aplecă spre el și îl strânse ușor de umeri. Buzele lui uscate erau surprinzător de moi și doritoare. Își înclină gura peste a ei și era pe punctul de a adânci sărutul când rațiunea se întoarse în forță, iar ea se desprinse din sărut și se trase înapoi. Căldura de pe chipul ei era nimicitoare și mâna îi era apăsată pe gură. Buzele îi erau înfiorate.

Săruturile nu trebuiau să tulbure oamenii. Sau cel puțin acesta era modul în care își trăise ea viața.

– Eu... Tu nu ești destul de bine pentru asemenea lucruri. Ar trebui să-ți bandajez din nou umărul și brațul. Jean o să vină în curând. Îmi dă de veste când la bucătărie este mult de muncă, iar restul gospodăriei este într-o agitație continuă.

Nu mai așteptă ca el să spună ceva, ci ridică lumânarea și o puse pe masă. Apucând păturile de pe podea, ea deveni un vârtej în mișcare, strângându-și așternutul, punându-l deoparte și încercând să nu se uite la el. Cinaed nu spuse nimic, dar ea îl auzi când se ridică în picioare.

Ducându-se la masă, ea alese pânzele de care avea nevoie ca să-i bandajeze umărul și se întoarse. El stătea pe marginea patului, exact așa cum îl găsise mai înainte. Se gândi că el trebuia să fie Adonis trimis de zei pentru a o ispiti cu frumusețea lui și a-i învolbura dorința.

Se străduí să nu îi admire trupul și se uită lung la barba întunecată. Gene lungi încadrau ochii albaștri care păreau atât de negri în lumina lumânărilor. Privirea ei se opri pe buzele lui. Ea își trecu o mână peste partea din față a rochiei și se întrebă dacă avea să o mai sărute vreodată.

– Eu sunt gata. El înclină capul și zâmbi. Când ești și tu...

Oh, avea să fie vreodată gata? se întrebă Isabella în timp ce se apropie de el. Mai întâi trebuia se ocupe de brațul lui.

– Rănile tale se vindecă frumos. Dar, ca să fim siguri, o să le mai bandajez vreo două zile.

El o prinse de mână, iar bandajele căzură pe pat.

Privirile lor se întâlniră. Isabella nu știa ce se întâmpla cu ea, dar era atrasă incontrolabil de el. O trase între genunchii lui. Degetele ei erau pe pielea lui, desenând alene o cale până spre gâtul lui. Ochii lor erau la același nivel, la fel și buzele. Amintirea sărutului din urmă cu câteva clipe îi umplu mintea. Și-l dorea din nou. Acum.

Fără nici un cuvânt, ea își trecu buzele peste ale lui o dată, ușor, delicat și apoi din nou. Buzele lui erau calde, ademenitoare. El aștepta cu răbdare, lăsând-o pe Isabella să facă ce își dorea.

Invocându-și tot curajul de care era în stare, ea își lăsă gura să mai zăbovească puțin. Limba ei tachină șovăielnic linia buzelor lui.

Mâna lui alunecă peste ceafa ei. Isabella simți cum gura lui se deschide sub a ei, absorbind-o. Fermecată de poziția în care se afla și de căldura care se răspândea înăuntrul ei, trup lângă trup, ea adânci sărutul. Limbile lor dansară și se împreunară.

Un geamăt înfometat scăpă printre buzele lui Cinaed, iar degetele lui se cufundară și se încleștară în părul ei. Ea răspunse, iar el își potrivi dorința cu a ei.

El se trase mai sus în pat și ea îl urmă, se ridică și se mută deasupra lui, așezându-se călare pe el. Mâinile ei îi mângâiau fața, iar degetele i se împleteau în părul lui. Se pierdu în jocul buzelor, al limbilor și în puterea unui sărut care continua la nesfârșit.

Avea 34 de ani de viață, șase ani de căsnicie, iar ea nu mai sărutase niciodată pe cineva așa. Bucuria acestui act depășea cu mult orice apropiere fizică pe care o trăise vreodată în viața ei.

Capul ei se înclină ca să adâncească sărutul, iar pasiunea lui Cinaed se dezlănțui. Dintr-odată, brațul lui se strânse în jurul ei. Îi cuprinse sânul în mână, simțind cum sfârcul se întărește prin rochie. Corpul și șoldurile ei se mișcară neliniștite, căutând din instinct să se așeze mai bine. Mâna lui găsi tivul fustei și o trase în sus de-a lungul piciorului gol.

Bătaia în ușă răsună ascuțit, iar Isabella, fără suflare și îngrozită, își retrase brusc gura și sări din pat.

O clipă mai târziu, ușa se deschise și intră Jean.

– Febra te-a lăsat doar de câteva ore și iată-te neliniștit ca un țipar în apă, declară Jean, văzându-l ridicat în pat. La naiba, mă gândesc că ești un bărbat care abia așteaptă să se ridice și să o ia la goană!

Cu urciorul de apă pe care îl aduse, ea dispăru în spatele paravanului.

Atenția lui Cinaed era concentrată doar pe Isabella. Stătea cu spatele la el și tăia de zor fâșii de in, în timp ce tot mai multe se împrăștiau pe pat. Dar el știa că mintea ei era prinsă în aceeași emoție care pusese stăpânire și pe el. Trupul ei trebuia să fie la fel de tulburat ca al lui. Dacă Jean ar fi intrat cu zece minute mai târziu, cei doi ar fi avut mult mai mult decât gurile împletite.

El își așeză pătura în poală. Urmărind-o pe Isabella, trase adânc aer în piept, amintindu-și parfumul părului ei. Voia să guste din dulceața pielii ei, să simtă textura gurii ei dornice. Amestecul

ademenitor de inocență, experiență și dorință îi stârnea nevoia. O dorea. Voia să facă dragoste cu ea. Nu își amintea să își fi dorit vreodată atât de mult o femeie.

Cinaed își trecu o mână peste față ca să alunge dorința care îl făcuse să se încordeze. Avea nevoie să se gândească la altceva decât la femeia din cameră. Își aminti că Isabella nu era genul de femeie cu care făceai dragoste, pentru ca mai apoi să o lași. Ea era un premiu, o femeie care trebuia iubită și prețuită.

Ce Dumnezeu făcea el? Viețile lor erau complicate acum. Ea merita mai mult decât puținul pe care îl avea el de oferit.

– Ruda lui umblă de colo-colo ca un câine turbat, așteptând să-l vadă, spuse Jean, adresându-i-se Isabellei când reveni din spatele paravanului. Mi-a spus să-ți transmit să te faci prezentabilă. Zice că nu poate să aștepte mult.

Isabella se întoarse și începu să-și împletească părul cât putu de repede.

Cinaed își legănă picioarele pe podea.

– Spune-i că nu este dorit aici. O să cobor eu la el.

Isabella se întoarse spre el pentru prima dată de când Jean intrase în cameră.

– Crezi că te simți suficient de bine ca să cobori?

– Suficient de bine?

Cinaed arcui o sprânceană spre ea.

Ea se înroși imediat și întoarse privirea.

– Hainele mele... Mai este vreuna aici?

Isabella o conduse pe femeia mai în vârstă până la ușă.

– O să aibă nevoie de o cămașă care să meargă cu restul hainelor. Menajera spunea că toate hainele o să fie pregătite în dimineața asta.

– Și un slujitor care să mă ajute să mă spăl și să mă îmbrac, adăugă Cinaed.

După ce ieși Jean, Isabella se sprijini cu spatele de ușă.

– Sunt îngrozită de comportamentul meu. De felul în care m-am purtat. Practic am sărit pe tine. Nu aveam nici un drept să mă port...

– Oprește-te! El se ridică în picioare și se apropie. Oricât de mult și-ar fi dorit să o ia în brațe, își păstră mâinile lângă corp. Tu ești femeie. Eu sunt bărbat. Mi-ai salvat viața, iar eu am salvat-o pe a ta. Există o legătură între noi. Am trecut prin mai multe pericole

împreună decât experimentează majoritatea oamenilor de-a lungul unei vieți. Poate că asta are legătură cu ceea ce simțim unul pentru altul. Și cu felul în care ne-am purtat amândoi.

Voia să spună mai multe, dar nu avea încredere că inima lui nu avea să-i zdruncine logica rece de care avea nevoie în acel moment. Trebui să se străduiască, dar se întoarse în pat, ridică bandajele și își întinse mâna spre ea.

– Ai vrea să faci onorurile, doamnă Mackintosh?

Ea se apropie, iar el se așeză pe pat. Ea se concentră, dar linia de pe fruntea ei îi aminti cum arătase prima dată când el deschisese ochii și o văzuse îngrijindu-i rana de pe piept. Acum însă părul îi era încântător așa ciufulit, după ce își trecuse degetele prin el. Buzele îi erau umflate din pricina sărutului lor. Pielea deschisă la culoare de pe obraji și bărbie purta urmele lăsate de barba lui. Avea să se bărbierească de îndată ce sosea slujitorul.

El își încleștă pumnii în pătură, de-o parte și de alta, ca să nu se întindă spre ea.

– Ce crezi că vrea Searc atât de devreme? întrebă ea.

Cinaed coborî privirea spre degetele care îl bandajau cu abilitate.

– Bănuiesc că a auzit de pierderea corabiei *Highland Crown*.

– Dar era corabia ta, nu? De ce să-l supere asta?

– Scufundarea îl afectează și pe el. Era corabia mea, dar el era mijlocitorul pentru marfa pe care o transportam.

– Arme? Praf de pușcă? Gloanțe? întrebă ea, întâlnindu-i în treacăt privirea.

El știa acuzațiile britanice aduse Isabellei. Era bine că și ea le știa pe cele aduse împotriva lui.

– *Highland Crown* putea face trecerea spre Halifax și spre Philadelphia în șase sau opt săptămâni, uneori fiind nevoie de douăsprezece săptămâni ca să revină. Încerc să aduc o încărcătură de arme de două ori pe an, iar uneori, dacă vântul este bun, de trei ori.

Ea scoase o răsuflare întretăiată și își concentră atenția pe brațul lui.

– O afacere periculoasă pentru tine.

– Spui că e periculoasă. Cinaed îi ridică bărbia și se uită la chipul ei frumos. Și totuși, nu spui că este greșită.

Ea scoase un râset îngrijorat și melancolic.

– Acum șase ani, aș fi fost îngrozită. Acum doi ani, aș fi fost mai înțelegătoare, dar ți-aș fi ținut prelegeri și ți-aș fi amintit de durerea și suferința pe care le provoacă un conflict. Dar acum?

Isabella clătină din cap.

– Ce îmi spui acum?

Ea îi puse mâna pe umăr ca să-l poată bandaja mai bine.

– Englezii pretind că scoțienii sunt egalii cu ei în ochii regelui. Dar este o minciună. Își țin armatele aici ca ocupanți ai unui teritoriu cucerit. De cincizeci de ani, regii englezi au dat pământ și putere oamenilor care sunt mai mult englezi decât scoțieni, bărbaților care și-au vândut sufletul pentru profit. În cei șase ani în care am trăit la Edinburgh, am încercat să fiu un observator obiectiv, dar, mai devreme sau mai târziu, până și un orb trebuie să vadă greutățile pe care sărmanii și muncitorii sunt nevoiți să le îndure.

Cinaed auzi în glasul ei furie și rușine.

– Și dacă ridică vocea împotriva legilor care fac ca unui fermier să-i fie imposibil să-și vândă recoltele la un preț corect, continuă ea, sau dacă încearcă să protesteze că salariile sunt prea mici ori că plătesc taxe și li se refuză dreptul de a-și vota reprezentanții în Parlament, sunt văzuți ca niște trădători radicali, sunt uciși pe stradă sau închiși de monștrii în uniforme britanice, de oameni precum locotenentul Hudson.

– Cred că ai fost mai mult decât un observator, spuse el impresionat. Acuzațiile lui Hudson fuseseră la adresa soțului ei, dar Cinaed bănuia că Isabella era un cruciat pentru aceleași cauze. Ăsta este genul de gândire care duce la schimbare.

– Din păcate, este și genul de gândire care face ca oameni nevinovați să fie uciși. Isabella își coborî mâna de pe umăr. Dar tu de ce ai intrat în povestea asta? Aici nu suntem în Edinburgh, Glasgow sau Aberdeen. Cu siguranță, trebuie să existe profit în transportul maritim fără să devii un nelegiuit sau un dușman al Coroanei.

– Ceea ce spui despre oamenii lipsiți de suflet, care sunt instalați în poziții de putere, este valabil și în Highland. În numele progresului economic, ei au curățat pământul și au anihilat puterea șefilor de clan. Ei spun că este în beneficiul oamenilor, dar de fapt e numai în beneficiul Coroanei și al acelor proprietari absenți care își construiesc palatele în Anglia de pe urma afacerilor cu lână și din sângele celor deposedați de bunurile lor.

– Deci, este la fel ca în sud, spuse ea încet.

– În urmă cu aproximativ șase ani, pe coasta de nord, Lord Stafford a poruncit să-i fie curățate pământurile din Strathnaver. Un bărbat pe nume Patrick Sellar era omul lui. A folosit violența de cea mai joasă speță pentru a-i goni pe arendașii ale căror familii cultivaseră pământul de generații întregi. Peste patruzeci de sate au fost arse și dărâmate. Bărbații și femeile au fost brutalizați și chiar uciși. În cele din urmă, Sellar a fost pus sub acuzare pentru crimele lui și judecat aici, în Inverness. A spus instanței că acțiunile lui au fost binevoitoare și menite să determine ceea ce el numea hoarde barbare să devină mai sârguincioase, să-și educe copiii și să se civilizeze. Dar adevărul e că aceia care nu doreau să fie înfometați au fost forțați să urce pe corăbii doar cu hainele de pe ei și trimiși pe mare spre teritorii necunoscute.

– Ce s-a întâmplat cu procesul lui? întrebă ea.

– A fost achitat de instanța care îi protejează pe cei cu bani și cu putere.

Cinaed se ridică și se duse la fereastră. Acesta nu fusese sfârșitul. Oamenii lui Searc îl prinseseră pe Sellar la aproape un an după aceea și îl făcuseră să sufere.

Highlanderii erau încă acolo. El era sigur de asta. Se întoarse și se uită spre ea.

– Iată de ce eu le aduc arme highlanderilor care refuză să renunțe la luptă! Aș fi un mincinos dacă aș spune că nu o fac pentru profit, dar am motive întemeiate să o fac.

Capitolul 15

O oră de viață plină până la refuz de fapte glorioase și gesturi nobile merită mai mult decât ani întregi de ritualuri și maniere meschine, prin care bărbații se furișează ca apele leneșe printr-o mlaștină, fără urmă de onoare sau conștiință.

Sir Walter Scott, *Contele Robert de Paris*

Cinaed coborî scările din camera din turn. Încăperea de la etajul de jos fusese întotdeauna rezervată și pregătită pentru oaspeții speciali. Nu știuse să existe vreunul, dar încăperea era ca întotdeauna, îngrijită și ordonată, așa cum cerea stăpânul casei.

Era un bărbat ciudat ruda lui. Și la fel de dur și rigid ca pielea de rechin.

În felul lui morocănos și ursuz, Searc se bucura de reputația de om cumpătat. În ochii tovarășilor de afaceri, își gestiona gospodăria cu puțin personal. Dar, în afară de puținii muncitori de care era nevoie, el chiar avea peste douăzeci de bărbați care veneau și plecau la toate orele din zi și din noapte. Nu numai că îndeplineau diferite funcții în gospodărie, dar erau propria armată privată. Oamenii lui Searc protejau locul, supravegheau afacerile comerciale, strângeau banii care i se datorau și aplicau forța când era nevoie. Într-adevăr, compania lui formată din „slujitori" și „ajutoare de bucătărie" aveau responsabilități care treceau cu mult de curățatul podelei, lustruitul argintului și pusul meselor.

Unul dintre acești bărbați îl întâmpină pe Cinaed la baza scărilor. Un alt membru din clanul lui Searc stătea în ușă vizavi de sala mare, cu un pistol într-o mână și o cârpă de curățat în cealaltă. Lui Cinaed i se spuse că Searc aștepta să îl vadă în biroul lui.

Ca întotdeauna, parterul era întunecat din cauza ferestrelor închise, care erau deschise foarte rar. Trecând prin sala mare, pe lângă

o scară ce ducea spre salonul de cină și salonul de zi, el își croi drum prin coridoarele înguste care o luau pe lângă bucătării și cămări. Ușile care dădeau spre cramă și subsol duceau spre alte coridoare și alte uși care permiteau accesul în tunel. Searc folosise întotdeauna doar intrarea în cramă pentru oaspeții care trebuiau să treacă neobservați când intrau în casa lui, dar fiecare ușă era bine păzită. Nimeni nu intra fără invitație.

Trecând de bucătării, Cinaed urcă niște trepte din piatră spre al doilea turn în formă dreptunghiulară care se afla în spatele casei. Ajuns în fața ușii biroului, el ciocăni de două ori și o deschise.

În călătoriile pe care le făcuse, Cinaed văzuse orașe mari, catedrale care străpungeau cerul, cercuri făcute din pietre puse în picioare și castele construite să dureze o mie de ani. Însă nimic nu se compara cu biroul lui Searc când venea vorba de curiozitățile bogate și minunate pe care le conținea. Ca un copil de nouă ani fascinat, Cinaed își aminti cum se gândise că întreaga lume fusese cumva restrânsă și integrată în această cameră.

Rafturile pline de cărți se înălțau până la tavanul atât de înalt încât o scară specială pe roți fusese instalată tocmai pentru a se ajunge la ele. Hărți care reprezentau mările, coastele și țările lumii acopereau un întreg perete și mai multe se aflau pe și sub o masă de lucru. Instrumente de navigație și cartografiere, ceasuri, un butoi plin cu bastoane și săbii erau împrăștiate peste tot prin cameră. Într-un colț, într-un dulap înalt încuiat, Cinaed știa că rafturile păstrau zeci de muschete, pistoale, praf de pușcă și gloanțe. În alt colț, unele dintre cele mai frumoase picturi și portrete pe care le văzuse vreodată stăteau aliniate precum cotletele pe tava unui măcelar. Îngrămădite pe o cutie de fier înaltă cât un om, animale împăiate și păsări tropicale în culori strălucitoare priveau cu indiferență firicelele de praf care pluteau în lumina dimineții.

Biroul lui Searc era în centrul tuturor acestor lucruri. Era pline cu stive de registre și teancuri de hârtii și mai înalte. Scrisori, contracte, chitanțe, ziare, toate amenințând să provoace o avalanșă dintr-un moment în altul. Dar niciodată când Cinaed fusese în această cameră nu îl văzuse pe Searc așezat pe scaunul din spatele biroului. La fel ca peștele ucigaș al cărui nume îl purta, Searc era incapabil să stea nemișcat. În acea zi nu făcea excepție.

Un funcționar posac care parcă putea să taie gâtul unui bărbat la fel de ușor cum aduna un șir de numere stătea aplecat peste un registru deschis pe birou, ascultând indicații de la stăpânul lui. Searc îi făcu semn lui Cinaed să se servească din mâncarea de la micul dejun care fusese pusă pe o masă laterală.

El își umplu o farfurie și se așeză. Nu știu cât îi era de foame până când nu luă prima îmbucătură.

Searc îl concedie pe funcționar cu aceeași bruschețe cu care marcase totul în viață. În dimineața aceea, semăna și mai mult cu un buldog, se gândi Cinaed. După ce funcționarul părăsi încăperea, Searc se apropie și rămase în picioare lângă fereastră.

– Știu că *Highland Crown* a dispărut.

Nu era surprins că vestea ajunsese la Searc. Corabia era așteptată să ajungă în Inverness în dimineața de după naufragiu. Cinaed apăruse la ușa lui grav rănit. Ceea ce era de ajuns ca să aibă o bănuială.

– Echipajul meu... A reușit vreunul dintre ei să ajungă în Inverness?

– Primul secund și două bărci de transport au acostat lângă Nairn. Searc începu să se plimbe. Au trimis vești despre naufragiu. Nu știau ce s-a întâmplat cu tine. Nu știau nimic despre al doilea secund și restul echipajului.

Cinaed nu avea de gând să își piardă speranța. Bărbații din ultima barcă trebuie să fi presupus că el murise după ce fusese împușcat și căzuse peste bord. Știau că Duff Head nu era un loc sigur pentru ei. Dacă ar fi verificat stâncile, ar fi putut să acosteze într-un punct mai puțin ostil de-a lungul coastei.

– Apropo, eu o să supraviețuiesc, mulțumesc de întrebare.

– Fiul indestructibil al Scoției? pufni Searc. Ce s-a întâmplat cu acea corabie?

– Furtuna a împins-o spre recif. Cinaed dădu mâncarea într-o parte. Stomacul lui nu era pregătit pentru o masă copioasă. S-a scufundat în câteva ore.

– Cine te-a împușcat?

– Un sătean căruia nu ar fi trebuit să-i vinzi o muschetă! se răsti Cinaed.

Searc aproape că zâmbi. Dintotdeauna îi plăcuse ironia.

– Căutătorii de coastă s-au simțit înșelați pentru că au găsit atât de puține pe mal.

– S-a pierdut toată încărcătura?

– S-a dus. Am aruncat-o în aer. Nu aveam de gând să las vreun lucru care să ajungă în mâinile autorităților locale. Nu a mai rămas nici o dovadă despre ce transporta *Highland Crown*. Cinaed nu mai avea nimic. Trebuie să o iau de la capăt.

Cinaed bău niște bere și se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele. Își aminti de altă perioadă din viața lui, când stătea chiar acolo în fața acestui om, când nu avea nici o legătură cu el. Dar la vremea aceea era un simplu băiat.

– Crezi că ești sărac, nu-i așa?

Searc se opri și se întoarse cu fața spre el.

Cinaed clătină din cap.

– Nu am bani, dar nu o să mai fiu niciodată sărac. Am abilități și experiență. Am navigat pe orice tip de corabie văzută pe Atlantic. Pot să comand orice, de la o goeletă până la un bric și o barchentină. Știu că există proprietari de corăbii de-a lungul coastei în căutarea unui căpitan capabil care să...

– Tu *nu* ești sărac, îl întrerupse Searc, împungând aerul cu un deget butucănos înainte de a începe din nou să se plimbe.

Dintr-odată, nu îi plăcu turnura pe care o lua această conversație.

– Nu o să împrumut bani de la tine. Ești un Mackintosh. Chiar dacă te consider mult peste cei din clanul nostru, avem afacerea noastră. Și refuz să am datorii la un...

O mână durdulie se înălță brusc în aer, oprindu-l. Searc se sprijini de spătarul unui scaun și își îndreptă sprâncenele stufoase spre el.

– Tu nu ești sărac, prost afurisit!

Pronunțase fiecare cuvânt răspicat și limpede.

Cinaed miji ochii. De când începuse să facă contrabandă cu arme, achiziționase arme din New York sau Philadelphia, iar Searc se ocupase întotdeauna de distribuirea lor. Șeful clanului care urma să primească fiecare încărcătură era chemat acolo. Oamenii lui Searc întâmpinau *Highland Crown* cu bărci care să transfere marfa la sosire, astfel încât să nu aibă nici o problemă cu oficialii de la vamă când caii o urcau pe debarcader. Searc avea grijă de toate aceste lucruri, inclusiv de mita pentru vameși. Prețurile erau convenite

în avans, iar partea lui Cinaed era suficientă pentru echiparea corabiei și investiția în marfa ce avea să fie adusă la următoarea traversare de ocean.

Lui îi plăcea aranjamentul. Își păstra independența. Nu voia să fie la cheremul lui Searc împrumutându-se de la el. Dar ceea ce spunea nu părea a se referi la asta.

– Știu ce este al meu în Halifax. Știu ce am pierdut. Cinaed se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele. Dar nu o să stau să ghicesc ce tot încerci să-mi spui. Așa că spune tot!

Natura neliniștită a lui Searc nu îi permitea să stea pe loc suficient de mult timp încât să explice ceva. Se plimbă de colo-colo de câteva ori, apoi se opri brusc lângă birou, privind încruntat spre Cinaed.

– Să știi că tot ce am făcut a fost pentru binele tău.

Deja nu îi plăcea ce auzea.

– Ce ai făcut mai exact?

– Am investit. Totul. Pentru tine.

Cuvintele răsunară și plutiră între ei ca niște bucăți de hering vechi de luni întregi. Searc îi ascunsese ceva. În ciuda faptului că știa prea bine cum interacționa cu ceilalți, Cinaed credea că Searc îl trata diferit. Trebuia să aibă încredere unul în celălalt când Searc punea la punct afacerile. Dar el minți.

– Ai investit?

Cuvântul îi lăsă un gust neplăcut în gură. Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, Cinaed deja l-ar fi strâns de gât. Dar, pentru că era vorba de Searc, așteptă. Bărbatul se plimba din nou, cu mâna în interiorul hainei. Nu voia să riște nimic.

– Întotdeauna ai fost prea liber cu banii tăi pentru a fi un bun om de afaceri. Am văzut cum i-ai irosit, împărțind cu echipajul mai mult decât merita. Îți asumi riscuri pentru Scoția. Corabia pe care ai furat-o și scufundat-o. Rebelii pe care îi transportați fără să le iei nici un ban pentru traversarea oceanului. Acționezi cu inima și deloc cu capul.

– M-am descurcat suficient de bine făcând afaceri în stilul meu, spuse Cinaed. Deci tu ai păstrat partea leului?

Searc se îndreptă spre birou și începu să caute prin teancurile de registre.

– Nu am păstrat pentru mine.

Cinaed crezuse că era ruinat după ce își pierduse corabia. Acum se întreba dacă Searc păstrase îndeajuns ca el să o ia de la capăt.

– Cât ai *investit*?

Sprâncenele lui întunecate se strânseră într-o linie.

– Calmează-te!

– Mai calm de atât n-am de gând să fiu, îl amenință el.

– Ei bine, trebuie să mă asculți și să fii de acord cu condițiile mele.

– Condiții? mormăi Cinaed. Furi bani de la mine și trebuie să-ți accept condițiile pentru a-mi primi banii înapoi? Dacă cineva ți-ar face asta ție, corpul lui ar pluti făcut bucăți pe râu.

– Nu eram nevoit să-ți spun, mârâi Searc. Puteam să păstrez totul și să nu-ți spun niciodată despre asta.

– Dar ai făcut-o. Deci spune tot înainte să-mi pierd răbdarea!

Searc scoase un registru din stivă și îl puse pe birou. Între pagini se vedea o hârtie împăturită. Cinaed aruncă o privire încruntată spre bărbat. Știa că nimic nu avea să-l determine pe Searc să divulge ceva până când nu era dispus să o facă.

Dar cel mai important lucru rămânea faptul că nu era complet ruinat.

– Femeia asta din sud pe care ai adus-o în casa mea cine este?

Cinaed știa că mai devreme sau mai târziu trebuia să explice totul. Venise vremea.

– Femeia asta din sud este soția mea.

– Femeia are și un nume? Familie?

Nu avu timp să inventeze un alt nume decât cel pe care ea și-l alesese deja.

– Isabella Murray. Dar pentru tine ea este doamna Mackintosh.

Soarele, care zăbovise la orizont doar câteva ore în timpul nopții, începea să se înalțe suficient de sus încât să lumineze încăperea. Totuși, de la acea distanță, Cinaed nu reuși să citească privirea lui Searc. Nu îi plăcea să îl mintă pe celălalt bărbat, dar habar nu avea cum să-i explice că avea o soție într-o călătorie și nici una în următoarea. Se gândi că viitorul Isabellei și al lui era destul de tulbure. Se putea ca momentul explicațiilor să nu vină niciodată.

– Când te-ai însurat cu ea?

– În Aberdeen, acum nici două săptămâni.

– De ce? Nu pare o doamnă.

– Pentru că mi-am dorit-o în viața mea. Și ce-i cu asta?

– Asta e tot?

– Simt o afecțiune profundă pentru ea. Nu am de gând să stau despărțit de ea. Acum este a mea și sunt un om mai bun din pricina asta.

Cuvintele fură rostite fără vreun pretext sau vreo anticipare a viitorului. Mintea lui Cinaed zbură la Isabella și la sărutul din acea dimineață. Era atras fizic de Isabella, dar existau atât de multe lucruri pe care voia să le știe despre ea! Despre viața ei. Despre ce îi plăcea să facă. Despre visurile pe care le avea. Despre ce putea face el ca să îi șteargă încruntarea nelipsită de pe frunte. Dar, dincolo de toate acestea, ce avea să se aleagă de ea acum era mult mai important pentru el decât să înlocuiască *Highland Crown*.

– De cât timp o cunoști?

Cinaed înțelegea neîncrederea lui Searc față de străini. Amândoi aveau prea multe în joc. El rămăsese în port la Aberdeen doar câteva zile. Prea puțin timp pentru romantism și cu atât mai puțin pentru căsătorie.

– Am cunoscut-o astă-vară când am acostat în Aberdeen pentru curățarea carenei. Am ținut să o vizitez în ultimele două ocazii când m-am oprit acolo.

– Ce știi despre familia ei?

– Gata! sări Cinaed. Nu o să dezbatem dacă soțul verișoarei ei de-a treia ar putea să fie rudă apropiată cu vreun funcționar care n-ar lua mită de la partenerii tăi din Aberdeen. Se pare că ea este mult mai de încredere decât tine. Mi-a salvat viața. Nu o să facă absolut nimic ca să-ți pună în pericol relațiile de afaceri sau ca să aducă pericolul în casa ta. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt!

Sprâncenele lui Searc se ridicară și coborâră în timp ce el se tot plimba și se lupta cu răspunsurile primite, dar după vreun minut se opri brusc la birou.

– Este o femeie de calitate?

– Este o femeie de calitate, repetă Cinaed.

Searc încuviință scurt din cap.

– Vreau să coboare cu noi la cină în seara asta.

Asta avea legătură cu condițiile lui Searc. Cinaed știa că avea să i le spună mai devreme sau mai târziu.

– De ce? Pe cine încerci să impresionezi?

Searc îi ignoră întrebările.

– Și să fiți prezentabili amândoi. O să vă trimit haine.

– Cine sunt oaspeții tăi? întrebă el.

– Sindicaliștii țesătorilor locali, soțiile lor și alte câteva persoane.

Țesătorii erau inima mișcării de reformă radicală în sud și în Anglia. De ani întregi se luptau pentru salarii și condiții de muncă mai bune. Spre nemulțumirea proprietarilor de fabrici, ei controlau forța de muncă. Dar erau oamenii care puseseră preț pe capul Isabellei. Cinaed își păstră o expresie impasibilă pe chip.

– Am crezut că se țin departe de influența ta. „Incoruptibili" a fost cuvântul pe care l-ai folosit acum mai puțin de un an. Ce caută ei aici?

Searc se duse la fereastră și privi afară înainte de a răspunde.

– Solicită o zi de greve în Inverness. Așa cum au făcut în fiecare oraș blestemat din sud până aici.

– Ce legătură are asta cu tine?

– Vor protecția mea. Searc se întoarse la birou. Aproape peste tot, după ce au închis fabricile și au ieșit să protesteze, au fost atacați de britanici și de autoritățile locale. Ei știu că am oamenii mei. Știu că îi invit la masă pe ofițerii de aici din port și din Fort George. Nu vor ca aici lucrurile să iasă prost, așa cum s-a întâmplat în alte locuri.

Cinaed nu voia să știe ce obținea Searc în schimbul unei asemenea intervenții. Se îndoia că o făcea pentru vreo cauză nobilă.

– Nu ai nevoie de mine sau de Isabella pentru cina asta.

Chipul întunecat al lui Searc deveni mai aprig decât îl văzuse vreodată Cinaed. Privirea lui fusese deosebit de intimidantă pentru el pe vremea când era băiat, dar acum nu avea nici un efect asupra lui.

Cinaed îi întoarse privirea aprigă.

– Încă aștept să aud ceva despre banii pe care i-ai furat de la mine și n-am de gând să aștept ca să-i recuperez. O să-mi dai ce este al meu!

Searc pufni și se năpusti din nou spre birou. Apucând hârtia împăturită de pe registru, se întoarse și i-o aruncă.

– În registrul ăsta se contabilizează fiecare bănuț, dar trebuie să te uiți mai întâi la asta.

Cinaed despături foaia de hârtie și o privi lung o clipă. Era un anunț pentru vânzarea unei corăbii, o goeletă comercială de 280 de tone. Trebuia contactat căpitanul P. Kenedy, Citadel Quay, New Harbour.

– 280 de tone la 25 de lire pe tonă. Vânzătorul dorește 6 800 de lire. Pot să-l fac să scadă la 4 000 de lire.

Cinaed așteptă, bănuind că își putea permite prețul negociat.

– Căpitanul Kenedy o să ia cina aici diseară împreună cu soția lui.

– Nu-l cunosc.

– Ei bine, eu îl cunosc, îl luă peste picior Searc. Bărbatul este plictisitor, dar deține corabia asta și alte zece. Spune că vrea să o ia mai ușor. După mine, Kenedy este cel mai bogat om din Inverness, iar eu i-am făcut câteva favoruri de-a lungul anilor.

Cinaed nu voia să afle mai multe detalii despre felul în care bărbatul își făcuse averea.

Searc îi smulse hârtia din mână.

– Tu și soția ta o să participați la cină.

Nu știa cum putea să o convingă pe Isabella să își facă apariția la o cină la care era invitată conducerea țesătorilor locali. Probabil că ea avea să-i sugereze să-i invite pe Hudson și pe oamenii lui ca să se lupte pe capul ei chiar aici.

După câte își dădea el seama, oamenii pe care ea îi cunoștea se aflau în Edinburgh. Inverness era departe. Șansa să o recunoască cineva aproape că nu exista. Ea avea să fie prezentată drept soția lui – un avantaj în plus. Totuși, ea trebuia să ia decizia.

– Dacă tot facem oferte și solicităm favoruri, începu Cinaed, știind că trebuia să pună totul pe masă înainte ca Searc să decidă că erau chit, chiar și după minciuna lui. O să am nevoie de ajutorul bărbaților tăi săptămâna viitoare pentru o problemă personală.

Searc puse anunțul la loc în registru.

– Să fii împușcat de două ori într-o zi nu a fost suficient pentru tine?

– Am încercat să mă descurc singur data trecută. De data asta, o să-mi oferi ajutorul tău.

– Ce trebuie să faci?

Cinaed voia să se ducă după John Gordon, dar Searc nu avea de ce să știe.

– Poate că, dacă ești așa șovăitor, ar trebui să aruncăm o privire prin registrul ăsta pe care îl tot fluturi ca Moise tăblițele lui. Am impresia că acolo nu este scris nici un cuvânt sau vreo cifră.

În timp ce el se ridică în picioare, Searc îi făcu semn.

– Când ai nevoie de ei?

– Peste o săptămână. O să te anunț exact în ce zi.

Capitolul 16

Răpitor de sălbatic, totul părea a fi decorul din visul unei zâne.

Sir Walter Scott,
Stăpâna lacului – cântul I, strofa 12

Rochia din brocart de un galben auriu cu mâneci scurte și bufante și șalul din satin cu model era mai elegantă decât orice altă rochie pe care s-ar fi gândit să o comande sau să o poarte în Edinburgh.

Isabella stătea în fața oglinzii, în timp ce razele soarelui amiezii se jucau peste nuanțele și contururile subtile ale materialului. Trase ușor în sus marginea decolteului, dar fără succes. Dezvăluia mult mai multe decât și-ar fi dorit, dar era cu adevărat o rochie frumoasă.

De la sosirea lor, nimeni nu se gândise o clipă că Jean putea fi slujitoare. Astfel că, pentru a se pregăti pentru cina din acea seară, fusese adusă o croitoreasă ca să o ajute să o îmbrace și să se aranjeze. Până la urmă, rochia i se potrivi aproape perfect, iar puținele retușuri necesare fură rezolvate în cel mai scurt timp.

Isabella nu întrebă de unde era rochia sau cui aparținea. Cu siguranță, nu avea nici un interes să afle mai mult decât era nevoie despre relațiile de afaceri ale lui Searc.

Cinaed îi spusese cine avea să fie prezent la cină. Unul dintre oaspeți era un bărbat pe nume Kenedy, care venea împreună cu soția, și exista posibilitatea ca omul să îi vândă lui Cinaed o corabie la un preț bun. Când îi spusese că liderii țesătorilor urmau să vină acolo, Isabella își înăbuși nervozitatea. Ea urma să fie prezentată drept doamna Mackintosh și fusese de acord că era puțin probabil ca vreo persoană din Inverness să o recunoască drept soția lui Archibald Drummond.

Ea îi cunoștea pe toți prietenii soțului ei din Edinburgh și pe mulți din Glasgow – știa numele, meseriile, familiile, unde locuiau.

Acestea erau numele pe care le voiau de la ea locotenentul Hudson și oamenii lui. Erau informații pe care nu le putea dezvălui niciodată, în ciuda neîncrederii reformatorilor radicali. Dar, fie că erau țesători, tinichigii, tâmplari sau avocați, toți activiștii pe care îi cunoștea erau din sud și nici unul nu avea să fie în Inverness.

Putea accepta rugămintea lui Searc – sau era o cerință? – dacă îl ajuta pe Cinaed să facă rost de corabia de care avea nevoie.

Cu mult înainte de momentul în care trebuia să coboare, Isabella era îmbrăcată și își avea părul strâns simplu și comod. Mai devreme, Cinaed îi oferise un dram de intimitate bine-venită – un gest înduioșător –, oferindu-se să facă baie și să se îmbrace într-o cameră de oaspeți aflată la etajul interior din turn.

Cu toate acestea, după ce plecase, întrebările începuseră să o ia cu asalt. Aruncă o privire spre patul în care el se luptase cu febra și se întrebă dacă avea să doarmă în altă parte. Multe cupluri căsătorite dormeau separat, dar asta putea atrage o atenție nedorită asupra relației lor, mai ales că se presupunea că erau proaspăt căsătoriți. Se putea ca ei doi să se afle în aceeași cameră și să nu continue ce începuseră în acea dimineață?

Se simți ușurată când Jean veni să o salveze de gândurile ei. Apropiindu-se de oglindă, se învârti în jurul Isabellei fără să spună nimic, studiind rochia cu atenție. Părea că spatele femeii mai în vârstă era ceva mai încovoiat. Era mai nesigură pe picioare decât fusese până acum, iar mâna îi tremura mai tare. Nu era de mirare. Jean fusese indispensabilă în îngrijirea lui Cinaed în timpul febrei. Trebuia să fie epuizată de calvarul prin care trecuse, mai ales că asta se adăugase grijii constante pentru nepotul ei.

Jean examină cu o privire critică rochia și pe cea care o purta ca și cum ar fi fost o croitoreasă din Paris.

– La naiba, dar frumoasă mai ești! Ea înfoie fustele ca să obțină efectul deplin al brocardului, apoi trase corsajul mai jos, dezvăluind un pic mai mult din sânii Isabellei. Când te duci la piață să vinzi calcan, nu-l ascunzi în sac.

– Nu mă duc la nici o piață, Jean.

Bătrâna ridică din umeri și luă șalul ca să-l privească mai atent.

– Tocmai l-am văzut pe soțul tău chipeș. Chiar este o bucățică frumoasă. Nu o să-l mai recunoști.

Isabella își apăsă o mână pe pântecul în care simțea fluturași. Și ea credea că era chipeș cu umerii lui lați, ochii albaștri și părul ca o coamă de leu. Nu avea să fie niciodată o problemă să-l recunoască.

– Nu este soțul meu, răspunse ea.

– Taci din gură! Bătrâna se uită peste umăr de parcă îi era teamă ca nu cumva pereții să aibă urechi. Ai uitat ce ți-am spus în prima zi în care am ajuns aici? Trebuie să aparții cuiva. Și nu există om mai potrivit, din câte îmi dau seama, decât căpitanul tău chipeș.

Nu o îngrijora asta. Ci viitorul o îngrozea. Moartea era la un pas în urma ei și se temea să nu îl ia și pe el cu ea.

Nu voia să se gândească la ideea de soț și soție și la șarada pe care el o începuse ca la o altă modalitate de a o proteja.

Isabella se întoarse cu fața spre oglindă. Totuși, femeia care o privi era o persoană diferită de cea care, cu mai puțin de două luni în urmă, fugise din Edinburgh. O femeie medic hotărâtă și dedicată se transformase într-o creatură nouă, un om cu curajul și dorința de a juca un rol într-o lume mai mare.

Privirea ei rătăci involuntar spre patul care se reflecta în oglindă. Dar numai pentru o fracțiune de secundă.

– Oaspeții au început să sosească? întrebă ea.

– Nu-mi dau seama. Eu am fost la debarcader și am stat cu muncitorii de pe docuri în speranța că unul dintre highlanderi o să vină din nou la mine.

– Și a venit?

– Am văzut câțiva tineri care se poate să fi fost aceiași, dar, când am încercat să vorbesc cu ei, au plecat pur și simplu. Jean scutură și împături păturile pe care Isabella le folosea ca să doarmă noaptea. Acum, când am venit, n-am văzut nici un invitat, dar asta nu înseamnă nimic. Casa asta nu are doar o ușă. Îți jur că are cel puțin zece, așa pare.

Isabella nu mai ieșise din acea cameră de când sosiseră, dar, din câte îi spusese Cinaed, era posibil ca Jean să nu se înșele.

– Nici nu pot să-ți spun de câte ori am trecut pe lângă bucătărie și am auzit că e cineva într-o întâlnire privată cu rechinul ăsta, deși *știam* că oamenii lui nu au răspuns la nici o ușă. Deci pe unde au intrat?

– Cinaed spune că toată casa este o fortăreață, cu tot felul de pasaje ascunse și uși secrete.

Isabella se îndreptă spre fereastră ca să verifice dacă putea să vadă cine intra din poziția avantajoasă pe care o avea din turn.

Pe aleea de dedesubt, un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil într-o haină neagră și pantaloni asemenea, trecu pe sub fereastra ei. Zări o lavalieră de un alb imaculat în timp ce el traversă drumul. Haina îmbrăca perfect umerii lați. Bărbatul era îmbrăcat formal pentru cină, dar nu purta pălărie, iar părul negru îi curgea în valuri peste guler. Ea se întrebă dacă putea să fie unul dintre invitați.

Înainte de a ajunge la celălalt capăt al aleii, el se întoarse și ridică privirea spre fereastră. Încuviință din cap, iar inima Isabellei începu să bată nebunește. Își lipi o mână pe fereastră. Era ca și cum Cinaed ar fi știut că îl privea.

– Nu ți-am spus? Și proaspăt bărbierit. Omul e chipeș, nu-i așa? întrebă Jean, stând lângă ea. Cine nu l-ar vrea pe băiatul ăsta drept soț?

Cinaed ieși din două motive – să afle cine erau oamenii care stăteau de veghe și ce voiau. Mesajul pe care îl transmiseseră prin Jean nu era de ajuns.

Simți ochii Isabellei ațintiți asupra lui, iar când ridică privirea spre fereastră, o zări în treacăt. Chiar dacă se baza pe siguranța casei și pe protecția lui Searc, el continua să își facă griji pentru ea. Îl convinsese pe Searc că ea era soția lui, dar acești bărbați de afară știau adevărul.

Două siluete înalte se cufundară în umbrele unei case dărâmate, care rămăsese părăsită de pe timpul când el era doar un băiat. Trecu de ei fără să le arunce vreo privire și continuă să înainteze spre capătul aleii. Era oarecum tulburător faptul că Searc, cu o trupă de brute la dispoziție, nu își făcea griji pentru prezența lor. Cinaed nu îi menționase în acea dimineață. Nu voia să atragă atenția asupra lor până ce nu avea șansa să afle pentru cine lucrau și ce voiau.

Drumul care trecea prin fața casei lui Searc era foarte aglomerat. Cotigi și căruțe încărcate cu butoaie și lăzi își croiau drum spre port sau înapoi spre centrul orașului Inverness. O turmă de oi era mânată spre oraș, iar o familie zdrențăroasă, care își purta

cu ea toate posesiunile, se învârtea prudentă în jurul animalelor. Unul dintre copii, un băiat neîngrijit, cu fața murdară, trăgea de o funie un câine galben și mic, care se tot împotrivea. Se îndreptau greoi în direcția debarcaderului. La fel ca multe familii din Highland, fără nici o îndoială, sperau să găsească o corabie care să îi treacă peste mare. Disperarea se citea pe fețele lor. Cinaed se înfurie. Știa că locuințele lor fuseseră deja distruse. Nu mai aveau decât un drum lung și sumbru înaintea lor. Scoțând din buzunar o monedă de aur, o întinse băiatului în timp ce trecură pe lângă el. Era tot ce putea face pentru ei. Pentru moment.

Un bărbat înalt cu o pălărie cu un boruri mari și uzate, sprijinit de o cotigă abandonată și mâncând un măr, îl urmări din priviri. Peste drum, încă doi stăteau sprijiniți de un zid nu foarte înalt. Poate că doar pierdeau vremea. Unul cioplea absent un băț, dar Cinaed știu că atenția lor nu se întorsese nici măcar o clipă de la el.

În timp ce se apropie, highlanderul de lângă cotigă se îndreptă de spate și aruncă mărul. Era îmbrăcat într-o haină și pantaloni din lână maronie uzată și o vestă de un verde-închis. Cizmele lui arătau că nu era un simplu fermier, ci mai degrabă un călăreț. Iar fața cu cicatrici și nasul turtit erau dovezi că trecuse prin câteva încăierări serioase.

Aveau aproape aceeași înălțime și constituție. Bănuia că bărbatul era cu câțiva ani mai în vârstă decât el, dar nu cu mult. Highlanderul purta la curea un cuțit lung de vânătoare și cu siguranță avea cel puțin un pumnal în cizmă. Călăreții care veniseră să îi salveze pe drumul trăsurilor fuseseră înarmați până în dinți cu muschete și pistoale. Dacă erau cu adevărat aceiași bărbați, nu erau atât de proști încât să scoată pe stradă arme interzise.

Highlanderul își atinse borul pălăriei. Mâna lui nu se mișcă nici măcar un centimetru în direcția cuțitului de la curea. Avea aerul relaxat al unei persoane care aștepta un vechi tovarăș.

– Cine ești?

Cinaed nu avea timp de amabilități sau prefăcătorii.

– Blair Mackintosh.

Răspunsul rapid și numele îl luară prin surprindere, dar existau familii Mackintosh răspândite peste tot prin Highland.

– De unde?

– De la Dalmigavie, Cinaed.

Anii se evaporară ca picăturile de ploaie în iarbă. Știa că se schimbase și același lucru era valabil pentru alții care crescuseră la Dalmigavie. Nu își amintea de nimeni pe nume Blair, dar oricum nu ținea minte multe lucruri din acele zile. Cu toate acestea, putea foarte bine să fie înrudit cu acest bărbat. Conștientizarea fu dulce-amăruie și, în același timp, clarifica foarte multe lucruri. Faptul că Searc nu avea nici o obiecție față de prezența membrilor propriului clan care supravegheau străzile din jurul casei lui acum avea sens. Dar însemna că Searc era la curent cu informațiile pe care le aveau acești bărbați, oricare ar fi fost acestea?

– Tu ai intrat în vorbă cu însoțitoarea soției mele în ziua de târg, Blair Mackintosh?

El folosi voit cuvântul soție, sperând că avea să le spună acestor oamenii ce nu știau încă sau că avea să le confirme ce auziseră.

– Da, eu. Eu și oamenii mei am crezut că bătrâna și femeia medic o să-și dorească să afle vești despre cei dragi.

Referința nonșalantă la Isabella ca la femeia medic era tulburătoare, dar acum prioritatea lui Cinaed era să afle ce știau.

– Ai mai auzit ceva despre John Gordon?

– Tânărul ăsta curajos deține mai multe informații decât ne-am fi dorit noi. Blair scuipă în țărână. Dar nu le-a spus nimic, din câte știm noi. Am auzit că o să-l mute în curând.

– Când?

– Încă nu știu sigur. Dar oricum țesătorii din amonte au surse mai bune în Fort George. În seara asta, când îi vezi, poți să întrebi în ce zi o să fie greva. Atunci o să fie transferat Gordon. Ei cred că o duzină de soldați trimiși să escorteze un prizonier înseamnă mai puțini soldați trimiți în oraș ca să oprească greva. Și asta înseamnă mai puțini oameni care o să fie călcați în picioare și uciși.

Ceea ce spuse despre ziua grevei avea sens. Țesătorii ceruseră deja protecția lui Searc. Știau ce se întâmplase cu fiecare grevă din orașele din sud. Încercau să evite vărsarea de sânge, dacă era cu putință.

Cinaed se concentră pe ce îi spuse Blair despre cină. Știa chiar și cine fusese invitat în acea seară. Oricum, existau și alți bărbați

din familia Mackintosh care lucrau în casă, iar toți acești oameni trebuiau să vorbească.

– Și fetele, familia soției mele?

– Le-am mutat doar ca să fie în siguranță, în cazul în care John Gordon nu mai putea să reziste interogatoriului.

– Unde sunt acum?

– La castelul Dalmigavie. Fetele sunt oaspeții lordului.

Lachlan. Lui Cinaed i se urcă sângele în cap. Acțiunile unchiului lui erau vrednice de laudă, dar de ce să își asume asemenea riscuri? Detesta faptul că îi datora ceva.

Oamenii lui apăruseră în ziua atacului soldaților britanici. Dusese familia Isabellei în munți. Trebuiau să fi aflat unde erau fetele de la oamenii din Stoneyfield House. Asta își dorise Isabella să facă în acea zi, dar nu avuseseră timp.

Scrisoarea pe care Lachlan i-o trimisese era o invitație, dar pașii parcurși de atunci făceau ca totul să pară mult mai grav. Cinaed nu știa ce voia unchiul lui. Se gândi că bătrânul balaur se simțea cuprins de vinovăție în anii de bătrânețe. Poate că era pe moarte.

– De ce face Lachlan asta?

– De ce? Blair îl privi cu ochii ușor mijiți, derutat de întrebare. Mă gândesc că face ce trebuie. Ceea ce consideră că este datoria lui. Ofițerul ăla de cavalerie cu uniformă albastră pe care l-a gonit, Hudson, a dat iama prin fiecare sat din ținut, căutându-te pe tine, pe ea, dar și pe noi. Și nu a fost deloc blând, naiba să-l ia! Așa că suntem aici ca să ne asigurăm că ești bine și în siguranță.

Lachlan nu dăduse doi bani pe el când avea nouă ani. De ce să îi pese acum?

– Stăpânul tău stă la castelul Dalmigavie. El este cel care are nevoie de protecție.

Highlanderul așteptă până ce doi ofițeri navali trecură pe lângă ei pe drumul ce ducea spre oraș, apoi îl conduse pe Cinaed pe o alee liniștită.

– Nimeni nu se poate atinge de el acolo, în munți. Dar tu ești aici. Ești cel pe care l-am așteptat. Haideți, băieți!

Blair făcu un semn și o duzină de bărbați se iviră din umbra clădirilor, aleilor, caselor dărăpănate și depozitelor. Cei doi care

stătuseră sprijiniți de zid traversară drumul și li se alăturară. Casa era supravegheată de mai mulți bărbați decât își închipuise.

O încuviințate din cap, atingerea unui bor de pălărie, o plecăciune și un salut. Câteva fețe i se părură cunoscute lui Cinaed, poate din vremea tinereții lui. Erau prieteni, nu o amenințare. Unul dintre ei avea un fel de a privi într-o parte. Cinaed se întrebă dacă putea să fie același băiat care fusese prins cu el la furat de iepuri în crescătoria lordului. Amândoi fuseseră urecheați bine pentru acea năzdrăvănie.

Alte amintiri prinseră viață din perioada petrecută la Dalmigavie și chiar de dinainte. Imagini neclare. După-amiezi calde de vară. Mirosul florilor dintr-o grădină. Melodii cântate în franceză. Dar își concentră gândurile pe prezent.

– Tot nu înțeleg de ce ați venit după mine prima dată.

– Am coborât în vale și am așteptat, așa cum ne-a spus Lachlan, răspunse Blair.

Câteva capete încuviințară.

Cinaed nu primi un răspuns direct. Renunță și decise să-l lase pe bărbat să vorbească.

– Când clopotele au bătut în ziua aia la Stoneyfield House, nu eram foarte departe, așa că am venit.

– De unde ați știut că era vorba despre mine? Nimeni de la han nu-mi știa numele. Cum ați fi putut măcar să știți că sunt acolo?

Blair zâmbi larg.

– Lachlan și alți lorzi au așteptat, unul mai răbdător ca altul, întoarcerea Fiului Scoției și a corabiei *Highland Crown*. Te-au așteptat în fiecare zi să revii. Un călăreț a venit din Aberdeen cu mesajul că navigai spre Inverness, așa am aflat că vii. Atunci ne-a pus să coborâm.

– Înainte să lovească furtuna, adăugă alt bărbat din familia Mackintosh. O lovitură urâtă, în mod cert.

– Da, încuviință Blair. Ne-am împrăștiat de-a lungul țărmului, căutând un semn de la tine. Unul dintre tineri a aflat că a eșuat o corabie, așa că am plecat, trecând prin fiecare sat, căutând. Speram doar să fi reușit să ajungi pe țărâm.

Cinaed își trecu o mână peste frunte. Cât de norocoși fuseseră că acești bărbați se aflaseră suficient de aproape de acel han blestemat ca să audă clopotele!

– Echipajul meu, spuse el. Searc mi-a zis că două bărci au ajuns în Nairn. O altă barcă, cu secundul meu, încă lipsește.

Blair făcu un gest spre cei doi bărbați care stătuseră peste drum. Ei încuviințară din cap și o luară din loc.

– Băieții ăștia o să-i găsească. Morți sau vii, dacă ajung la mal, o să-ți dăm de veste, îl asigură el. Orice ai nevoie de la noi, ne spui și se rezolvă.

De când fusese izgonit din sânul lor, Cinaed avusese întotdeauna resentimente. Dar acum, înconjurat de rude, își dădu seama că furia lui nu fusese niciodată cu adevărat îndreptată spre oamenii din clan. Spera ca Lachlan să fie cel care într-o bună zi să îi simtă mânia. Oamenii din jurul lui erau acum în Inverness, riscându-și viața pentru el sub ochiul atent al britanicilor. În schimb, el le datora loialitatea.

Toți ochii erau ațintiți spre Cinaed. Stăteau în cerc, și el se afla în mijloc.

– Să știi un lucru. Noi suntem brațul și sabia ta când ai nevoie de noi. Și avem de gând să luăm înapoi ce este al nostru de drept.

Cinaed se uită de la unul la altul. În ultimii zece ani, legendele se înmulțiseră, iar poveștile despre faptele lui fuseseră exagerate. Dar adevărul era că fusese binecuvântat cu abilitatea de a conduce oamenii. Era un lucru care făcea ca echipajele lui să-și îndeplinească îndatoririle pe mare cu pricepere. Cu toate acestea, stând acolo, cu acei highlanderi în jurul lui, fu uluit de senzația unui angajament fără rezerve din partea lor.

Trase adânc aer în piept, recunoscător pentru sprijinul lor. Dar încă nu putea înțelege de ce erau atât de dispuși să i-l acorde. Sau de ce Lachlan era atât de dornic să facă asta pentru el.

Dar adevărul îl izbi brusc și din plin. Armele. Ei așteptaseră armele pe care le traficase în Highland. Dacă voiau să lupte pentru pământul și drepturile lor, aveau nevoie de muschete, praf de pușcă și gloanțe. Cinaed le oferea ce aveau nevoie ca să continue lupta. Iată de ce era valoros pentru ei!

Highlanderii așteptau, dar el nu știa ce să le spună. El avea să cumpere altă corabie cu care să aducă mai multe arme. Dar nimic din toate acestea nu era bătut în cuie.

Deocamdată, se gândi el, îi putea mobiliza în ziua în care se ducea după John Gordon.

– Aveți de gând să rămâneți aici, în Maggot?

– Atât timp cât rămâi tu. Lachlan a fost clar în privința asta. Să fim aici când ai nevoie de noi și te protejăm la nevoie.

Isabella. Cinaed nu avea nevoie de protecție, dar a știi că acești bărbați pândeau peste tot pe străzi îl făcea să se simtă mai bine. Nici un soldat britanic nu avea să-i facă vreo vizită-surpriză în casă. Atât timp cât el o ținea aproape de el, iar clanul lui stătea de veghe, ea era mai în siguranță acolo decât oriunde altundeva, măcar până când erau gata să plece de pe aceste tărâmuri.

– Dar Searc? Ce știe despre soția mea și familia ei?

Blair ridică din umeri.

– Nu a auzit nici un cuvânt de la noi. Felul nostru de a face afaceri nu este chiar la fel. Cu siguranță, există respect de ambele părți, dar fiecare își vede de treabă.

Cinaed se simți ușurat. Nu voia să dea explicații în plus despre Isabella. Ea era a lui și asta era tot ce trebuia să știe Searc.

– Lachlan o să trimită familia soției mele la mine când o să fie timpul potrivit?

Blair se încruntă.

– Nu aș spune că este exact ce are stăpânul în minte. Fetele sunt invitate de onoare și sunt tratate ca atare. Oricând vrei, poți să vii și să le iei. Desigur, nu vorbesc în numele lui, dar cred că Lachlan la asta se gândește.

Totul devenea limpede. Cinaed trebuia să se ducă la Dalmigavie ca să le recupereze pe sora și pe fiica Isabellei. Iată de ce le luase Lachlan! Și *avea* să se ducă, pentru ea, la momentul potrivit. Dar nu voia să accepte nici un târg. Nu intenționa să zăbovească prea mult acolo.

Mai întâi trebuia să-l elibereze pe nepotul lui Jean. Îi văzuse pe oamenii aceștia în acțiune. Știa că erau în stare să facă față unui număr de două ori mai mare de soldați britanici.

– Peste câteva zile, am ceva de făcut și mi-ar fi de folos ajutorul vostru.

– O să fim aici, Cinaed. Nu trebuie decât să spui.

Cu un semn scurt din cap de rămas-bun, el dădu să se întoarcă spre casă, dar Blair îl opri.

– Clanul Mackintosh de la Dalmigavie îți celebrează întoarcerea. Iar noi nu suntem singurii care te-au așteptat.

El știa. Dacă toate mergeau conform planului, putea să cumpere o corabie în acea seară și să revină la afacerea cu arme de contrabandă.

Capitolul 17

Ospitalitate pentru surghiunit și oase sfărâmate pentru călău.

Sir Walter Scott, *Waverley*

Isabella nu se mișcă nici măcar o clipă de la fereastră. Deși la început fusese îngrijorată, fu fascinată cât timp urmări interacțiunea lui Cinaed cu highlanderul de afară.

La un moment dat, el fu înconjurat, iar ea se temu că nu putea să se apere. Totuși, privind de sus, își dădu seama că nimeni nu avea de gând să îi facă rău lui Cinaed. Ea crezu că bărbații formară, de fapt, un zid de apărare în jurul lui. Se uitau atenți în toate direcțiile, precum niște străjeri care păzeau o bijuterie valoroasă.

Cu toate acestea, răsuflă ușurată când Cinaed termină de vorbit și se îndreptă înapoi spre poartă. El se opri sub fereastra lor și se uită în sus. Privirile lor se întâlniră. Poate că fusese imaginația ei, poate că nu, dar simți că era mulțumit de tot ce auzise afară.

Isabella se întoarse de la fereastră, gata să coboare, dar se opri. Intențiile ei fură date uitării când o văzu pe Jean stând pe un scaun cu ochii închiși. Buzele i se mișcau de parcă spunea o rugăciune sau șoptea ceva pentru sine. Mâna ei tremurândă mângâia un fel de suvenir, un cadou de la nepotul ei. Isabella nu știa ce reprezenta simbolul. Jean nu permisese niciodată nici ei, nici altcuiva să îl vadă ori să îl atingă. Comoara era păstrată într-un săculeț pe care îl purta la gât. În lungile zile și nopți în care Isabella avusese grijă de Cinaed, o văzuse pe Jean făcând exact același lucru.

I se strânse inima când se gândi la felul în care problemele ei tulburaseră viața lui John Gordon și a mătușii lui. Indiferent ce i-ar fi oferit Sir Walter Scott tânărului ca să-l convingă să o ajute, nu era suficient pentru a compensa toate lucrurile la care renunțaseră el și Jean. Și, chiar dacă ea avea încredere că Cinaed putea

să-l elibereze pe John din ghearele englezilor, viața pe care tânărul avocat și-o construise în Edinburgh dispăruse pentru totdeauna. În ochii autorităților, dacă nu ai legii, el rămânea pentru totdeauna un om pătat.

Se îndreptă încet spre Jean și se ghemui în fața ei. Ridurile care se desenau în jurul ochilor cenușii erau umede. Mâna bătrânei tremură când ea sărută suvenirul și îl puse la loc în săculeț. Își puse panglica în jurul gâtului și băgă săculețul în decolteul rochiei.

Isabella așteptă ca Jean să deschidă ochii înainte de a-i vorbi.

– Îți datorez viața. Isabella puse o mână peste a ei, mângâindu-i ușor pielea încreștită de trecerea anilor și de viața grea pe care o dusese. Ai devenit mama pe care am pierdut-o când eram mică. Nu am cunoscut niciodată altă femeie pe care să o pot numi prietenă până când nu te-am întâlnit pe tine. Ai fost îngerul meu păzitor din ziua în care John m-a lăsat la ușa ta. Degetele tremurânde se împletiră cu ale Isabellei. Eu îți aparțin acum, așa cum tu îmi aparții mie, continuă ea în vreme ce un val de emoție amenința să-i taie răsuflarea. O să-l găsim pe John. Și o să ți-l aducem pe John cu bine înapoi.

Bătrâna încuviință din cap în timp ce o lacrimă se prelinse din ochii ei ridați. Înclinând capul, ea apăsă un sărut pe degetele Isabellei și atinse inelul pe care Cinaed i-l dăduse să îl poarte. Trăgând mâinile spre buzele ei, Isabella întoarse gestul de afecțiune, sărutând mâna prietenei ei.

– Du-te și aranjează-ți fața, spuse Jean cât putu de aspru, ștergând o lacrimă de pe obrazul Isabellei. Nu vrei să mă faci de rușine acum.

Ea zâmbi și se întoarse la oglindă, dând după ureche o șuviță de păr rebelă și îndreptându-și șalul. Trase adânc aer în piept și se gândi la tot ce putea să meargă prost în timpul cinei.

Jean i se alătură, îi înfoie rochia și îi aranjă șalul pe umeri. În cele din urmă, se trase înapoi cu mâinile în șold.

– Nu că aș fi văzut vreuna vreodată și probabil că nici nu o să văd, dar la naiba dacă nu arăți ca o regină!

Isabella clătină din cap.

– Ei bine, nu vreau să te fac de rușine, zise ea zâmbind. Ar trebui să cobor.

Femeia mai în vârstă reveni la fereastră.

– Am văzut că îl urmăreai pe soțul tău vorbind cu highlanderii ăia de pe drum. Te rog să afli pentru mine ce mai pune la cale. Cred că ar fi încurajator să știm dinainte, nu ca ultima dată.

Isabella încuviință din cap și ieși, oprindu-se în capătul scărilor. Își trecu o mână peste partea din față a rochiei și se gândi la avertizările domnului Carmichael. Aceasta era ziua în care Searc îi invita pe comandanții britanici responsabili de port și personalul acestora. Dar chirurgul spusese să nu aibă încredere în programul acela. Și, cu siguranță, gazda lor nu putea avea în același timp liderii țesătorilor la aceeași masă cu așa-numiții gentlemeni care reprezentau forțele ocupante din Highland. De altfel, Searc îi spusese deja lui Cinaed pe cine să se aștepte să întâlnească la cină. Și nu fusese menționat nici un ofițer.

Cu toate acestea, ea trase de câteva ori aer în piept ca să-și alunge emoțiile. Nu era singură în povestea asta, își spuse. Cinaed o aștepta și, cu acest gând încurajator, ea puse un picior în fața celuilalt și coborî.

La baza scărilor, Isabella descoperi că avea de ales între două uși și un coridor. Din ziua în care sosiseră, nu se aventurase niciodată să iasă din camera din turn. Cum nu își amintea să fi trecut de vreo ușă când îl urcaseră pe Cinaed, ea își îndreptă pașii de-a lungul coridorului.

Curând își dădu seama că făcuse o greșeală. Un pasaj dădea în altul. Cu lumini slabe care se reflectau în ferestrele închise și cu obloanele trase, coridoarele păreau să se învârtă în cerc. De două ori, fu sigură că trecuse pe lângă aceeași ușă închisă, doar pentru a se regăsi la capătul pasajului în fața unui perete gol. Nu exista nici o logică în structura coridoarelor. Când își dădu seama că un perete al unui coridor era exteriorul unei clădiri, ea decise că locuința lui Searc era, de fapt, formată dintr-o serie de clădiri unite într-un talmeș-balmeș.

Jean o avertizase, dar acum vedea cu ochii ei că locuința era mult mai mare decât părea din afară.

În cele din urmă, Isabella ajunse la o ușă care dădea spre un coridor luminat de felinare aprinse și aliniate de-a lungul unui perete. Mergând după mirosul de mâncare și sunetul vocilor, se trezi în bucătărie, care era plină de bucătărese, ajutoare și o armată de slujitori.

Isabella găzduise destule mese pentru a ști că era o pregătire mult prea amplă pentru numărul de invitați despre care i se spusese că erau așteptați la cină.

Ieși un lacheu purtând o tavă cu mâncare, așa că o luă pe urmele lui. În câteva clipe, el se opri, dar ea auzi oameni vorbind undeva în față. Înainte să apuce să urmeze vocile, cineva din spatele ei o prinse de încheietură. Cinaed.

– Vino cu mine!

Isabella scoase un oftat de ușurare. El o găsise. Trăgând-o după el, Cinaed deschise ușa care dădea spre o cameră aflată în apropiere și o conduse înăuntru.

– Mi-e teamă că a intervenit o schimbare în aranjamentele pentru cină.

El aruncă o privire de-a lungul coridorului înainte de a închide ușa. Din colțul opus al camerei, amurgul se strecura înăuntru prin două ferestre înalte, cu draperii grele și proiecta o strălucire aurie peste el.

– Îmi cer scuze că nu am venit la timp ca să te însoțesc până aici.

Capacitatea ei de a se concentra pe tonul serios al lui Cinaed fu alungată de bătăile nebunești ale propriei inimi. Nici un căpitan de corabie nu avea dreptul să fie atât de chipeș cum era bărbatul din fața ei. Chiar în ținuta serioasă a unui gentleman, el invoca imagini cu pirați și tâlhari la drumul mare. Dar el era impetuos, fără să-i pese ce purta. Iar negrul i se potrivea perfect.

El se opri, studiind-o din cap până în picioare.

– Arăți minunat!

Ea se înroși, incapabilă să răspundă. Mintea ei era concentrată asupra lui.

Fața lui proaspăt rasă făcea ca liniile și unghiurile pomeților și ale maxilarului să fie mai pronunțate, mai frumoase, mai tinerești. Isabella nu voia să ghicească ce vârstă avea, dar își închipuia că era mai tânăr decât ea.

Isabella fusese considerată o fată bătrână când, la 28 de ani, se căsătorise cu Archibald. Acum, șase ani mai târziu, era suficient de matură încât să gândească limpede și să nu-și permită să se lase distrasă și prinsă în mrejele unor visuri nebunești.

Dar Cinaed Mackintosh era mai mult decât un chip care o distrăgea.

Se întoarse cu spatele și rămase cu răsuflarea întretăiată. Se aflau într-o cameră dintre cele mai neobișnuite. Chiar și în acea lumină, știa că nu mai văzuse niciodată așa ceva.

– Ce este locul ăsta?

– Camera pe care o prefer cel mai puțin pe lumea asta. Cinaed se uită la decorațiunile de pe pereți. Pe măsură ce îmbătrânește, starea lui Searc se agravează. Avea doar jumătate din toate lucrurile astea când eram copil.

Arme ilegale împodobeau pereții în modele uluitoare. Muschete, săbii și pistoale așezate în cercuri concentrice, asemenea unor explozii uriașe care ieșeau dintr-o platoșă sau un scut. Rânduri de săbii încrucișate ajungeau până sus, la roți formate din pumnale sau la portrete cu cadre circulare. Linii de sulițe cu cârlige stranii și lame de topor flancau un șemineu imens.

Puteai să începi o revoluție cu armele care se aflau în acea cameră.

Isabella era prea puțin familiarizată cu blazonul familiei și nu cunoștea însemnele clanului, dar pe fiecare perete văzu repetate la nesfârșit variațiuni ale aceluiași blazon. Pe scuturi și steaguri de luptă, pe mânerele săbiilor și pe broșele fixate pe șiruri lungi de tartan.

– Mackintosh? ghici ea, privind peste umăr la Cinaed și așteptând confirmarea.

– Fără doar și poate.

Deasupra șemineului, la loc de cinste, atârna portretul unui tânăr. Purta un costum de un cenușiu-deschis, având pe piept un medalion în formă de stea argintie, și era înfășurat într-o mantie roșie, cu margini din blană albă, iar o eșarfă albastră îi traversa pieptul. Purta o perucă albă pudrată din secolul trecut. Aerul lui încrezător era nepotrivit.

Nu fu nevoită să întrebe. Știa. Prințul Bonnie Charlie.

Cinaed luă un topor de luptă de pe perete și îi testă echilibrul și greutatea. Urmărindu-l, Isabella și-l putea imagina cu ușurință îmbrăcat într-un kilt, purtând o sabie lată și un topor sub steagul de război al clanului său, avântându-se în luptă pentru regele lui.

Ea alungă din minte imaginea în timp ce Cinaed puse arma la loc pe perete.

– Camera asta conține secole din istoria clanului.

În afară de Maisie și de Morrigan, Isabella nu avea altă familie. Cel puțin nici o familie cu care să țină legătura. Când Thomas Murray părăsise Scoția cu ani în urmă, tatăl ei închisese toate ușile trecutului. Ea încercase de multe ori să aducă în discuție subiectul, sperând că existau mătuși, unchi și veri, dar el nu îi oferise nici un indiciu. Isabella nici măcar nu știa unde să caute dacă decidea vreodată să o facă. Iar pentru Archibald, familia Drummond erau doar rudele lui și ale lui Morrigan. Isabella înțelesese că, în calitate de a doua soție, ea nu prezenta nici un interes în ochii lor. În timpul căsniciei, ea și Archibald nu călătoriseră niciodată la Perth, de unde era familia lui, și nimeni nu venise vreodată la Edinburgh ca să-i viziteze.

Ea își trecu degetele de-a lungul mânerului unei săbii montate pe perete. Arma era mai lungă decât ea.

Isabella încercă să își spună că nu conta că nu avea pe nimeni. Era o femeie independentă. Avea o profesie de care se putea folosi de îndată ce ajungea în Canada sau oriunde putea găsi un refugiu sigur. O familie extinsă putea fi atât o binecuvântare, cât și un blestem. Ea își aminti resentimentele lui Cinaed față de felul în care fusese tratat de rudele lui.

Ea ridică o sabie mai mică de pe perete.

– Mi-ar plăcea să învăț să folosesc una dintre săbiile astea.

– O spadă? Pot să te învăț eu.

Un fior plăcut îi traversă șira spinării când își dădu seama că se afla aproape de ea. Foarte aproape, se corectă în gând, simțind atingerea buzelor lui care coborau pe pielea sensibilă a gâtului, înainte de a se opri chiar sub urechea ei.

– Aici? În camera asta?

Vocea Isabellei răsună gutural și ciudat chiar și în propriile urechi. Bănuia că nici unul din ei nu se gândea la mânuirea săbiilor. Ea se simți prinsă într-un iureș de senzații care o lăsă fără suflare, în timp ce mâinile lui alunecară pe talia și pe pântecul ei.

– Asta devine deja una dintre cele mai frumoase amintiri pe care o să le am vreodată cu clanul meu.

El îi gustă pielea gâtului și o trase mai aproape.

În timp ce fesele ei se apăsară pe vintrele lui, știa că și el era la fel de tulburat ca ea. Isabella simți cum se topește. Sânii o dureau sub atingerea lui. Auzise femeile povestind cum era să tânjești după un bărbat, dar nu experimentase niciodată senzația. Totuși, în acel moment, dorința de a-l avea pe Cinaed înăuntrul ei deveni brusc definiția cuvântului pentru ea.

– Să creăm o amintire?

Ea nu mai reuși să vorbească, așa că, în schimb, se întoarse în brațele lui. Gura ei o căută pe a lui, iar el răspunse cu un sărut care aprinse un foc în interiorul ei. Ca un fluture atras de lumină, ea se aruncă în căldura lui, chiar riscând să fie cuprinsă de o flacără mistuitoare.

El era îndrumătorul, iar ea îl urmă de bunăvoie. Mâinile lui Cinaed îi cuprinseră fesele, trăgând-o mai aproape de el. Isabella se aplecă spre el, sânii presându-i-se de pieptul lui. Sărutul lui era un asalt biciuitor al buzelor și limbii, iar ea știa exact ce voia de la el. Nu șovăi nici o clipă. Se auzi cum scoase un geamăt gutural, iar brațele i se înfășurară pe după gâtul lui. Gurile lor se topiră și deveniră una.

Vocea unui bărbat de pe coridor o sperie, iar ea se trase înapoi. Desprinzându-se, Isabella se îndepărtă până ce se lovi de o masă mare acoperită cu săbii și pumnale.

– Găsește-l pe căpitanul Mackintosh! strigă vocea. Du-te și găsește-l *acum!*

Isabella ocoli masa, în timp ce își aranjă rochia și își prinse niște șuvițe care se desprinseseră din coc. Buzele îi erau amorțite. Degetele îi tremurau și căutau un loc unde să se odihnească.

– Am putea să facem dragoste chiar aici pe banchetă, iar oricine ar intra în cameră și-ar cere scuze și s-ar retrage. Suntem căsătoriți, nu uita!

Ea aruncă o privire spre banchetă, închipuindu-se împreună cu el. Avea nevoie de mai mult decât o masă între ea și Cinaed. Nu avea nici o putere în fața farmecului acestui bărbat.

– Ce zici, Isabella?

Cât de mult și-ar fi dorit să fie suficient de curajoasă încât să cedeze unei ispite precum aceasta măcar o dată în viață!

– Putem să spunem că suntem căsătoriți ca să-i păcălim pe alții, dar nu suntem, afirmă ea, impunându-și să se uite la el.

– Bineînțeles că suntem. Suntem în Scoția. Nu avem nevoie de nici un cleric ca să ne căsătorim.

El vedea tentația, dar și șovăiala pe chipul ei. Era primul bărbat care se uitase vreodată la ea. Singurul bărbat care chiar o *văzuse* cu adevărat.

– Aici, un cuplu este căsătorit legal dacă cei doi se declară căsătoriți în fața altora. Vocea lui era o mângâiere a ispitei. Avem peste o duzină de martori doar în casa asta care o să jure pentru căsnicia noastră.

El nu o mai tachina. Ea putea să o vadă în expresia lui, în ochii lui. Era palpitant și totuși terifiant. Isabella se gândi cât de puțin îl cunoștea, apoi la drumul tumultuos și necunoscut care se întindea înainte. Se gândi și la prima ei căsnicie. Archibald fusese un chip familiar în cercul de savanți și prieteni ai tatălui ei. Îl cunoscuse și lucrase cu el. Dezvoltaseră o legătură comodă și cordială cu luni înainte de moartea tatălui ei. După aceea, propunerea lui Archibald fusese o soluție rezonabilă pentru problemele ei. Când o acceptase, crezuse că viitorul ei era asigurat. Se înșelase.

Căsătoria nu mai era singurul răspuns pentru ea. Avea nevoie să își găsească propria cale, propriul viitor. Dorința pe care o simțea pentru Cinaed și faptul că ajunsese să țină la el nu aveau nimic de-a face cu dorința lui de a o proteja. Rolul unui soț era de a prețui și de a apăra. Ea nu voia să-l împovăreze cu viața ei. Își dorea să se poată uni, liberi de poverile fiecăruia, ca bărbat și femeie.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să mă pun în genunchi și să te cer de soție așa cum se cuvine, din moment ce acestea sunt bunele maniere în lumea din care vii tu.

– Te rog, să nu vorbim despre asta. Isabella își întoarse privirea și se uită spre ușă. Putea să audă voci care se apropiau din nou. Ai spus că a intervenit o schimbare în aranjamentele de la cină.

O bătaie în ușă îl împiedică pe Cinaed să răspundă. Expresia de pe chipul lui îi spuse că nu terminaseră discuția despre căsătorie. Se duse la ușă și o deschise.

Unul dintre oamenii lui Searc stătea afară.

– Toată lumea este pregătită, căpitane!

– Spune-i stăpânului că venim imediat.

Închise ușa. Veselia afișată cu câteva clipe în urmă îi dispăru de pe chip.

– Planul lui Searc pentru o cină restrânsă s-a schimbat. Întinse mâna spre ea. Ea i se alătură. O să luăm masa cu cel puțin douăzeci de oaspeți pe lângă cei despre care ni s-a spus.

Isabella avea încredere oarbă în Cinaed, dar tot trebuia să știe.

– Este cineva pentru care ar trebui să-mi fac griji? Întrevezi surprize neplăcute?

– Fără ofițeri britanici, de asta te asigur. Și nici un aristocrat gras care se îmbogățește prin sprijinul acordat intereselor Coroanei. Măcar de asta m-a asigurat Searc când mi-a explicat schimbarea de plan.

Isabella aproape că întrebă cine rămăsese, dar își aminti că scopul de a participa la acea cină era facilitarea achiziției unei corăbii de către Cinaed. Ieșiră împreună.

Când ajunseră în salon, ea îl reținu o clipă.

– Știi motivul schimbărilor de ultim moment?

– Investitori. Searc crede că încercarea mea o să aibă șanse mult mai mari și o să crească substanțial dacă este finanțată de câțiva dintre cei mai bogați simpatizanți ai reformei și de șefii de clan care își pun banii la bătaie.

Isabella nu reuși să-și alunge neliniștea care i se învolbura în pântec. Ea crezuse că încrederea lui Archibald în mișcarea de protest non-violentă care putea duce la schimbări în bine era periculoasă pentru modul lor de viață. Și iată că ea se afla acolo, alături de un bărbat care ajuta la înarmarea unor oameni care erau gata să lupte până la moarte pentru aceleași idealuri. Își șterse discret un strop de transpirație de pe tâmplă, în timp ce unul dintre lachei îi conduse înăuntru.

Se opriră chiar la intrarea în salon, care era mai mare și mult mai modern decât s-ar fi așteptat din partea la Searc Mackintosh.

Unii oaspeți erau îmbrăcați elegant, după cea mai nouă modă pe care o puteai vedea în Edinburgh, alții purtau cele mai bune haine de duminică, dar mai mulți domni decât s-ar fi așteptat ea erau îmbrăcați în kilturi din tartan multicolor, cu curele late

de piele peste jachete, săculeț de blană la mijloc și pumnale încrustate cu bijuterii.

Cu toate acestea, ea nu mai avu timp să studieze restul camerei. În acea clipă, privirile tuturor oaspeților se întoarseră spre ei și o tăcere apăsătoare se așternu peste întreaga mulțime.

Dintr-odată, cei care erau așezați se ridicară iute în picioare. Paharele și tacâmurile zăngăniră în timp ce oamenii lăsară totul din mână. În colțul opus al încăperii, bărbații și femeile își neteziră hainele frumoase și se mutară ca să-i vadă mai bine. Șoapte și murmure se auzeau din toate părțile. Toți ochii erau îndreptați spre Cinaed.

Uimită, Isabella se forță să nu facă un pas înapoi. Nici măcar Lord Byron nu s-ar fi bucurat de o primire mai impresionantă.

În timp ce majordomul le anunță sosirea, Searc își croi drum prin cameră ca să-i întâmpine.

Oamenii începură numaidecât să se apropie și începură prezentările. Se formă o coadă, iar Isabella făcu un pas în spate. Oamenii veniseră să-l întâlnească pe Cinaed, iar el le întâmpină entuziasmul cu farmec și încredere în sine.

În timp ce oaspeții se prezentară, ea auzi nume de clanuri și de familii – Fraser, Innes, Chisolm, Munro, Grant, Macpherson, Mackintosh. Isabella nu se putu să abțină să nu simtă mândria apartenenței pe care o emanau acești highlanderi.

Ea se îndepărtă mai mult, permițându-le să vină mai aproape de Cinaed. Searc arăta ca un bărbat care ocupa o înaltă funcție bisericească, ținându-i pe unii la depărtare și prezentându-i pe alții cu o formalitate rigidă. Spre sfârșitul rândului, domnul Carmichael încuviință din cap spre ea, în timp ce se apropie cu bărbații despre care ea presupunea, după hainele lor, că îi reprezentau pe țesători.

Emoția era palpabilă. Era ca și cum Cinaed ar fi fost mai degrabă un suveran străin decât căpitanul unei corăbii, venit acasă din străinătate. Când, în sfârșit, țesătorii ajunseră la el, fură mai mult decât respectuoși. Nervozitatea lor era atât de accentuată încât abia dacă ridicară privirile.

În timp ce îi mulțumea domnului Carmichael pentru ajutorul acordat în îngrijirea lui, Cinaed se uită peste umăr, căutând-o

pe Isabella. Scuzându-se, el se îndreptă spre ea, o luă de braț și o conduse. Imediat, se așternu din nou tăcerea peste mulțime.

– M-am dovedit a fi un soț proaspăt căsătorit neglijent astă-seară. El îi mângâia mâna. Aș vrea să v-o prezint pe soția mea, doamna Mackintosh.

Nimeni din salon nu se mișcă și nu vorbi. Fiecare ochi se fixă pe inelul care îi împodobea degetul.

Capitolul 18

Unde să găsească, în țară străină,
Măcar un lac, un țărm atât de dulce!...
Nici o briză printre ferigi,
Nici o unduire pe lac,
Privirea ei salută vulturul pescar,
Cerbul caută prin tufăriș;
Păsărelele cântă în șoaptă,
Bolta primăverii rămâne nemișcată,
Atât de întunecată într-un nor de furtună,
Care o învăluie ca un giulgiu purpuriu...

Sir Walter Scott,
Stăpâna lacului – cântul VI, strofa 15

Când *Highland Crown* lovise recifurile din Duff Head, Cinaed fusese sigur că norocul lui se terminase. Dar în această seară, norocul lui vedea noi culmi.

Nu o corabie era subiectul conversației, ci trei. Cel puțin. Planurile se gândeau pentru angajamente pe termen lung din partea investitorilor. Toasturile – un tribut adus rezistenței străvechii cauze iacobite – răsunau neîncetat. Conversațiile la care participă Cinaed, la cină și după aceea, se îndreptară spre viziunea unei Scoții noi și independente.

De ani buni, pentru el acasă fusese fie Halifax, fie *Highland Crown*. Când era vorba de un clan sau de o țară, Cinaed își dorise să creadă că loialitatea lui se îndrepta doar spre sine. Dar această seară era un memento al faptului că, indiferent cât de departe plecase sau cât timp fusese plecat, încă era legat de această țară. Vorbind cu acești oameni, știu că voia să se implice în înfăptuirea schimbărilor

în care ei credeau. Ei voiau ca el să li se alăture, iar el avea de gând să facă tot ce putea.

Când Cinaed și Isabella plecară, rămaseseră doar Searc și câțiva oaspeți. El își împleti degetele cu ale ei, în timp ce își croiră drum prin casă.

– Mulțumesc că ai fost cu mine, îi spuse el. Ai fost absolut extraordinară!

Fie că fusese lângă el sau în altă parte a încăperii, vorbind cu soțiile prezente sau cu domnul Carmichael, de fiecare dată când se uitase la ea, se simțise foarte mândru. Era frumoasă, inteligentă și profundă în opiniile ei. Isabella era o bijuterie rară și diferită de orice femeie cunoscuse sau visase că putea cunoaște vreodată.

Ea își strecură mâna în îndoitura brațului său.

– Ai o atitudine și o încredere în sine uluitoare. Majoritatea bărbaților erau mult mai în vârstă decât tine, dar te căutau, voiau să îți afle părerea și te ascultau cu atenție. A fost foarte impresionant!

– Corabia mea aduce bunuri pe care și le doresc cu toții.

Ea clătină din cap.

– Nu citesc gândurile oamenilor, dar, din ce am văzut și am auzit, nu sunt interesați doar de bunuri, ci de tine ca persoană, de tine ca om. Sunt atrași de felul tău de a fi.

Probabil ea exagera puțin în privința reacției oaspeților, dar era bucuros că Isabella simțea asta. Părerea *ei* despre el era cea care conta. El zâmbi și apăsă un sărut pe mâna ei în timp ce începură să urce scările din turn.

Ea îl fermeca, îl încânta cu frumusețea ei, cu mintea, cu pasiunea care îi aprindea dorința.

Scara era cufundată în întuneric, luminată doar de câte o lumânare amplasată pe fiecare palier. El simți că tensiunea ei crește pe măsură ce urcau. Mâna ei deveni mai rece, iar el aproape că putea să simtă cum sângele i se scurge din degete.

Se opri la ușa camerei din turn. Indiferent cât de mult o dorea pe Isabella, nu avea de gând să profite de acest aranjament în care o obligase să intre.

– Eu o să dorm în camera de jos, acolo unde m-am spălat și m-am schimbat mai devreme.

Pentru o fracțiune de secundă, o umbră traversă trăsăturile ei frumoase. El speră să fie dezamăgire.

– Așa ar fi cel mai bine.

– Dar, înainte de a mă duce, am vești despre sora și fiica ta vitregă.

Cinaed nu voise să îi menționeze detaliile înainte de cină. În acel moment, nu își dăduse seama când putea să plece după ele. Sau cum să le ajute pe Isabella și pe familia ei ca să părăsească Scoția. Acum știa.

Ea nu aștepta ca el să spună mai mult. Luând lumânarea de lângă perete, îl trase în camera din turn și închise ușa.

– Jean m-a avertizat despre oamenii care vin și pleacă neobservați. Am început să-mi fac griji, să nu asculte cineva. Ea își sprijini spatele de ușă. Spune-mi. Unde sunt?

– Sunt în siguranță cu lordul Mackintosh la castelul Dalmigavie.

– Locul de unde vii tu?

El încuviință din cap.

– Unchiul meu a aranjat mutarea lor.

Isabella puse lumânarea pe masă, se duse la fereastră și privi lung în noapte. Se întoarse și se duse spre colțul opus al camerei. Nu putea să ascundă zâmbetul care arcuia în sus colțurile gurii ei frumoase. Își frecă mâinile și se cuprinse de mijloc, încercând să-și stăpânească emoția. El nu o mai văzuse atât de nerăbdătoare, de fericită.

Ea se grăbi să i se alăture, arătând ca și cum era gata să iasă și să se ducă după familia ei chiar atunci.

– Ai spus că sunt în siguranță.

– Sunt în siguranță, repetă el.

Cinaed continuă să îi povestească tot ce auzise de la highlanderi. Cum îi găsiseră pe ei trei și îi salvaseră pe drumul trăsurilor. Și despre situația în care se găsea John Gordon. Nu se deranjă să menționeze faptul că întrebările legate de motivele lui Lachlan Mackintosh încă îl îngrijorau. Sau faptul că era nedumerit și totuși onorat de aparentul devotament pe care membrii clanului îl arătaseră față de el.

– Pot să mă duc acolo și să le aduc înapoi?

Cinaed se așteptase la această reacție din partea ei. Era de înțeles că își dorea să se reunească imediat cu ele.

– Nu te-aș sfătui să faci asta. Nu încă. Lachlan a cerut, sau cel puțin a dat de înțeles, că *eu* trebuie să merg la castelul Dalmigavie înainte de a-ți lăsa familia să plece.

Nu voia să-și imagineze cât de complicat avea să fie dacă Isabella insista să se ducă în munți de una singură. Siguranța ei putea fi în pericol la fiecare pas, iar el habar nu avea cum urma să fie primită de îndată ce ajungea acolo. Cinaed nu știa ce voia Lachlan. Dar bănuia că Isabella nu avea nici un rol în asta.

– O să te duc eu acolo peste o săptămână.

– Ce se întâmplă peste o săptămână? întrebă ea.

Avuseseră loc multe discuții în acea seară în rândul invitaților. Cinaed se asigurase ca una dintre ele, cea despre greva iminentă, să aibă loc doar între țesători și Searc. Highlanderii de afară avuseseră dreptate. Unul dintre țesători menționase că Fort George putea avea mai puțini soldați lunea viitoare, căci urma să se facă un transfer de prizonieri. Hotărâseră deja ziua.

– Țesătorii au cerut ca toate activitățile să fie sistate în Inverness de azi într-o săptămână. Au de gând să organizeze o manifestație.

Tristețea întunecă trăsăturile Isabellei. Ea se încruntă. Cinaed își aminti cum o necăjise Hudson când amintise de moartea soțului ei într-o zi de greve în Edinburgh.

– Este ziua în care o să mă duc după John Gordon.

Obrajii ei deveniră livizi. Bucuria trezită de vestea legată de familia ei dispăru.

– Ai de gând să te strecori în Fort George?

– N-am nevoie. Gordon și alți acuzați de crime împotriva Coroanei o să fie mutați în sud. O să-i luăm prin surprindere pe drumul principal.

– Ai ajutoare?

– Suficiente. Cu călăreții de afară și oamenii pe care o să mi-i împrumute Searc, o să-i depășim numeric pe soldații din escortă cu doi la unu.

Ea ridică un borcănel cu unguent de pe masă și îl puse imediat la loc. Își frecă brațul și începu să se plimbe prin cameră de la masă la fereastră, de la fereastră la ușă, evitând locul în care Cinaed stătea lângă pat.

– Tu încă nu te simți suficient de bine, spuse ea, aruncând în treacăt o privire spre el. Încă ai două găuri provocate de gloanțe, care nu s-au vindecat.

El întinse mâna ca să o ia de brațe și să o oprească, dar ea îi evită atingerea.

– Nu o să te cos din nou. Ea ridică mâinile în semn de protest. Refuz să fac asta!

– Nu o să fie nevoie să mă coși. Promit că o să mă întorc teafăr.

– Asta este o promisiune goală. Nu e alegerea ta. Ea răsuflă frustrată și se uită încruntată la Cinaed, cu ochi scăpărători. Corpul nu poate suporta răni la nesfârșit. De data asta, o să mori.

Mai vorbiseră despre asta. Ea știa că, în cele din urmă, el avea să se ducă după John Gordon. Fusese de față când îi promisese lui Jean. Nu avusese nici o obiecție atunci. Dar acum, când avea în față o femeie furioasă, plină de pasiune, el își dădu seama ce anume se schimbase. Îi păsa. Îi păsa de el. Indiferent ce sentimente ar fi avut pentru el înainte, totul era diferit acum.

– Nu-ți face griji, Isabella! O să mă întorc întreg.

El făcu un pas spre ea, dar ea se îndepărtă.

– Poți trimite pe altcineva.

– Nu pot.

La bordul corabiei, el nu fusese dispus niciodată să pună un om în pericol dacă putea să facă el acea treabă. Viața fiecărui om conta la fel de mult ca a lui. Dar ea era mult prea agitată în acel moment pentru a-i mai vorbi despre onoare sau despre felul în care își conducea oamenii.

Ea flutură o mână spre fereastră.

– Acești highlanderi știu deja cine este John Gordon. Nu au nevoie de tine acolo.

– Oamenii lui Searc nu o să accepte ordine de la niște călăreți din munți.

– Un singur grup ar trebui să fie de ajuns.

Cinaed clătină din cap spre frumoasa femeie din fața lui. De astă dată, el fu mai rapid. Se întinse și o apucă de mână, trăgând-o spre el. Ea nu mai avu nici o șansă să scape.

Însă ea nu voia să scape și se apropie de bunăvoie. Brațele ei se înfășurară în jurul lui ca două chingi de fier. Își îngropă fața la pieptul lui.

– Nu vreau să te pierd. Nu-ți dai seama?

– Nu o să mă pierzi.

El o sărută pe creștet.

Se simți tulburat de acele cuvinte, iar îngrijorarea ei îl îndureră. Degetele lui alunecară în părul ei. Acele de păr căzură pe podea, iar șuvițele ei moi se dezlănțuiră în valuri peste umeri. El o ținu atât de aproape încât putea să îi simtă bătăile inimii.

Știa ce era pasiunea, dar nu o simțise niciodată.

Posibilitatea de a găsi o persoană fără de care nu putea trăi, o persoană a cărei prezență îl completa și îi aducea bucurie și a cărei absență îl lăsa incomplet trebuia să fie un miracol. Cinaed nu era romantic, dar să simtă această armonie a inimii și a minții însemna să pășească pe tărâmul a tot ce era sfânt în viață.

Își trecu mâinile peste spatele ei, aducând-o și mai aproape. Se cunoșteau de puțin timp, dar *viața* era scurtă și nu oferea garanții pentru ziua de mâine. O voia în viața lui, călătorind alături de el pe orice drum alegea să înainteze, indiferent cât timp aveau la dispoziție. Ceea ce îi propusese în camera armelor lui Searc nu avusese menirea de a justifica împlinirea pasiunii lor. Vorbise serios. Erau deja soț și soție dacă ea îl accepta. El voia ca totul să fie adevărat și să meargă mai departe.

– O să mă accepți? îi șopti el. O să mă iei de soț?

Strânsoarea ei se relaxă și, în timp ce își ridică fața de la pieptul lui, Isabella îl apucă de haină.

El privi în ochii ei și fu tulburat să îi vadă lacrimile.

– Știu că nu sunt demn de tine. Eu...

Ea își lipi degetele pe buzele lui, făcându-l să tacă.

– Nu este vorba despre tine. Viața mea nu este o binecuvântare pentru nici un soț. Ce viitor îi aduc eu? Ce o să se aleagă de mine este un mister. Dar, în afară de asta, deciziile nu-mi aparțin doar mie. Mai am alte două persoane care se bizuie pe mine și pe care trebuie să le ajut să o ia pe calea cea bună.

– O să am grijă și de ele și îți promit că...

– Nu pot să-ți dau un răspuns chiar acum.

Ea clătină din cap. Vocea îi tremură. Își șterse o lacrimă.

Cinead era un bărbat care trăise fără dragostea unei familii. Nu avusese parte de siguranța clanului său. Isabellei îi păsa de el. Putea

să-și dea seama de acest lucru așa cum știa că soarele dimineții răsărea din mare. Dar recunoștea și devotamentul când îl întâlnea.

– O să te întreb din nou săptămâna viitoare, după ce ne reunim cu familia ta. Și o să te întreb din nou când o să plecăm din portul ăsta spre Halifax. Și o să te întreb când o să ajungem acolo. Și o să continui să te întreb până când o să mă accepți sau o să-mi spui să dispar din viața ta.

Ea mai șterse o lacrimă.

– Ce părere ai de propunerea mea? întrebă el, trecându-și degetul mare peste obrazul ei și îndepărtând încă o perlă strălucitoare.

Ea se retrase din brațele lui și se întoarse cu spatele.

El se simți dezamăgit, dar îi înțelese șovăiala. Știa că acum nu avea nimic de oferit în afară de promisiuni. Nimic real care să asigure viitorul ei sau al celor pentru care era responsabilă.

– Măcar putem continua să ne prefacem că suntem soț și soție pentru binele tuturor celor implicați?

Ea se întoarse pe jumătate spre el și încuviință din cap. Flacăra lumânării îi lumină profilul și umezeala de pe obraz. El rămase nemișcat vreme îndelungată, luptându-se cu nevoia de a se apropia de ea și de a o cuprinde în brațe.

În cele din urmă, găsi puterea să se îndepărteze.

– Noapte bună, Isabella.

Era deja la ușă când ea îi strigă:

– Rămâi, Cinaed! Rămâi cu mine!

Se întâlniră în mijlocul camerei. Ea ridică fața spre el. Cinaed o sărută tandru la început, apoi cu toată pasiunea din inima lui. Când buzele li se despărțiră, ea îl luă de mână și îl trase spre pat.

– Isabella, te vreau mai mult decât am dorit vreodată vreo femeie în viața mea, dar...

– Ia-mă! spuse ea, oprindu-l. Fă dragoste cu mine!

Oricât de onorabile ar fi fost intențiile lui, toate se duseră pe apa sâmbetei. Ceea ce urma să îi spună fu dat uitării. Ea îi împinse haina de pe umeri și, dintr-odată, el se simți exuberant și stângace, ca un băiat care făcea dragoste pentru prima dată. Încântarea și nerăbdarea se învolburau în venele lui. Mâinile lui erau blocuri de piatră în timp ce se străduiră să-i scoată rochia. O cizmă zbură din greșeală în colțul opus al camerei. Capetele lor se ciocniră în timp ce ea îi scotea cămașa. El fură sărutări de pe buzele ei în timp

ce ea încercă să nu îi atingă rănile. Panglicile corsetului îl scoaseră din minți, dar cămășuța de dedesubt alunecă frumos.

Și Isabella rămase în fața lui glorios de goală, ca o zeiță.

Sânii ei se potriveau perfect în palmele lui. El îi strânse sfârcurile, și un geamăt scăzut scăpă printre buzele ei. Ea se așeză pe marginea patului, iar el o urmă, venind mai aproape și desfăcându-i genunchii. Ea se întinse spre el, descheindu-i pantalonii cu mâini nerăbdătoare. El gemu când degetele ei delicate se înfășurară în jurul lui, dar reuși cumva să scape de pantaloni.

Ea se lăsă pe spate, iar picioarele ei puternice se înfășurară în jurul taliei lui, îndemnându-l să continue. Cinaed nu voia nimic mai mult decât să se cufunde în interiorul ei și să ia ce îi oferea. Dar privirea lui urmări conturul delicat al șoldurilor ei, trecând de perfecțiunea sânilor. Fața îi era îmbujorată, buzele întredeschise. Ea avea experiență în patul conjugal, dar expresia de pe chipul ei era a unei femei care făcea dragoste pentru prima dată. Plăcerea lui trebuia să aștepte.

Se aplecă și își trecu mâna peste obrazul și buzele ei, strecurându-și un deget în gura ei. Îl lăsă să coboare peste bărbie și gât. Când ajunse la sâni, încercui fiecare sfârc și îl privi întărindu-se la atingerea lui.

Ochii ei se întunecară. Îi urmărea fiecare mișcare. Șoldurile ei începură să se miște neliniștite.

– Acum, Cinaed!

Dar el zâmbi și se mișcă încet în jos, până îngenunche lângă pat.

– O să ajungem și acolo în curând, spuse el și își coborî gura peste ea.

Ea fusese căsătorită mai bine de cinci ani, dar emoția jocului lui Cinaed de dinainte, pasiunea tot mai mare și valurile sălbatice ale eliberării împărtășite fură un dar despre care Isabella nu știa că exista.

Uniunea lor fu intensă. Cinaed era ca un zeu înaripat al plăcerii carnale, care venise din Olimp ca să inspire viața în ea și numai în ea. Isabella era medic, dar ce o învățase el despre iubirea fizică nu se putea găsi în nici o carte. Știa unde să o atingă, cum să o iubească, când să o tachineze. Îi făcu trupul să tremure, să se cutremure și să cânte.

Trăise ca o femeie căsătorită, dar fusese cufundată într-un somn adânc. Acum se trezise.

Peste măsură de satisfăcută, Isabella rămase întinsă pe trupul lui Cinaed, cu fața aproape de cusăturile cu care îi închisese rana din piept. Rana de pe brațul lui părea să se vindece bine. Degetele ei dădură să se miște spre rănile care aproape îi luaseră prețioasa viață.

El o apucă de mână și o rostogoli pe pat până când ea se trezi întinsă pe spate, cu piciorul lui peste pântec.

– Nu te-am epuizat destul? Nu te mai gândi la cicatrici sau vânătăi, la ziua de mâine sau la săptămâna viitoare. Ar trebui să te odihnești și să te bucuri de liniștea momentului.

Isabella urmări linia maxilarului lui și își dădu seama că îi cerea imposibilul. Își făcea griji pentru el. Nu putea să îi spună, dar Cinaed îi ținea inima în mâinile lui. Îl iubea. Îi făcuse cea mai frumoasă propunere, iar dacă ar fi fost o femeie liberă, ar fi acceptat-o cu bucurie. Dar nu putea. Nu dacă se gândea cum se contura viața ei acum.

– Putem măcar să discutăm de planul tău de salvare?

– Nu. Tu ai pregătirea ta. Eu o am pe a mea. Eu îți respect calitățile. Tu le respecți pe ale mele.

Ea își dădu ochii peste cap, dar înțelese că nu avea cum să-l înduplece.

El îi studie trupul gol.

– Mai dă-mi câteva minute și îmi voi reveni suficient de mult încât să depun toate eforturile ca să-ți distrag atenția.

Distragerea atenției – era expert și la asta. Iar ea abia aștepta ca el să își „revină", așa cum spusese el. Isabella întinse mâna și trase o pătură peste ea ei. Nu era obișnuită să stea goală în brațele unui bărbat.

El îi trase pătura sub sâni. Ea o trase în sus. El trase din nou în jos. Îl lăsă să câștige.

– Diversiuni. Foarte bine. Ea se rostogoli pe el. Povestește-mi despre soția asta a ta.

– Momentan, am una singură. Dar ea îmi spune că nu este persoana potrivită, așa că am de gând să îi fac curte, să fac dragoste cu ea...

– Gata. Ea zâmbi. Gata, am înțeles. Nu știi nimic despre mine.

– Ba cum să nu, spuse el cu un zâmbet malițios pe buze. Știu că pântecul tău se gâdilă destul de tare. Gemi la fiecare mângâiere. Și ai o aluniță aici, sub sânul drept.

– Ești incorigibil. Ea își cufundă degetele în părul lui și îl obligă să privească deasupra bărbiei ei, nu mai jos. Întreb despre *mine*. Apropo, câți ani ai?

– Credeam că vorbim despre tine.

– Răspunde-mi înainte să apuc să te rănesc. Ca medic, știu cum să provoc durere.

– Mi-ar plăcea să încerci, doctore!

– Cinaed.

– Treizeci la următoarea... sau la ultima mea zi de naștere. Tu?

Își retrase mâinile din părul lui și se uită lung la lumânare. Ea ghicise. Era mai în vârstă.

– Dar, înainte de a răspunde, îți spun de acum că nu-mi pasă ce vârstă ai. Mie îmi pasă de ce ai aici și aici, zise și îi atinse tâmpla și inima. Și îmi plac foarte tare sânii tăi. Și mâinile tale. Iar picioarele tale sunt minunate. Iar fundul tău mă face să...

– 34. Ceea ce înseamnă că, atunci când tu o să ai 36, eu o să am *40*.

– Deci zici că o să mai trăiesc cel puțin șase ani. El aplaudă de parcă i-ar fi acordat un premiu. Atunci asta înseamnă că nu o să am nici un fel de probleme când o să mă duc după nepotul lui Jean săptămâna viitoare.

– Logica ta trebuie să fie puțin șlefuită, îl luă ea peste picior.

– În orice caz, după ce îl eliberez, iar băieții de afară îl duc în munți, o să vin să te iau. În dimineața următoare, o să ne alăturăm lui și fetelor la Dalmigavie. Iar până atunci, ar trebui să am un plan mai bun pentru momentul în care corabia noastră o să fie gata să navigheze.

Într-adevăr, chiar era un maestru al diversiunii, iar Isabella trebuia să accepte. Lui nu îi păsa de vârsta ei. Iar el își regândea planul de a ataca escortele britanice ale prizonierilor, indiferent ce spunea ea. Se prefăcea că era la fel de simplu ca și cum l-ar fi recuperat pe John Gordon din casa vreunui preot sau l-ar fi așteptat la poștalionul ce sosea din Edinburgh.

– Acum povestește-mi despre soția mea. El îi atinse bărbia, făcând-o să ridice privirea spre el. Și nu mă refer la ceva atât de neînsemnat precum vârsta ei.

– Ce vrei să știi?

El îi mângâie chipul, dându-i după ureche șuvițele rebele de păr.

– Medic. Nu este o muncă ușoară pentru o femeie. Ce te-a făcut să devii medic?

– De unde să încep? răspunse ea. Dintotdeauna mi-am dorit foarte mult să știu lucruri despre medicină. Întotdeauna am vrut să vindec oamenii.

– Ai făcut o treabă bună cu lupul ăsta de mare, cum spune Jean a noastră. Dar de unde a început totul?

Isabella se gândi o clipă.

– De când țin minte am umblat după tatăl meu, privindu-l când era cu pacienții lui. Am fost întotdeauna atrasă de biroul lui. De mirosul cărților legate în piele, de tutun de pipă și de whisky. Și alte mirosuri mă fascinau. Produse chimice și lichide care umpleau borcane mari de sticlă în care erau păstrate organe, părți ale corpului și ciudățenii ale naturii pe care nu reușeam să le identific. Până și pergamentele pline de praf și diagramele anatomice care umpleau mesele de lucru lângă o fereastră înaltă. Ea râse. Nu știa ce să facă, așa că m-a lăsat în pace și mi-a permis să fac ce voiam. Bănuiesc că, pentru că nu m-a descurajat, calea mea a fost aleasă.

– Ai mers la universitate?

– Da. Am studiat la Universitatea din Wurzburg, unde tata era profesor.

– Mai erau alte femei acolo sau ai fost prima?

– Nu au mai fost alte femei acolo cât timp am studiat eu, dar multe și-au luat diplomele înaintea mea. În multe părți ale lumii, femeile practică medicina de secole. Dar cea care a creat precedentul a fost o femeie pe nume Dorothea Erxleben. Ea a fost prima femeie medic din Germania. La fel ca mine, Erxleben a fost instruită în medicină de la o vârstă fragedă de tatăl ei.

– Deci, în timp ce alte fete erau învățate să coasă și să deseneze, tu studiai?

– Mi s-ar fi părut mai mult decât îmbucurător, dar am fost nevoită să învăț să pictez, să aranjez florile și să cânt la pian. Nu m-am priceput niciodată la nici una dintre activitățile astea, iar străduniile

mele în muzică au dat rezultate groaznice, recunoscu ea. De fapt, cred că din cauza mea există un profesor de muzică undeva prin lume care a renunțat la arta lui ca să se facă brutar.

Cinaed râse.

– Sunt foarte fericit că lecțiile tale de cusut au avut mai mult succes. Sunt o dovadă vie a talentului tău.

– Mulțumesc. M-am descurcat și mai bine cu lecțiile tatălui meu la științele elementare, latină și medicină.

Ea se gândi că anii aceia fuseseră plini de fericire și trudă. Nu își închipuise niciodată că viața o putea duce atât de departe. Sau că avea să o ducă în Highland, în patul unui bărbat care voia să se însoare cu ea.

– Și universitatea te-a acceptat?

– Nu fără a încerca să se opună. Dar ne-am bazat pe Erxleben pentru cauza noastră. La vremea ei, cu vreo șaizeci de ani înaintea mea, se spusese că, dacă prin lege femeile nu aveau voie să ocupe funcții publice, nu ar fi trebui să dețină nici o diplomă medicală sau să practice medicina.

– Cum au trecut atunci peste asta?

– Trei medici au acuzat-o de șarlatanie și i-au cerut să fie examinată, așteptându-se să nu treacă niciodată examenul. Directorul universității din Halle a decis că practicarea medicinei nu era același lucru cu funcția publică. El i-a permis lui Erxleben să dea examenul. A trecut testul cu brio și i s-a acordat diploma.

– Cum a fost și cazul tău.

Ea încuviință fericită din cap. Tatăl ei fusese atât de mândru!

– Chiar și acum, la atâția ani după Erxleben, absolvirea mea a fost considerată o realizare uluitoare. Ea se rostogoli pe spate și ridică privirea în întunericul din încăpere. Mai târziu, mi-am dat seama că partea cea mai grea din calea pe care am ales-o nu era să obțin o diplomă, ci să mi se permită să practic meseria.

– Îmi închipui că bărbații erau o problemă.

Isabella îi zâmbi.

– Și femeile. Din anumite motive, nu avem încredere în alte femei. Dacă nu era tata și, mai apoi, Archibald, nu aș fi putut niciodată să practic. Deși am descoperit că oamenii săraci au avut întotdeauna nevoie de îngrijire.

– Pe care le-ai oferit-o.

– De bunăvoie. Și o să-i ajut mereu. Dar nu puteam supraviețui din ce își puteau permite ei să plătească – dacă aveau ceva. Moștenirea mea era modestă și nu aveam în grijă doar pe mine. Se gândi la sora ei mai mică. Ce te faci cu o copilă de 14 ani care nu are zestre? Căsătoria cu Archibald a fost o chestiune de supraviețuire pentru mine și pentru Maisie.

Nu avusese de gând să menționeze numele soțului ei. Nu avea nici o obligație să explice, dar cuvintele pur și simplu ieșiră de pe buze.

– Cu câți ani era mai mare?

– Avea 54 de ani. Eu aveam 28 de ani.

Diferența de vârstă dintre ei era mare și, în multe privințe, de netrecut. Dintr-odată, își dădu seama cât era de greșit să vorbească despre el, să îi menționeze vârsta, să se gândească măcar la el în timp ce ea stătea în pat cu alt bărbat. Dar nu se putu opri:

– Era un om bun. Un doctor talentat. Dedicat și blând. Fidel idealurilor lui. Chiar ne-a făcut o favoare mie și surorii mele când s-a oferit să...

Isabella nu își dădu seama că plângea până când Cinaed nu îi șterse lacrimile care îi alunecau pe obraji.

– Trebuiau să fie toate lucrurile astea și multe altele, spuse el încet. Altfel nu te-ai fi măritat cu el.

Isabella se prinse de șaua nasului, dar lacrimile nu se opriră. Vinovăția îi strânse gâtul ca într-o menghină.

Nu avusese niciodată ocazia să-și ia rămas-bun. El își dorise să facă viața oamenilor mai bună. Își sacrificase viața pentru idealurile lui. Dar ea nu înțelesese niciodată. Până acum.

Și mai târziu, după ce glonțul unui englez îl răpusese, trupul lui nu fusese respectat de Hudson și de soldații lui sălbatici. Archibald meritase ceva mai bun.

Cinaed o trase la pieptul lui, în timp ea scoase un suspin gutural. Apoi lacrimile curseră, fierbinți și de neoprit.

De când plecase din Edinburgh, nu putuse să își jelească soțul. Dar venise vremea, iar durerea pentru pierderea lui se revărsă acum dinăuntrul ei.

În sfârșit, Isabella își lua rămas-bun.

Capitolul 19

Voi asculta până ce închipuirea mea va auzi
Zăngănitul săbiilor, izbirea sulițelor!
Aceste zăbrele, aceste ziduri atunci vor dispărea
Pentru câmpul de luptă al războinicilor,
Și spiritul meu liber se va dezlănțui,
Ca și cum s-ar ridica din vuietul luptelor.

Sir Walter Scott,
Stăpâna lacului – cântul VI, strofa 14

A doua zi, grevele aveau să închidă întregul Inverness. A doua zi, avea să se ducă după John Gordon.

Cu o zi în urmă, primise veste de la Blair Mackintosh că bărbații din a treia barcă se alăturaseră restului echipajului în Nairn, dar acum nu se gândea la ei.

Șase oameni se adunaseră ca să finalizeze pregătirile pentru greve – doi din comitetul de organizare al țesătorilor, Searc și doi bărbații din clanul lui, care aveau să fie pe câmpuri, veghind la siguranța protestatarilor. Iar chirurgul, domnul Carmichael, explicase măsurile care fuseseră luate ca să pună pe picioare un spital temporar într-un depozit gol care avea vedere spre câmpuri. El se întoarse și îi mulțumi lui Cinaed pentru propunerea Isabellei de i a se alătura a doua zi.

Cinaed rămase lângă ușă, încercând să-și controleze furia crescândă. El nu putea permite asta. Avea să pună capăt poveștii chiar atunci.

El plecă din cameră, trecând printr-un labirint de coridoare și camere. La ce naiba se gândea Isabella? Cineva îi ieși în drum în timp ce el trecu valvârtej. Nu putea să o vadă decât pe Isabella încolțită de Hudson și de vulpoiul sergent în sala de la Stoneyfield House.

Dacă nu s-ar fi dus să o salveze, ea ar fi fost arestată, torturată, folosită și molestată. La naiba!

Începând din acea zi, în Inverness continuaseră să sosească vești despre violențele lui Hudson prin sate. Davidson murise din cauza glonțului lui Cinaed, iar fiecare highlander știa că soldații englezi rareori se fereau de represalii sălbatice, mai ales când le convenea. Husarii lui Hudson, care staționau temporar la Fort George, dezlănțuiseră iadul prin ținut prin violență, siliri și arestări în eforturile lor de a-i găsi pe „ucigașii trădători"

Totuși, locotenentul avea o singură țintă și anunțase în fiecare sat și fiecare fermă că Isabella Drummond – o străină în ținutul Highland – era dușmanul oamenilor și cauza suferinței lor. Cu trei zile în urmă, suma pusă pe capul Isabellei fusese dublată – o avere pentru orice bărbat sau femeie care furniza informații ce duceau la arestarea ei. De astă dată, englezii voiau să o prindă vie *sau* moartă.

Cinaed nu voise să o îngrijoreze cu nici una dintre aceste vești, așa că nu i le spusese. Dar acum își dădea seama că greșise când hotărâse să nu îi spună nimic.

Urcând treptele câte trei, simți cum începe să îi bubuie capul. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să pună mâna pe nemernicul de Hudson, să îl scoată din Fort George și să îl ucidă, așa cum ar fi trebuit să facă în ziua aceea, pe drumul principal.

Jean ieși din camera din turn chiar când el ajunse la ușă.

– Ai grijă, căpitane, păzește-te! îl avertiză ea, trecând pe lângă el. Nevasta ta tună și fulgeră de dimineață.

El trase adânc aer în piept ca să calmeze, dar fără nici un efect. Ce motive avea *ea* să fie supărată?

Isabella stătea lângă fereastră. Se întoarse când intră el. Jean avea dreptate. Fața îi era roșie și ochii aruncau flăcări. Și, după pumnii pe care îi ținea încleștați de o parte și de alta, era limpede că avea câteva lucruri în minte.

El închise ușa în urma lui suficient de tare ca să-i dea de înțeles cum se simțea.

– Deci trebuia să aud de la Carmichael?

– Iar eu trebuia să aud de la Blair Mackintosh?

Ea își potrivi ascuțimea tonului cu a lui.

Cinaed fu uimit o clipă. Ea ieșise. Fără el.

– Când naiba ai vorbit cu *el*?

– Când m-am întâlnit cu domnul Carmichael ca să aflu ce aranjament a făcut pentru mâine.

Cinaed încercă să își stăpânească emoțiile, dar mânia lui scăpărătoare stătea să explodeze. Ea umblase pe străzile din Inverness. Neprotejată. De dimineață, în timp ce el se întâlnise cu Searc și cu căpitanul Kenedy.

Nu fusese plecat prea mult timp. Pur și simplu, se dusese până la Citadel Quay ca să vadă cum erau echipate primele goelete. Banii pe care Searc îi „investise" pentru el erau folosiți cum trebuia. Dar trecuse de o duzină de soldați englezi, dacă nu mai mulți. Văzuse noi afișe puse pe pereții clădirilor. Nu se dusese suficient de aproape ca să le citească, de frică să nu atragă atenția lui Searc, dar bănuia că erau despre el și despre Isabella.

Tot timpul în care fusese acolo, se simțise liniștit știind că ea era în casă. În siguranță. Departe de ochii lumii.

– De ce, Isabella? De ce faci asta?

– Eram pe cale să-ți pun aceeași întrebare.

Nu doar că ieșise, ci se dusese pe câmpurile de pe drumul spre Longman. Carmichael tocmai îi spusese că nici un alt medic sau chirurg din Inverness nu fusese de acord să vină în ajutor de frica unor posibile violențe sau răzbunări ulterioare. Cinaed fusese gata să îl omoare când începuse să îi mulțumească. Iar acum afla că ea chiar fusese acolo ca să inspecteze locul.

– M-ai mințit, se răsti ea. Ai mințit când ai spus câți oameni o să iei cu tine pentru a-l salva pe John Gordon. Blair mi-a zis că nu se pot dispensa de nici un om din clanul lui Searc.

– Eu n-am menționat niciodată un număr.

Poate că menționase un număr, dar nu despre asta era vorba acum. Lui Cinaed nu îi venea să creadă că highlanderul ar fi fost atât de slobod la gură încât să îi spună Isabellei ce plănuiau pentru a doua zi. Să pălăvrăgească precum o moară stricată.

– Ba da.

– Schimbi subiectul! strigă el. Dar pe tine ce te-a făcut să crezi că poți să ieși în siguranță din casă și să vorbești cu bărbații ăștia? Sunt convins că am fost limpede în privința riscului. *Trebuie* să presupui că toți cei care trec pe stradă sunt un dușman care o să accepte cu bucurie averea oferită ca tu să fii predată englezilor. Nici unul dintre ei – bărbat, femeie sau copil – nu poate fi de încredere.

– Blair a fost destul de amabil încât să mă însoțească, să vegheze asupra mea și să stea de pază în timp ce eu și domnul Carmichael am studiat interiorul clădirii. Ea își înfipse mâinile în șold. Ce puteam să fac? Să nu vorbesc cu el? Chiar crezi că nu l-aș fi întrebat cât era de pregătit ca să-l protejeze pe soțul meu mâine?

Cinaed își trecu obosit o mână prin păr. Nu știa dacă trebuia să continue să o certe sau să facă dragoste cu ea.

– Eu *sunt* soțul tău, îi aminti el.

Aceasta era doar o continuare a discuției pe care o purtaseră de două ori în nopțile acelei săptămâni. O dată înainte de a face dragoste și a doua oară în timp ce stăteau întinși și epuizați în pat.

– Ce legătură are asta cu discuția noastră? Cine schimbă subiectul acum?

– Vin din biroul lui Searc chiar acum. Se așteaptă peste cinci mii de oameni acolo. Nimeni nu știe câți soldați o să vină de la Fort George. Magistrații locali sunt îngrijorați de faptul că iresponsabilii de ambele părți o să transforme adunarea într-o revoltă, iar regimentul de dragoni o să intervină ca să pună punct protestului. Ar putea să fie un alt Peterloo. În calitatea mea de *soț*, îți ordon ca mâine să nu ieși din casă!

Isabella pufni, dându-i de înțeles ce gândea ea despre ordinul lui.

– Noi *nu* suntem căsătoriți. Ea își flutură arătătorul precum bățul unei profesoare de școală. Și, chiar dacă am fi, nu ți-aș permite niciodată să mă intimidezi sau să-mi dai ordine. Nu mă interesează ce zic clericii ăia cu ochii holbați despre jurămintele sfinte ale căsătoriei!

Cinaed își impuse să nu râdă de felul în care ea imită vocea unui cleric.

– Crezi că poți să-ți fluturi degetul și să mă faci să uit ce ți s-ar putea întâmpla dacă ai fi prinsă în inima violențelor?

Ea ridică ambele mâini în aer și începu să se plimbe prin cameră.

– Atunci cum sună asta? În calitatea mea de soție, oricât ar fi de fals lucrul ăsta, te rog să-i trimiți pe Blair și pe oamenii lui să-l recupereze pe John Gordon, în timp ce tu rămâi cu mine în casă.

– E ridicol!

Ea își arcui o sprânceană.

– Nu fac decât să-ți repet propriile cuvinte.

Cinaed ajunsese să o înțeleagă atât de bine! Isabella era inteligentă, directă, independentă. În plus, nu accepta tonul autoritar. El știa că ea putea vorbi încontinuu, iar dacă nu o lega de pat – ceea ce era un gând ademenitor –, avea să facă exact ce voia. De la sosirea lor acolo, zi de zi, Isabellei îi crescuseră la loc aripile pe care tragedia de la Edinburgh i le tăiaseră. Zi de zi, devenise mai încrezătoare. O văzuse în felul în care interacționa cu Searc, în felul în care se mișca prin casă, în felul în care îl chestiona și îl provoca după cinele pe care le luau cu vreun oaspete la parter, indiferent dacă era un șef de clan, un proprietar de corabie sau un politician local. Ea se implica în treburile lui.

Cinaed o iubea. Voia ca ea să îi rămână alături pentru totdeauna. Menționarea căsătoriei o îngrozea, chiar dacă pentru el erau deja legați unul de celălalt în toate felurile în care puteau fi un soț și o soție. Cu toate acestea, era nerăbdător să vină ziua în care ea avea să-i accepte cererea.

Își dădu seama că rămăsese lângă ușă, iar ea era în spatele unei mese și al unui scaun de lângă fereastră. El se apropie încet de pat și se așeză pe margine.

– Peste două zile, o să urcăm în munți spre castelul Dalmigavie. Bănuiesc că în mai puțin de două săptămâni goeleta pe care am văzut-o azi o să fie pregătită să plece spre Halifax. De ce faci asta? De ce te pui în pericol?

În cele din urmă, el pusese o întrebare la care ea nu avea un răspuns pregătit. Cinaed o privi cum se întoarce cu spatele și se uită pe fereastră. Bănuia care era răspunsul, dar nu voia să îl rostească.

Ea se lupta cu aceleași sentimente conflictuale cu care se confruntase și el. Emoția schimbării care plutea în aer – posibilitatea de a îmbunătăți viața în Scoția – era extrem de puternică. În fiecare seară, ea cobora cu el la cină chiar dacă nu trebuia. Ascultase fiecare conversație atât de atentă, chiar dacă se abținuse să-și spună părerea de teamă să nu dezvăluie ceva din viața ei din Edinburgh.

– Motivul pentru care mă duc mâine la adunare nu este la fel de inocent pe cât ar putea să pară. Isabella își înfășură brațele în jurul mijlocului în timp ce se întoarse cu fața de la fereastră. M-am oferit să-l ajut pe domnul Carmichael în cazul în care... e nevoie, dar mă duc și pentru Archibald.

Tristețea i se citi în ochi. În prima noapte petrecută împreună în acest pat, Cinaed o ținuse în brațe când ea plânsese. Ea îi povestise despre anii de viață politică a soțului ei. Fiecare dintre ei trăise două vieți. Avuseseră două grupuri de prieteni. Două crezuri politice – unul real și altul de fațadă. Apoi îi vorbise despre atacul asupra casei lor. Plânsese când îi povestise despre rănițiii pe care fusese nevoită să îi lase în urmă, despre trădarea pe care o simțise pentru că îi părăsise pe cei care avuseseră nevoie de ea.

El înțelesese că, în sfârșit, ea reușise să plângă nu doar pentru soțul pierdut, ci pentru tot ce pierduse.

– Săptămâna trecută, m-am trezit de atâtea ori închipuindu-mi ce ar fi spus Archibald într-o situație sau alta. Sau cât de mândru ar fi fost să afle că lupta nu a fost înăbușită. Iar grevele și discursurile de mâine... Ea se opri și se uită din nou pe fereastră. A fost nevoie de luni întregi pentru a le planifica în Glasgow și Edinburgh, făcând totul în secret. Sau așa au crezut. Dar aici, în Inverness, țesătorii și ceilalți, preoții și șefii de clan au organizat totul cu mult curaj, pregătindu-se să protesteze chiar dacă știu că adunările asemănătoare din alte orașe s-au încheiat cu vărsare de sânge.

O rază de lumină se reflectă pe profilul ei, făcându-i pielea să strălucească. Arăta ca un înger care veghea orașul de dedesubt.

– Faci asta doar pentru soțul tău? întrebă el. Continui să lupți pentru bătăliile *lui*?

Buzele ei se întredeschiseră pentru a răspunde, dar ea se opri înainte de a rosti vreun cuvânt.

– El a încercat vreodată să te convingă să mărșăluiești cu el pe stradă?

– Era organizator. Nu era dintre cei care să acționeze public.

– Atunci te-a rugat să stai cu el la întâlnirile lui?

Ea clătină din cap.

– În ziua aceea îngrozitoare, te-a rugat să ai grijă de persoanele rănite care au fost aduse la voi acasă?

– Bineînțeles că nu. Eu am decis să o fac.

– Atunci, cât de des ți-a cerut Drummond să te implici în lupta lui?

Ea vru să răspundă din nou, poate ca să-și apere soțul ori să se apere pe sine, dar se opri.

Cinaed petrecuse destui ani pe corabie ca să își dea seama când un marinar urca la bord după ce ajunsese să își stăpânească răul de mare. La fel se întâmplase și cu Isabella. Ea avea deja lupta înăuntrul ei.

– Nu mi-a cerut niciodată așa ceva, răspunse ea în cele din urmă. Era mai fericit când mă țineam la distanță, departe de toate.

Cinaed o privi înainte de a rosti ce era în mintea lui.

– Pentru cine faci asta, Isabella?

Știa că ea nu participa la acele proteste pentru el și nici pentru răposatul ei soț.

– A cui bătălie o duci? întrebă el din nou. Pentru că știu sigur că o faci... La fel de sigur cum știu că suntem aici, la peste trei sute de kilometri de locul în care a început călătoria ta.

Ochii ei erau limpezi și netulburați când ea îi întâlni privirea.

– Lupta asta este a mea.

Capitolul 20

Scoate leul din ascunzătoarea lui!

Sir Walter Scott, *Richard Inimă-de-Leu*

Ca o apă curgătoare de oameni, manifestanții ieșiseră pe câmpurile din afara orașului. Și, în sfârșit, Isabella știa că nu era o străină. Ea făcea parte din toate astea. Era parte din miile de oameni care se mișcau împreună, respirau împreună, mărșăluiau împreună. Inima ei bătea în același ritm cu cel al mulțimii. Mărșăluia împreună cu bătrânul tăbăcar, care avea chipul luminat de posibilitatea schimbării. Cu profesorul de școală și cu copiii care veneau în urma lui, cu ochi mari și plini de speranță. Cu mama care își ținea pruncul în brațe. Cu docherul cu undița pe umăr și cuvinte de libertate pe buze.

Toți ca unul, treceau printre rândurile de magistrații încruntați. Trecând de șirurile de dragoni instalați pe poziții, cu fețele impasibile și săbiile pregătite. Dezaprobându-i pe proprietarii de fabrici și fermierii care îi priveau sever din trăsuri și de pe cai. Viețile lor privilegiate orbeau durerea celor care sufereau.

Isabella și oamenii *ei* își continuară marșul fără a ține cont de furia de pe chipurile lor. Dezaprobarea lor nu însemna nimic. Săbiile, soldații și linia de tunuri de pe câmpurile îndepărtate nu însemnau nimic. Ei înaintau împreună – o singură voce, o singură inimă, un singur obiectiv.

Iar Isabella mărșăluia împreună cu ei, cuprinsă de pasiunea miilor de oameni din jur. Ea mărșăluia pentru arendașii forțați să își părăsească pământurile și să rătăcească prin lume. Mărșăluia pentru familiile distruse de violența asupritorilor. Mărșăluia pentru tatăl ei, pentru soțul ei, pentru toate generațiile de dinaintea lor a căror cauză nobilă, cea a independenței, fusese trădată. Mărșăluia

pentru o lume pierdută în care să lupți pentru libertate și dreptate era o crimă.

Și mărșăluia pentru ea, o femeie trezită la viață și dispusă să lupte împotriva tiraniei puternic înarmate care îi reprima poporul.

O strângere de braț o făcu să clipească pentru a-și opri lacrimile. Împrejurimile începură să se contureze clar. O prinse pe Jean, care se împiedică. O apără de marea de oameni care mărșăluiau în spatele lor în timp ce bătrâna își recăpătă echilibrul.

– Dacă vrei, o să mă avânt în luptă împreună cu tine, spuse ea. Dar doctorul te cheamă acolo.

Jean făcu semn spre clădirea pe care lângă care treceau.

Domnule Carmichael. Cuprinsă de emoție, Isabella aproape că uitase unde se ducea.

Se alăturaseră masei de oameni pe Chapel Street. Însă curând, pe măsură ce se apropiaseră de Rose Street, încetiniseră. Oamenii care veneau din Maggot și din port se contopeau cu cei din oraș, iar linia mulțimii se întindea spre centrul orașului, cât vedea cu ochii.

Isabella numără clopotele care băteau în turlele bisericii – era ora zece. Mulțimea le împingea din spate, dar luă geanta cu instrumente din mâna lui Jean și, ținându-și prietena de celălalt braț, traversă adunarea în diagonală.

Domnul Carmichael le ținu ușa deschisă, iar ele trecură pragul.

– E mai multă lume decât ne așteptam. S-a răspândit vestea. Am auzit că vin de la distanțe mai mari, din Dingwall și Nairn.

Isabella se opri în fața ușii deschise și se uită, dincolo de împletiturile din frânghie, spre câmpurile deschise, destinația manifestanților. O mulțime umplea deja zona.

– Să știi că soțul tău este scânteia. Cu tot ce face și cu întoarcerea lui, a ajutat la trezirea celor din Inverness. Oamenii sunt gata să dărâme vechea ordine și să construiască una nouă.

Cinaed inspiră mirosul de pin și de cai și privi dincolo de linia copacilor, unde așteptau călăreții lui highlanderi, cu chipuri sumbre și tăcute, lângă el.

Nu știa cât trebuia să aștepte ca escorta închisorii să treacă, dar, dacă informațiile lor erau corecte, trăsura în care erau transportați John Gordon și ceilalți deținuți, protejată de o jumătate de duzină

de dragoni călare, trebuia să apară curând. Își mână calul înainte și privi pe drumul principal. Încă nici o urmă a convoiului.

Dincolo de câmpurile întinse, ținutul Moray Firth era cenușiu și agitat, iar nori de furtună îndepărtați întunecau cerul spre est. Dar acolo cerul era senin, ceea ce le era de folos. Cinaed revăzu din nou planul în minte. Urmau să atace escorta după ce trecea, cu soarele dimineții în spatele lor și în ochii soldaților.

Cinaed nu voise niciodată ca Isabella să afle că nu lua cu el nici unul dintre oamenii lui Searc. La adunarea din Inverness era nevoie de fiecare om disponibil, de fiecare luptător instruit. Aruncă o privire spre călăreții care erau cu el, sperând că apreciase corect și că avea destui.

Fiecare bărbat de lângă el era un Mackintosh de la Dalmigavie. În ultima săptămână, ajunsese să îi cunoască bine pe mulți dintre ei. Pe cel puțin jumătate și-i amintea din tinerețe. Erau oameni duri, dedicați, iar el avea încredere în curajul și în abilitățile lor. Cu toate acestea, dacă comandanții de la Fort George decideau să trimită mai mulți soldați, șansele urmau să se schimbe. Dar el și acești bărbați aveau să lupte până la ultima suflare.

Gândurile lui se întoarseră la Isabella, așa cum se întâmplase în fiecare clipă de la plecarea lui din Inverness. Nu îi era teamă pentru sine. Alesese pădurea Delnies pentru că se afla la jumătatea distanței dintre Fort George și Nairn. Dacă era să se ajungă la o luptă în câmp ca să-l elibereze pe John Gordon, prea bine. Măcar nu mai veneau întăriri. Dar Isabella se pusese într-o situație potențial fatală. Cinaed știa cât de înflăcărate erau spiritele. Highlanderii erau un popor impetuos. Însă timp de șaptezeci de ani cătușele stăpânirii engleze îi iritaseră prea mult. Dacă vedeau o cale de a lupta pentru eliberare, Inverness putea să se aprindă ca butoiul cu pulbere. Indiferent de măsurile luate de Searc și de țesători, dacă se isca o confruntare, nimeni nu avea cum să prevadă rezultatul.

Înjură în gând. Nu ar fi trebuit să o lase nici în ruptul capului să facă asta. Putea fi rănită. Putea să o piardă. Pentru totdeauna.

Groaza îl făcu să asude din greu. Trase adânc aer în piept. Nu putea să o oprească și ar fi fost un prost să încerce să o facă. Isabella era inteligentă și puternică. El știa asta. Dar faptul că știa nu îi alunga grijile.

Un nor de fum se ridică deasupra unei creste joase undeva în depărtare, spre vest. Semnalul.

Convoiul se apropia.

În acea încăpere mai mare din depozit, o duzină de saltele de pe podelele curățate erau pregătite pentru pacienți. Într-un capăt, fuseseră poziționate două mese mai înalte, în caz că se impunea vreo intervenție chirurgicală. Isabella se plimba printre paturile goale, amintindu-și haosul altei perioade, altei zile de greve și de viețile care fuseseră pierdute.

Sunetul marțial al cimpoaielor, care se auzeau în depărtare, voci care strigau „Egalitate, libertate și fraternitate" și care se strecurau pe ferestre doar răscoliră amintirile.

Din fericire, încă nu erau pacienți. Nu se trăsese nici un foc. Nu se auziseră semnale de trompetă. Nici o ciocnire de săbii. Nici o problemă de care să fie conștientă.

Jean stătea pe o bancă, ținând amuleta în mână, cu ochii închiși și cu buzele mișcându-se. Isabella împărtășea îngrijorarea prietenei ei mai în vârstă. Chiar în acel moment, Cinaed se putea lupta pentru eliberarea lui John Gordon. Voia să stea lângă ea, să o țină de mână și să îi spună că totul avea să fie bine. Dar temerile nu o lăsau. Își atinse inelul de pe deget și i se alătură lui Carmichael la fereastră.

În aer se simțea energia incandescentă a unei furtuni de vară spre nord. Isabella îi inspiră mireasma. Multe luări de cuvânt erau programate pentru acea zi. Spera ca ploaia să aștepte.

– Cele Șase Legi adoptate de Parlament anul trecut fac ilegale adunările publice de tipul ăsta, spuse chirurgul. Dar până acum magistrații locali și soldații trimiși de la Fort George s-au comportat admirabil.

Ea știa de legi. Crimele de la Peterloo, Paisley, Glasgow și Edinburgh erau proaspete în mintea ei. Dar ajunsese să respecte și puterea pe care Searc o exercita în Inverness. Privind pe fereastră, recunoscu unele dintre fețele oamenilor lui, hotărâți și serioși, amestecați cu cei care mărșăluiau spre destinațiile lor.

Undeva la mare distanță, se ridică o pancartă – un act ilegal care putea provoca autoritățile să reacționeze –, dar fu rapid coborâtă de unii dintre oamenii lui Searc. Isabella își imagina că se gândeau la înțelegerile făcute, că dețineau controlul, dar nu erau invincibili.

O lovitură în ușă în cealaltă încăpere îl făcu pe domnul Carmichael să se îndepărteze. Isabella se gândi din nou la Cinaed. El promisese că avea să vină direct acolo de îndată ce îl elibera pe John Gordon.

Isabella se uită peste umăr spre Jean și speră ca prietena ei să poată face față oricărei condiții în care s-ar fi aflat nepotul ei. Ea avusese griji de mulți oameni care suferiseră de pe urma torturii pe care englezii o numeau interogatoriu. Adeseori, rănile lor erau groaznice.

Carmichael reveni cu alt bărbat în urma lui. Isabella se întoarse când vocile se apropiară. Privirea ei se fixă asupra bărbatului care îl însoțea pe chirurg, iar el o văzu.

– Doamnă Mackintosh, permite-mi să-ți prezint pe unul dintre distinșii noștri vorbitori, veniți de departe. Carmichael se întoarse spre vizitator. Domnul Adams, șeful Comitetului de siguranță al Asociației țesătorilor din Edinburgh.

Isabella întâlni ochii cenușii ai bărbatului scund și șiret și își aminti de toate momentele în care William Adams se așezase la cină lângă ea și se îmbrățișase cu Archibald la final. Își aminti cum, ca unul dintre liderii reformatorilor radicali, el știa de câte ori avusese ea grijă de sărmanele suflete eliberate recent din închisoare. Credea că el înțelese că ea dădea dovadă de discreție, dar și de curaj.

Isabella nu se așteptase niciodată ca William Adams să fie unul dintre cei care ar fi pus o recompensă pe capul ei și i-ar fi cerut moartea, crezând că îi trădase sau temându-se că avea să o facă.

– Eu și domnul Adams ne-am cunoscut, spuse ea rece.

Paisprezece perechi de ochi erau fixați pe soldații îmbrăcați în roșu și pe trăsura care se mișca încet pe drumul principal. Cinaed ridică mâna în aer, așteptând momentul potrivit.

În fața convoiului, un ofițer mergea călare lângă un sergent care făcu semn spre Nairn, la vreo șase kilometri distanță. Un vizitiu și un soldat înarmat cu muschetă stăteau în trăsura de transport. O pânză roșie înconjura trăsura, iar o bandă de fier fixa ușile din spate. John Gordon trebuia să fie înăuntru. În spatele trăsurii, mergeau călare alți șase soldați interesați mai degrabă de ceea ce povestea unul dintre ei decât de posibilitatea unei ambuscade.

Cinaed le spusese deja lui Blair și oamenilor lui ce trebuia să se întâmple după atac. Gordon trebuia dus la castelul Dalmigavie. Cinaed spera ca doua zi să le poate duce acolo și pe Isabella și pe Jean.

Înainte să plece din Inverness, Cinaed îi spusese lui Searc că avea să atace un convoi britanic de prizonieri. Credea că era mai bine să știe toți că putea urma o răzbunare. Se făcuseră înțelegeri, iar câțiva magistrați și ofițeri englezi fuseseră plătiți să renunțe la orice atac asupra protestatarilor. Cinaed se temea că acțiunile lui îl puteau pune în pericol pe bărbatul mai în vârstă, dar Searc îi ignorase îngrijorarea printr-o ridicare din umeri.

Convoiul ajunse în dreptul lor, iar Cinaed le făcu semn să atace.

Aventurându-se dinspre linia copacilor, highlanderii traversară vijelios spațiul îngust care îi despărțea de drum. Strigătele lor de luptă străpunseră aerul, iar ofițerul din față își scoase pistolul. Dar, înainte să apuce să își descarce arma, Cinaed trase primul și îl doborî de pe cal. Într-o fracțiune de secundă, călărețiii înconjurară escorta, cu pistoalele ațintite spre ei. Soldații ridicară mâinile, alegând mai degrabă să se predea decât să lupte. Doar gardianul din fața trăsurii se ridică în picioare și își înălță muscheta, dar o lăsă imediat jos.

Soldații nici măcar nu își dădură seama ce se întâmplase. Bătălia se încheiase la fel de repede cum începuse.

În timp ce Blair îl deposedă pe sergent de arme, Cinaed descălecă lângă ofițer, care se zvârcolea de durere pe drum. Glonțul îl lovise în încheietură.

– O să trăiești, îi spuse Cinaed, ridicând pistolul. Cine are cheia de la trăsură?

– Dispari, scursură scoțiană! spuse el printre dinții încleștați.

Ofițerul urlă când Blair călcă pe mâna lui.

– Nu a fost chiar cel mai elegant răspuns, remarcă Cinaed. Încerci din nou?

Bărbatul făcu semn spre sergent, care trase cheile de la curea.

Când Cinaed ajunse în spatele trăsurii, găsi soldații și vizitiul supravegheați de doi dintre oamenii lui Blair. Caii urmau să fie luați pentru călătoria în munți.

Pregătit pentru orice companie neașteptată, el descuie trăsura. Nu trebuia să-și facă griji. Gardianul care călărea împreună

cu prizonierii îngenunchease cu muscheta pe cadrul trăsurii și avea mâinile ridicate în aer.

În trăsură se mai aflau doi bărbați și nici unul dintre ei nu era într-o stare foarte bună. Cinaed urcă, îi eliberă rapid din cătușe și îi întinse spre brațele highlanderilor, care așteptau.

– Care dintre voi este John Gordon? întrebă el când amândoi ajunseră pe pământ.

Unul dintre prizonieri – cel care arăta mai rău – încuviință din cap. Părul castaniu și ondulat era pătat de sângele rănilor adânci pe care le avea la nivelul scalpului, cămașa sfâșiată era plină de sânge și o parte a feței lui era foarte umflată. Doar un ochi era deschis. Brațul îi fusese rupt și i se pusese o atelă.

– Cine ești? întrebă el.

Cinaed se ghemui în fața lui, vorbind ca să audă doar el.

– Isabella m-a trimis.

– Doamnă Mackintosh. Adams făcu o plecăciune. Cred că te înșeli. Eu am o memorie excelentă, iar chipul tău frumos nu este unul care se uită cu ușurință.

Isabellei nu îi plăcuseră niciodată jocurile, iar acest tip de înșelăciune fermecătoare o scârbea cel mai mult. Își putea închipui la ce anume se gândea el. Era un bărbat din sud care călătorea printre străini. Toată lumea de acolo părea că o acceptase ca pe una dintre ai lor. Chirurgul, oamenii lui Searc poziționați peste stradă ca să supravegheze clădirea, până și bătrâna care stătea la doi pași, toți aveau să îi ia partea, indiferent ce acuzație ar fi făcut el, căci pentru ei era soția lui Cinaed Mackintosh. Dar numai în acea dimineață. Ce urma să se întâmple la sfârșitul zilei sau a doua zi? Cât avea să dureze până ca acest bărbat să răspândească vestea că ea era în Inverness? Cât avea să dureze până când lupii veneau după ea?

Unul dintre magistrații orașului îl chemase pe domnul Carmichael afară din încăpere. Ea se uită la Jean. Săculețul fusese ascuns, iar ea îl privea pe nou-venit ca un șoim.

În acel moment, Isabella își dădu seama că ceea ce simțea era furie, nu frică. Iar înainte ca domnul Carmichael să se întoarcă, putea spune ce gândea.

– Eu te cunosc, domnule Adams. Așa cum o cunosc pe soția dumitale, din moment ce a fost pacienta mea în ultimii cinci ani.

Ți-am tratat toți cei patru copii de fiecare dată când s-au îmbolnăvit. Ați fost la mine acasă, iar eu am fost la voi. Așa că să fim sinceri unul cu celălalt!

El făcu o plecăciune, dar mai adâncă de astă dată.

– Doctore Drummond, scuzele mele. Intenția mea a fost să te salvez de orice situație ciudată în care ar fi putut să te pună adevărul.

– Să mă *salvezi?* întrebă ea pe un ton destul de ascuțit încât să atragă atenția lui Jean. Dar nu se mai gândi la nimic. Prietena ei știa tot ce era de știut despre trecutul ei. Explică-mi cum definești dumneata salvarea!

– Eu... am înțeles că asta este o situație ciudată.

– Pentru dumneata. Nu pentru mine. Dar ce alegere interesantă de cuvinte din partea dumitale! Consideri că viața mea din ultimele luni a fost doar ciudată? Faptul că fug pentru a-mi salva viața este *ciudat?* Ea veni mai aproape de el și rosti cu fermitate: Ți-am *ajutat* prietenii și colegii. Când i-ai adus în casa mea, i-am cusut și le-a pus la loc oasele rupte. I-am vindecat și am salvat mai multe vieți, dacă îți amintești. Când unul dintre prietenii dumitale era rănit prea grav ca să fie transportat, de câte ori am refuzat să mă duc la el?

Fața lui Adams se coloră în cea mai aprinsă nuanță de stacojiu. El își privi lung vârfurile pantofilor.

– De câte ori? întrebă ea.

– Niciodată.

– Chiar dacă n-aș fi făcut nimic din toate astea, eram soția prietenului tău. Vocea îi pieri, dar își drese glasul, păstrându-și furia sub control. Cum ai putut să mă tratezi cu o asemenea cruzime? Ca și cum aș fi fost cineva absolut străin pentru tine? Cum poți justifica faptul că ai pus o recompensă pe capul meu?

– Ai dispărut a doua zi după greve. Nu știam ce s-a întâmplat cu dumneata.

– Așa că ai ordonat să fiu ucisă?

– Noi n-am cerut niciodată să fii ucisă. Am vrut pur și simplu să te întorci la noi. Știai... știi totul despre noi. Am vrut să te găsim, asta e tot.

– E o minciună!

Bărbatul ridică mâinile în semn de apărare.

– Îți jur, este adevărul! Comitetul a decis să ofere o recompensă după ce guvernul te-a declarat dușman al Coroanei și a anunțat

recompensa pentru o eventuală arestare. Ne-am gândit că, dacă facem o contraofertă, puteam avea șansa să revii înainte ca autoritățile să pună mâna pe dumneata.

– Moartă. M-ați vrut *moartă*, repetă ea. Venind spre nord, am auzit cuvintele astea la fiecare han.

– Zvonurile ne-au scăpat de sub control. N-am putut să lipim afișe și n-am reușit să dăm manifeste din mână în mână. Am fost nevoiți să ne bizuim pe cuvântul transmis din gură în gură. Dar ce am spus a căpătat un sens diferit. Nu a fost niciodată ceea ce ne-am propus.

– Și ce bine ne-ar fi făcut intențiile voastre mie sau familiei mele dacă eram identificate? Am fi putut suferi oriunde pe drum. Ea pufni. Există o expresie, domnule Adams, despre bunele intenții și drumul spre iad.

– Doctore Drummond, te rog să mă crezi! Vocea lui era scăzută și blândă, iar rușinea îi era imprimată în toate liniile feței. Te rog să mă crezi când spun că intențiile noastre au fost nobile, dar am eșuat!

– Exact. Ați eșuat, repetă ea, întorcându-se cu spatele la el, dar cu ce preț pentru mine și familia mea?

Ochii îi ardeau, bărbia îi tremura, dar nu avea de gând să îl lase să observe. Isabella își aminti disperarea din zilele în care stătuseră ascunse. Sir Walter Scott – nicidecum un prieten al acestei cauze – reușise să le găsească și îl trimisese pe John Gordon după ele. Acești oameni – William Adams și ceilalți – ar fi putut să facă același lucru.

Ea își frecă fruntea și își aminti de cei morți. Reformatorii radicali suferiseră mari pierderi. Ea auzise ce se întâmplase. Comisiile lor fuseseră decimate. Mulți fugiseră ca să își salveze viața. Ea se uită peste umăr la spatele lui încovoiat. Părul îi era argintiu la tâmple, acolo unde fusese negru primăvara trecută. Liniile din jurul ochilor erau mai adânci. Omul suferise, dar nu fusese nevoie să se teamă pentru viața lui din cauza acțiunilor așa-numiților lui prieteni.

– Și noi am stat ascunși – eu și familia mea – câteva săptămâni, spuse el.

El continuă și menționă alte nume pe care ea le cunoștea. Bărbați care fuseseră prietenii Archibald. Bărbați pe care ea îi făcea responsabili pentru că sporiseră pericolele cu care se confrunta

acum. El îi spuse ce fusese nevoit fiecare să facă pentru a scăpa de închisoare.

În aprilie trecut, mintea Isabellei nu se putuse concentra pe altceva decât pe responsabilitatea ei față de Maisie și Morrigan. Luptele acelor membri ai comisiei păreau neimportante în comparație cu calvarul familiei ei. Trase adânc aer în piept și ascultă glasurile oamenilor care mărșăluiau afară. De atunci, ajunsese departe.

– Ne-au nimicit cauza. Ne-au frânt inimile și ne-au zdrobit spiritul, spuse el încet. Până acum.

Se întoarse cu fața spre Adams. Ea înțelegea. Aproape că putea ierta.

– Ce aveți de gând să faceți în privința recompensei puse pe capul meu? întrebă ea.

– Se răspândește cât mai repede și cât mai departe cu putință vestea că a fost o greșeală. Recompensa a fost retrasă, deși știu că pericolul pentru dumneata nu o să dispară numaidecât.

– A fost retrasă? S-a terminat?

– Eram deja în Aberdeen, urmând să plec spre Inverness, când am primit vestea de la comitetul țesătorilor, explică el. Mi-am închipui că o să te găsesc aici.

Isabella clătină din cap încurcată.

– Domnul Searc Mackintosh, în schimbul eforturilor lui de a-i proteja de orice atac pe cei adunați azi aici, a cerut să fie retrasă recompensa. El a garantat pentru numele și integritatea dumitale.

Norii furtunii se risipiră. Dumnezeu privea.

Stând la marginea mulțimii, Cinaed văzu strălucirea aurie a cerului luminând acest popor. Soarele verii apunea în vest, dincolo de culmile înalte ale High Church și Tolbooth. Aici, pe câmpurile din Inverness, armate de îngeri veniseră să se alăture cauzei lor. În ciuda vocilor ridicate ale oratorilor de pe platformă, în ciuda uralelor gălăgioase care salutau fiecare pauză, în ciuda bocetului cimpoaielor, un sentiment de armonie se imprimă în întreaga adunare.

Cinaed înotă prin marea de highlanderi. Veniseră mii de oameni. Negustori și fermieri, marinari și docheri, preoți și magistrați. Și familii peste tot. La fiecare pas pe care îl făcea, o cărare se deschidea în fața lui, precum o mare ce se despărțea. Oamenii de pe fiecare parte se dădeau în spate, întorcându-și fața spre el și făcându-i loc.

În timp ce privi peste capetele celor din jur, simți cum un sentiment de apartenență îi curge prin vene. Iată că era acolo, printre mii ca el.

Nu putea simți decât iubire și respect pentru ei. Se reflectau în toate chipurile care îl priveau. Erau neînfricate. Cu un grup de oameni înarmați, el eliberase doi așa-zișI dușmani ai Coroanei, dar acești oameni născuți cu același sânge din Highland care curgea prin corpul lui veniseră cu mâinile goale și cu glasuri ridicate. Veniseră la acest protest, militând pentru reformă, pentru libertate, pentru dreptate, înarmați doar cu o conștiință liberă și cu curaj.

Fusese o vreme când crezuse că îi pierduse, dar acum știa că nu pierduse niciodată nimic. Ei fuseseră mereu aici.

El se apropie mai mult de partea din față a mulțimii, unde se aranjaseră două căruțe de fân care să fie tribună pentru vorbitori și oaspeți. Capii comitetului de organizare al țesătorilor se aflau pe platformă, alături de mai mulți politicieni liberali locali, preotul de la High Church, două doamne care promovau votul pentru femei.

Grupuri mici de cavalerie se aflau călare spre marginea adunării, iar la câteva sute de metri spre est, pe câmpurile dinspre Longman, englezii își făceau simțită prezența. Era vizibilă o tabără temporară și se puteau vedea dragonii alături de husarii lui Hudson. Se gândiseră chiar să aducă acolo câteva tunuri. Dar Cinaed nu avea ochi pentru aceste lucruri în timp ce scruta mulțimile entuziaste în căutarea Isabellei.

El o zări, undeva în stânga, chiar în față, iar ochii ei strălucitori se întoarseră spre el. Precum doi vulturi care traversau cerul, se îndreptară unul spre celălalt. Când se întâlniră, el înțelese întrebarea de pe chipul ei.

– Gata, murmură el.

În timp ce degetele li se împletiră, se întoarseră împreună către vorbitorul care îndemna mulțimea.

– Dacă un popor nu poate reforma un guvern nedrept, atunci sistemul respectiv a eșuat. Și dacă acest sistem a eșuat, națiunea este destinată distrugerii și schimbărilor cele mai aprige. Așa că schimbarea este destinul nostru. Destinul ținutului Highland. Destinul Scoției!

După ce termină, mulțimea începu să strige:

– *Destinul! Destinul!*

Iar Cinaed și Isabella își ridicară vocile la unison cu ei.

Capitolul 21

Trandafirul este cel mai frumos când începe să înflorească,
Iar speranța este cea mai strălucitoare când răsare din frici;
Trandafirul este cel mai dulce când e sărutat de roua dimineții,
Iar dragostea este mai încântătoare când e îmbălsămată în lacrimi.

Sir Walter Scott, *Stăpâna lacului* – cântul IV, strofa 1

Când lumânarea de lângă pat începu să pâlpâie, Isabella se mai uită o dată la brațele puternice ale lui Cinaed care se întindeau lângă ea, încercând chiar și în somn să o țină. O șuviță întunecată îi căzea peste obraz, iar ea se împotrivi dorinței de a o da la o parte și a-i săruta fața înainte de a pleca din cameră. Se iveau zorii, iar el tocmai adormise.

Se strecură pe ușă și coborî în liniște scările, rămânând cu gândul la dragostea împărtășită la lumina lumânării. După toate lucrurile prin care trecuse cu o zi în urmă, amândoi fuseseră consumați de o dorință arzătoare. Dar dragostea lor nu cunoscuse nici o grabă, iar atingerile fuseseră tandre și insistente, de parcă ar fi avut ani întregi în față.

Ea îi suspinase numele; el o făcuse să tremure. El se cutremurase de extaz sub atingerea ei. Nu vorbiseră despre trecut. Amândoi se prefăcuseră că aveau să trăiască zile multe împreună după încântarea din acea noapte.

În timp ce se grăbi prin labirintul coridoarelor, Isabella se gândi la planul lor de a pleca spre castelul Dalmigavie în jurul amiezii. Profitând de serile lungi de vară, aveau suficient timp să ajungă acolo, îi spusese Cinaed. El aștepta cu nerăbdare să încheie călătoria. Afacerea cu unchiul lui nu avea să dureze mult, dar Isabella aștepta cu nerăbdare să se reîntâlnească cu sora și cu fiica ei vitregă. Spera ca rănile lui John Gordon să nu fie prea grave, căci, când avea să vină

momentul să părăsească Scoția, el și Jean erau nevoiți să plece cu ei. Cu siguranță, nu mai aveau nici un viitor aici.

O durere creștea deja în interiorul ei când se gândi la bărbatul care dormea în patul ei. Se putea ca noaptea trecută să fi fost ultimul lor moment împreună. Isabella știuse asta. Prea multe obstacole stăteau în calea lor. Viitorul lor urma să fie altfel, dar nici unul din ei nu avea idee pe ce drum avea să o ia viața lor.

Unul dintre oamenii lui Searc se afla la ușa biroului. Văzând că se apropie, el se ridică și o salută.

– Este înăuntru? întrebă ea.

– Da. Nu a mai ieșit de aseară.

– Poți să-l anunți că am venit să-l văd?

Isabella așteptă cât timp bărbatul bătu la ușă și dispăru înăuntru. Ea îi povestise lui Cinaed despre întâlnirea cu William Adams și tot ce aflase de la el.

Chiar dacă avusese altă impresie despre Searc, de când stătea aici, ea ajunsese să îi respecte influența și să îi admire viclenia. Dar, mai mult decât atât, îi era datoare pentru că voise să-i salveze viața, chiar dacă ea și Cinaed îi ascunseseră adevărul identității ei. Cumva, el aflase cine era.

Cu o seară în urmă, Cinaed îi spusese că avea să discute cu el de dimineață, ca să-i ceară scuze și să-i explice. Dar Isabella considera că era responsabilitatea ei, a nimănui altcuiva. Voia să vorbească ea cu Searc.

– Te primește acum. Nu-i băga în seamă temperamentul. Nici nu știu când a mâncat sau a dormit ultima dată.

Isabella intră în birou, din nou uluită de varietatea și multitudinea de comori pe care le colecționase Searc. Un sfeșnic aflat pe birou era singura sursă de lumină. Perdelele fuseseră trase. Era prima dată când venea acolo fără Cinaed și fu surprinsă când omul scund și corpolent se ridică în picioare și făcu o plecăciunea politicoasă.

– N-ar trebui să cobori aici fără însoțitor.

El credea că era îngrijorată pentru propria reputație, dar Isabella nu mai avea asemenea gânduri.

– Am coborât să-ți mulțumesc, zise ea, hotărând că era mai bine să spună ce avea în gând.

– Pentru ce?

– Pentru bunătatea ta. Pentru eforturile pe care le-ai făcut în numele meu. Pentru că ai avut încredere în mine, chiar dacă am mințit și nu am spus cine sunt. Pentru că i-ai convins pe țesători să-și retragă recompensa pusă pe capul meu.

– Cu multă plăcere.

Searc ocoli scaunul, iar ea observă că era tras la față și avea umerii încovoiați. *Chiar* era obosit, hotărî ea. El se plimbă spre birou și înapoi, dar ea avu impresia că pașii lui energici de obicei acum se târau.

– Dar nu am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru Cinaed.

Ea își închipuise asta. Indiferent ce motive avusese, îi era recunoscătoare pentru tot ce făcuse.

– Mi-am petrecut viața strângând o avere, spuse el cu un glas aspru. Am învățat de timpuriu despre puterea de a controla mărfurile. Am aflat că informația este cea mai valoroasă marfă. Nici o informație de valoare nu trece pe lângă mine – în casa asta sau în orașul ăsta.

Isabella ar fi trebuit să știe că avea să afle adevărul despre ea, dar se întrebă cum ar fi tratat-o dacă ar fi aflat în prima seară că era o femeie căutată, care valora mulți bani. Și ea ar fi fost o marfă.

– Un medic. O femeie medic. Și una dispusă să-și murdărească mâinile.

Ea încuviință din cap. Ochii lui vicleni o studiară de parcă ar fi fost un fel de insectă exotică.

– Nu o să te întreb cum ai devenit medic. Informația asta nu are nici o valoare pentru mine. Și nu-mi pasă să aflu cum v-ați cunoscut tu și Cinaed. Nu este treaba mea.

Isabella era recunoscătoare pentru asta. Chiar dacă venise să îi mulțumească, poziția ei socială – reală sau pretinsă – chiar nu era treaba lui.

El se opri o clipă și arătă în direcția camerei din turn.

– Dar îți datorez foarte multe pentru că i-ai salvat viața lui Cinaed. Carmichael mi-a spus că nu a fost abilitatea lui, ci a ta cea care l-a salvat. Ce ai făcut înainte să-l aduci aici a fost important.

Probabil comentariile domnului Carmichael semănaseră semințele suspiciunii în privința ei. Dar ea era convinsă că vorbele chirurgului, oricare ar fi fost acestea, fuseseră rostite pentru a-i recunoaște meritele.

Searc o privi în ochi.

– N-am avut niciodată un băiat, din câte știu. Și nu o să am niciodată. Dar Cinaed a fost întotdeauna cel mai apropiat de fiul pe care l-am dorit. În unele privințe, este mai neprețuit decât dacă *chiar* ar fi fost al meu. Și poate că știe sau nu, dar toată viața am fost cu ochii pe el. Aici sau în Halifax, nu a contat niciodată. El crede că a fost singur, dar au existat mereu oameni care să aibă grijă de el. *Eu* aveam grijă de el. Își imaginează că și-a construit singur viața, dar am avut mereu grijă de interesele lui. A trebuit să-și dovedească valoarea în fața altora, nu a mea. Știam că o să ajungă sus. Mereu am spus asta.

Isabella habar nu avea cine erau acești oameni despre care amintea, dar Searc părea să vorbească deopotrivă cu sine, dar și cu ea. Chiar dacă în încăpere era rece, el asuda. Mâna lui masivă îndepărtă un firicel de transpirație care i se prelingea pe o parte a feței. Răsufla din greu, observă ea cu atenția unui medic.

– Și, la drept vorbind, am ajuns să te plac în felul meu. Nu sunt un bătrân atât de prost încât să nu-mi dau seama că te iubește și că tu simți același lucru pentru el. Dar lucrurile nu o să fie la fel când o să ajungeți la castelul Dalmigavie. O să fie o bătălie anevoioasă și chiar a naibii de complicată. Lachlan are alte planuri pentru el.

Isabella făcu un pas spre el, în timp ce Searc se prinse de spătarul unui scaun ca să-și păstreze echilibrul. Ea se concentră asupra lui, nu asupra cuvintelor lui.

– Te rog, permite-mi. Îl luă de braț și îl încurajă să se așeze. Spune-mi ce nu este în regulă!

– Nimic. Sunt obosit, atâta tot. Vreau să te duci la soțul tău. Să îl trezești. Să îi spui că trebuie să vorbesc cu el.

Ea îi verifică pulsul. Era rapid, dar nu îngrijorător. Avea chipul roșu și transpirat. Primul lucru la care se gândi era că omul suferea de o boală de inimă. Dar de fiecare dată când îl văzuse nu avusese vreun simptom. Părea să fie întotdeauna perfect sănătos. Hotărî că episodul putea să fie cu ușurință efectul epuizării.

– Simți vreo durere în piept sau în abdomen?

– Nu corpul meu afurisit este problema. Ci presupușii mei prieteni care mă trădează.

Poate că vorbea despre Cinaed. Sau despre ea. Habar nu avea.

– Când ai mâncat, ai băut sau ai dormit ultima dată?

– Ieri, cred. Dar eu...

El se opri, îndreptându-și privirea spre ușă și încruntându-se cu înverșunare.

– Ești...

Isabella tresări când o apucă de încheietură și o trase aproape.

– Taci, fetițo! Nu credeam că nemernicii o să îndrăznească să intre în casa mea, cel puțin nu atât de devreme. Dar sunt aici. El făcu semn spre lăzile de lângă peretele opus. Du-te! Ascunde-te! Indiferent ce auzi, indiferent ce se întâmplă, să nu ieși de acolo!

Bătaia în ușă era ciudată. El îi eliberă încheietura, iar ea se strecură spre locul în care îi ordonase să se ascundă.

În spatele unui șevalet înalt pe care fusese pusă o hartă uriașă pe o tablă, două dulapuri erau unite într-un colț întunecat al biroului. Un spațiu îngust fusese lăsat între ele, iar Isabella reuși să intre acolo. Umbrele reflectate de o singură lumânare și paravanul o ajutară să se ascundă, dar, dacă cineva se apropie suficient de mult, putea fi expusă. Omul lui Searc deschise ușa și intră.

– Scuzele mele, stăpâne. Dar soldații sunt pe stradă. Doi ofițeri...

El nu termină bine ce avea de spus, că fu dat la o parte și doi bărbați intrară în încăpere.

– Rămâi afară cu tâlharul ăsta și împușcă pe oricine încearcă să intre aici!

Ordinul fusese adresat celor care așteptau pe coridor. Însă Isabella recunoscu vocea.

Locotenentul Hudson.

Sunetul copitelor și al săbiilor zăngănind pe aleea de sub fereastra lor se simți ca un ac lung și ascuțit. Trecerea de la somnul adânc la alertă instantanee fu iute. Cinaed traversă podea cu pumnalul în mână.

Zece soldați stăteau afară și sub poarta de dedesubt, patru dintre ei fiind husari. Așteptau, atenți la fiecare mișcare din jurul casei sau de pe alee. El număra caii. Alții trebuiau să fie deja în interiorul casei.

– Isabella! strigă Cinaed cu o voce joasă, privind peste umăr.

Ea nu era în cameră.

Bătăile inimii lui se întețiră. Își puse hainele și cizmele. Mintea lui se învolbură în timp ce se gândi unde trebuia să se ducă în casă

pentru a face rost de arme și cum să atace. Nu avea să-i lase pe acești demoni să o ia. Avea să lupte până la moarte.

Cu pumnalul în mână, deschise ușa și se ivi Blair, împingându-l pe Cinaed înapoi în cameră și blocându-i înaintarea. Nu știa că unul dintre highlanderi revenise.

– Lasă-mă să trec, trebuie să mă duc după soția mea!

– Așteaptă, spuse el cu o voce scăzută. Hudson este aici. Și un ofițer despre care mi s-a spus că e un vizitator obișnuit. Colonelul Wade. Comandant al portului. S-ar putea să fie doar o afacere cu Searc, nimic pentru care să ne facem griji.

El nu cunoscuse nici un ofițer britanic care să facă vizite în zori. Cu siguranță, nu cu atât de mulți soldați pe stradă.

– Câți oameni ai cu tine?

– Patru. Restul au urcat spre Dalmigavie.

Cu patru se putea descurca. Cinaed încercă să își aducă aminte câți oameni păstrase Searc peste noapte. Nu conta. Aveau să se descurce. Nu o puteau lua.

– Unde este Isabella?

– Ultima persoană care a văzut-o a zis că se ducea în biroul lui Searc.

– Și Hudson?

– În biroul lui Searc.

Cinaed se împinse spre ușă, dar Blair îl opri din nou.

– Așteaptă! Nu o să-i lăsăm să plece cu ea. Dar lasă-i pe ei să facă prima mișcare. Ai răbdare. Nu vrem ca situația să devină și mai periculoasă pentru ea.

– Colonele Wade, știi că nu tolerez pe nimeni care dă buzna în casa mea. Vocea lui Searc răsună dur și ascuțit. Dar, de vreme ce ești aici, de ce nu mi-l prezinți pe curajosul tău ofițer?

Colonelul nu avu nici o șansă să vorbească. Hudson interveni, prezentându-se singur, vocea lui vioaie umplând încăperea, tare și arogantă.

– Locotenent Ellis Hudson, din Regimentul 10 de husari regali.

Sângele din venele Isabellei îngheță la apropierea bărbatului.

Ea se uită printre dulapuri ca să afle ce se întâmpla. Doar un unghi era vizibil din toată camera. Se gândi îngrijorată la Cinaed,

sperând că îl trezise cineva. Poate că Jean urcase. Hudson nu ar fi venit acolo dacă nu avea o întreagă armată cu el.

– Ce pot face pentru tine, colonele?

Searc păru să îl ignore intenționat pe nou-sosit.

– O să mi se adresezi *mie*, nu colonelului Wade, lătră Hudson, mutându-se în câmpul vizual al Isabellei.

Ea se retrase involuntar, dar numai pentru o clipă.

– Am fost trimis aici de la Edinburgh într-o misiune dintre cele mai importante pentru Coroană și răspund doar în fața comandantului meu de acolo.

– Nu știam că așa funcționează armata britanică, interveni Searc. Noul protocol militar, colonele?

Hudson continuă să vorbească, ignorând aluzia răutăcioasă.

– Și nimic din ce o să-mi spui și o să-mi oferi... El se opri și aruncă o privire înjositoare spre colonelul Wade. Nimic nu o să mă împiedice să fac ce mi s-a ordonat. Se uită prin birou. Și asta include orice efort din partea ta de a mă mitui cu cadouri, favoruri sau orice altceva folosiți voi aici, în colțul ăsta barbar al regatului, pentru a-i determina pe ceilalți să facă tot ce vreți voi.

Chiar înainte de a termina de vorbit despre mită, harta de pe tabla de lângă locul în care se ascundea Isabella îi atrase atenția. Inima ei se opri, în timp ce el se îndreptă spre ea.

– De ce ești aici, locotenente? întrebă sever Searc.

Hudson făcu o pauză și întoarse privirea spre el.

– Ieri a avut loc un atac asupra unei escorte de prizonieri care se ducea spre Nairn. O să mi-i predai pe cei responsabili de asta.

Spatele lat al locotenentului era întors spre ea. Isabella își dori să fi avut un cuțit. Ar fi fost bun și un băț rupt.

– Nu am nici o informație despre un asemenea atac. De unde să știu eu cine a fost responsabil?

– Reputația și rețeaua ta de spioni ne sunt bine-cunoscute, spuse el, întorcându-se cu spatele spre Searc și apropiindu-se de hartă și de Isabella. Minți!

– Ai grijă ce spui! Defăimarea încă este luată în serios de instanțele de aici.

Hudson pufni.

– Ați plătit oficiali locali și, bănuiesc, ofițeri care să participe la adunarea voastră revoltătoare și să stea pe margine ca niște

marionete, permițând să se incite la violență împotriva Coroanei. Iar în timp ce se petreceau aceste acte trădătoare, știai exact ce se întâmpla pe drumul principal.

– Mă supraestimezi, mârâi Searc. Și nu ai nici o dovadă care să-ți confirme ideile bizare.

– Dă ordin să se cerceteze casa! urlă Hudson la colonelul Wade. Trebuie să existe o mulțime de dovezi în dărâmătura asta care să-l acuze de crimă sau de alte lucruri. Nu există scoțian în Highland care să nu aibă ceva de ascuns!

Un obiect de pe un raft din dulapul de lângă hartă îi atrase atenția lui Hudson. Se afla la doar câțiva metri de locul în care se ascunsese ea.

– Am vorbit despre asta înainte să venim aici, locotenente. Wade își drese glasul. Nu avem nici o intenție să creăm o situație care ar putea să se încheie cu vărsare de sânge sau cu distrugerea proprietății. Și dacă ai de gând să-l iei pe domnul Mackintosh din casa lui, personalul o să...

– Nu-ți mai da cu părerea, colonele! Datoria noastră este față de Coroană, nu față de un nemernic din locul ăsta sălbatic. El își întoarse pe călcâie silueta înaltă și se încruntă. Ești un ofițer fidel sau nu? Îți spun că omul ăsta este vinovat de crime abjecte. De cine îți este frică?

„De oamenii lui Searc", se gândi Isabella. Își aminti de toate armele ascunse în casă, chiar în acea încăpere. Probabil că erau mai bine înarmați decât soldații. Nu aveau să se dea bătuți fără să lupte.

– Te sfătuiesc să nu o faci, deși ne aflăm aici la insistențele dumitale.

Aparent mulțumit, Hudson se întoarse spre vitrină și se apropie. Isabella nu avea unde să se ducă.

– Prea bine. Du-mă la Fort George! se răsti Searc, oprindu-l pe locotenent. O să vin de bunăvoie, fără nici o problemă. Oamenii mei nu o să se împotrivească. Sunt sigur că putem să rezolvăm orice neînțelegere și să evităm orice complicații care cu siguranță pot apărea.

Surprinderea, apoi satisfacția înfumurată se citiră pe chipul lui Hudson, în timp ce se întoarse încet și îi înfruntă pe ceilalți.

– Într-adevăr. Arestează-l, colonele! Acum!

Capitolul 22

Răzbunare, cea mai dulce îmbucătură care a fost vreodată pregătită în iad.

Sir Walter Scott, *Inima din Midlothian*

Cinaed trebuia să o țină pe Isabella departe de acea încăpere. Nu putea să îi permită să creadă că avea vreo responsabilitate. Credea că Searc se sacrificase pentru ea în acea dimineață, oferindu-se să plece de bunăvoie cu soldații britanici ca să nu o descopere. El încerca să o facă să înțeleagă că Hudson venise în casă pentru a-l aresta pe Searc, folosind forța dacă se impunea. Nici un alt motiv nu explica o sosire atât de matinală. Nu era nimeni pe străzi, iar el adusese un număr suficient de oameni care să se ocupe de acea misiune.

– Încălcare a proprietății Coroanei. Adunare ilegală. Incitare la comitere de violență. Răzvrătire. Conspirație și trădare.

Cinaed se plimba prin cameră, în timp ce Philip Kenedy citea acuzațiile de pe fluturașul tipărit. Afișele erau lipite peste tot pe malul apei. Știau toți bărbații care erau cu el în birou – Blair, Carmichael, liderii țesătorilor și mai mulți dintre oamenii lui Searc.

Se considera vinovat pentru că îi permisese lui Hudson să îl ia pe Searc. Însă oamenii lui credeau că stăpânul lor putea să scape din orice situație. Era prieten cu comandantul portului Inverness. Îl cunoștea foarte bine pe viceguvernatorul de la Fort George, dar omul se afla acum la Fort William, după spusele țesătorilor.

În lipsa generalului, Hudson făcea abuz de putere. Cum adunarea avusese loc pe spațiile portuare controlate de Marina Regală, locotenentul își permitea să facă arestări în condițiile legii militare. Procesul în aceeași zi. Judecata în aceeași zi. Trădare și complot la război împotriva Maiestății Sale, acestea erau justificările lui.

– O să fie spânzurat. Asta dacă nu cumva...

Kenedy se opri și aruncă afișul pe masă.

Cinaed știa care era propunerea. Capturarea și predarea Isabellei Drummond pentru o recompensă de 2 000 de lire, iar pedeapsa lui Searc Mackintosh avea să fie deportarea pe viață. Hudson conta pe o legătură între Searc și Isabella. Cât despre Cinaed, el nu avea nici un nume, iar pe afiș era tipărită doar descrierea lui.

Încă de dimineață, vestea arestării se răspândise prin Inverness cu viteza inundațiilor de primăvară. Kenedy venise numaidecât, în timp ce multe dintre celelalte legături ale lui Searc trimiseră mesaje, oferindu-și ajutorul. El era cel care încheia afacerile, lipsit de etică și mercenar, dar tot el făcea ca orașul să funcționeze. Din casa lui din Maggot, Searc juca de ambele părți ale șahului politic între highlanderi și autoritățile engleze. Și era inima orașului Inverness. Toți – comercianți, armatori, negustori și chiar oamenii săraci – se bazau pe el pentru a supraviețui. Cinaed știa că toți aveau să identifice femeia de pe afișe. Prea mulți dintre prietenii lui Searc făcuseră cunoștință cu Isabella la recepție și la cinele care urmaseră. Nimeni nu voia să îl piardă astfel pe Searc; el era mult prea valoros pentru oraș, pentru zonă, pentru cauză. Dar, dacă era deja pierdut – și mulți credeau că acesta era adevărul –, atunci 2 000 de lire în schimbul unei femei din Lowland erau o motivație suficient de puternică pentru oricine.

Cinaed se uită prin încăpere și nu avu nici o îndoială că acei bărbați știau adevărul.

– Lui Hudson nu-i pasă de Searc, spuse el. O vrea pe Isabella.

– O s-o duc în munți. La Dalmigavie, se oferi Blair. Jur să o protejez cu prețul vieții mele!

Cinaed clătină din cap.

– Scăparea soției mele nu o să pună punct poveștii. Hudson nu o să șovăie să-l execute pe Searc când o să aibă impresia că nu mai folosește nici unui scop. Se întoarse spre cei aflați în jurul său. Hudson s-a făcut de rușine prin eșecurile de aici – pierderea oamenilor și a lui John Gordon. Trebuie să pună mâna pe Isabella. În momentul de față, este un câine turbat care se linge pe bot. Așa că, înainte să-i pună lesă cineva de deasupra lui, o să continue să-și depășească autoritatea. Azi l-a luat pe Searc. Mâine o să urmezi tu. El făcu un semn spre Kenedy. Poimâine o să te aresteze pe tine. Și pe tine. O să inventeze acuzații dacă o să fie nevoie.

Bărbații încuviințară pe rând din cap.

– Nu o să se oprească până ce nu o să aibă orașul ăsta la degetul mic. O să-i aresteze și o să-i execute pe toți cei care au ieșit pe câmpurile astea. Vorbitori, protestatari și participanți – unul câte unul, până când fiecare dintre noi este spânzurat în locul de paradă de la Fort George.

Bărbații din încăpere erau mai în vârstă decât Cinaed. Unii dintre ei sigur auziseră poveștile despre ce se întâmplase în Inverness după ce prințul Charlie Bonnie și forțele iacobite fuseseră înfrânte pe câmpurile de la Culloden, la câțiva kilometri distanță.

– Nu vi s-a spus niciodată povestea lui William Rose? La doar câteva sute de metri de aici, doisprezece bărbați răniți au fost scoși din casa lui și împușcați pe loc.

El se opri și aștepta ca toți ceilalți să recunoască episodul.

– Sau povestea unui domn mai în vârstă pe nume MacLeod, care a fost urmărit de doi dragoni pe un deal aflat în apropierea pieței de vite. S-a pus în genunchi și i-a implorat să-l lase în viață, dar câinii l-au împușcat în cap.

Mai multe capete încuviințară.

– Sau de amărâtul împușcat mortal de un soldat la ușa unei văduve de pe Bridge Street?

Altcineva continuă povestea lui Cinaed.

– Da, apoi monștrii s-au dus și le-au tăiat mâinile copilașilor de vizavi.

Cinaed crescuse auzind povești despre atrocitățile făcute de trupele ducelui de Cumberland după acea bătălie. Toate în numele Coroanei. Aceste povești rămăseseră ca niște incendii mocnind înăuntrul lui și, fără îndoială, alimentaseră viața pe care o avusese.

– Câți bărbați din oraș au sfârșit cu gâtul tăiat fără nici un motiv? întrebă Kenedy.

– Tratamentul prizonierilor ținuți în clopotnița de la High Church a fost monstruos, interveni liniștit domnul Carmichael. Puține coșmaruri se pot compara cu așa ceva.

– Bunicul meu mi-a spus că le dădeau oamenilor un pumn de mâncare pe zi, dar nu și apă ca să înghită, spuse unul dintre oamenii lui Searc.

– Mulți au avut răni care s-au infectat și au murit în agonie. Carmichael rupse afișul în jumătate. Preotul Hay i-a trimis episcopului o listă cu atrocități.

– Străbunicul meu, Murdoch McRaw, spuse altul cu amărăciune, a fost spânzurat la drumul mare într-un măr în Haugh Brae. Demonii ăștia i-au lăsat corpul gol afară timp de două zile și o noapte și l-au biciuit pentru amuzamentul lor sadic.

Cinaed încuviință din cap. Cu toții își aminteau. Erau highlanderi. Inverness era casa lor. Nu aveau să uite niciodată.

– O să-i permitem lui Hudson să facă același lucru acum? întrebă el.

Răspunsurile răsunară ca unul singur.

– Nicidecum!

Cinaed se uită la fețele oamenilor din încăpere. Erau puțini, dar toți aveau inimi puternice și destul curaj. Să atace Fort George pentru a-l elibera pe Searc ar fi fost ceva imposibil și nebunesc. Aveau să fie doborâți înainte să treacă zidurile închisorii. Viceguvernatorul de la Fort George și personalul lui își umpluseră buzunarele și își construiseră reputația de a fi păstrat liniștea în Highland grație lui Searc. Nu voiau să aibă probleme și aveau să îl oprească lui Hudson.

Cinaed avea nevoie de o cale prin care să îi readucă degrabă pe acei ofițeri la Inverness, dar, dacă reușea să îl atragă pe Hudson și să îl ucidă înainte de revenirea lor, cu atât mai bine.

Se întoarse spre Kenedy.

– Ce corăbii englezești sunt în port?

Casa pustie de lângă casa lui Searc se potrivea perfect cu nevoile Isabellei. Camerele erau mari și uscate și, cu un oarecare ajutor la curățarea locului, putea servi unui scop mult mai importand decât dacă rămânea închisă și goală.

Înțelese ce plănuia Cinaed să facă în acea seară și a doua zi. Era îngrijorată, dar nu putea să îl condamne. Și nu voia să îl facă să se răzgândească. Îi aștepta o luptă, iar ea înțelese care era strategia.

În același timp, nu avea de gând să rămână închisă în camera din turn, să bată podelele dintr-un colț în altul și să se simtă inutilă. Indiferent ce spunea Cinaed, tot se simțea vinovată pentru ceea ce i se întâmplase lui Searc Mackintosh. Știa de recompensa dată

de Hudson pentru a-i încuraja pe oameni să o dea pe mâna legii. Dar Isabella nu se temea. Mai fusese în această situație. Nu avea să fie intimidată din nou.

În clipa de față, fiecare avea o misiune de îndeplinit. A ei era să pregătească o clinică temporară, în caz de represalii după atacul asupra convoiului de prizonieri și pentru ceea ce plănuise Cinaed.

– Avem până la douăzeci și cinci de fete, anunță Jean, în timp ce conduse înăuntru alte două femei care veniseră să ajute.

– Și copiii lor?

– Le-am spus să-și aducă și copiii. Bucătăreasa trimite suficientă mâncare pentru toți.

– Și le-ai spus că o să primească salariul corect pentru o zi de muncă atât timp cât rămân aici?

– Da.

Isabella văzuse suficiente fețe înfometate în Maggot Green pentru a ști că oferta lui Jean putea avea succes. Curățenia în marile încăperi era prioritatea ei, iar mai târziu aranjase să i se aducă așternuturi și cuverturi din casa lui Searc și din clinica temporară a lui Carmichael făcută în depozitul de cărți.

Dacă aveau probleme, clinica de pe câmp ar fi fost un loc ideal, dar ea știa că Cinaed ar fi fost preocupat de siguranța ei dacă decidea să lucreze atât de departe de casă. De asemenea, când începuse să renoveze depozitul, hotărâse că pe viitor putea fi un loc potrivit ca adăpost temporar. Văzuse mai multe asemenea clădiri în Edinburgh, iar și aici era nevoie de adăposturi. Prea multe femei și copii din Maggot rătăceau pe malurile fluviului.

Își suflecă mânecile și era pe cale să se alăture micii ei armate de lucrătoare când îl văzu pe Cinaed intrând.

Toată munca se opri. Toate discuțiile încetară. Toată lumea îl privi lung și direct. Isabella văzuse aceeași reacție în noaptea în care participaseră la recepția lui Searc. Chiar și în timpul discursurilor urmărise cum capetele se întorseseră în timp ce el înaintase spre ea prin mulțime. Cinaed era impresionant. Mai mult decât impresionant, se corectă ea. Era chipeș.

El umplu ușa, umerii lui blocând lumina. Căută prin camera cu tavan jos până când privirea lui o întâlni pe a ei, apoi un zâmbet îi arcui colțurile gurii în timp ce păși înăuntru. El le vorbi femeilor, încuviință din cap, mângâie ușor un copil. La fiecare pas

pe care îl făcea spre ea, Isabella simțea cum inima începe să îi bată mai repede.

Timpul petrecut împreună parcă era furat. De fiecare dată când îl vedea, îl săruta și făcea dragoste cu el, Isabella se temea că putea fi ultima dată. Iar de fiecare dată când se întâlneau din nou, se gândea că era un dar.

El întinse mâinile și vârfurile degetelor lui le atinseră pe ale ei.

– Ce ar spune aceste femei dacă mi-aș ridica soția în brațe și aș săruta-o?

– Nu mi-e teamă de ce ar spune, ci de ce ar face. Nu semeni cu nici un bărbat pe care îl au, dacă au vreunul. Și dacă eu sunt femeia ta... Ei bine, gelozia este un lucru îngrozitor.

– Atunci trebuie să fim atenți și să nu stârnim asemenea sentimente în ele.

El o luă de mână și o trase după el pe ușa cea mai apropiată.

Trecând pe lângă un cuptor abandonat, ea îl urmă pe un coridor întunecat, unde o strânse în brațe și îi lipi sânii de pieptul lui.

– Tu *ești* femeia mea. Dragostea mea, soția mea și tot ce îmi este drag pe lume.

El o sărută, iar ea simți dorința în asaltul buzelor. Isabella nu simți nici o șovăială. Gemu adânc și gutural, iar gura ei se deschise sub apăsarea gurii lui.

El se uită în sus și în jos pe coridorul întunecat și o trase într-o magazie. Începu să îi descheie rochia, iar ea îl ajută, dorindu-și să îi simtă mâinile pe sâni.

– Tânjesc după tine, mormăi el. Vreau să mă pierd în adâncul tău.

Nu aveau timp să se întoarcă în camera lor din turn. El avea să plece în curând, iar ea nu putea să îi lase pe oamenii adunați acolo.

Isabella își ridică fustele cu un zâmbet.

– Acum? Aici?

– Acum, Cinaed, răspunse ea încet, strecurându-și mâna în pantalonii lui. Trebuie să profităm de fiecare minut pe care îl avem.

Dincolo de apelor negre ale canalului, *HMS Pitt*, o corabie de mâna a treia, aștepta în noul debarcader Merkinch. Potrivit prietenilor căpitanului Kenedy din biroul comandantului portului, corabia livra, pe lângă butoaie cu praf de pușcă, o încărcătură specială

de armament – proiectile pentru armele de la Fort George. Descărcarea avea să înceapă dimineață.

Cinaed nici nu ar fi putut să ceară mai mult.

El și Blair stăteau ghemuiți în iarba înaltă, purtând doar pantaloni și așteptând ca norii să acopere luna. Erau în criză de timp. Cele câteva ore scurte de întuneric ale nopților de vară deveneau și mai scurte din cauza luminii albe a semilunii care strălucea peste Inverness.

Cinaed simți mâna dată cu funingine a lui Blair pe brațul lui. Arătă spre santinelele care patrulau peste podul de lemn de pe Telford Street. Bărbații vorbeau cu trei marinari aflați într-o luntre mică. Țevile muschetelor, pe pod și în barcă, străluceau în lumina lunii. O clipă mai târziu, luntrea se îndepărtă, parcurse lungimea corabiei și continuă să plutească de-a lungul șirului de vase mai mici. Aveau să revină în câteva minute.

Nimic nu avea să trezească mai repede autoritățile britanice decât pierderea unor arme prețioase. Inverness, un oraș cucerit de ei de mai bine de cincizeci de ani, era un loc uitat, învins și supus. Cinaed credea că acesta era motivul pentru care Hudson, după mișcarea de protest și ziua grevei, se simțise încurajat să facă exact ce avusese chef.

Totul era pe cale să se schimbe.

Apăru un marinar care patrula pe acea parte a canalului, muscheta și echipamentul lui semnalându-i apropierea de la cincisprezece metri. Cei doi bărbați, nemișcați și tăcuți, îl urmăriră cum se apropie. La mai puțin de trei metri, el se opri. Stând pe marginea apei, se descheie la pantaloni și începu să se ușureze pe mal.

Așteptară nerăbdători până ce santinela se îndepărtă, încheindu-se la pantaloni în timp ce își relua patrularea.

Când un nor alunecă peste fața lunii, Cinaed și Blair se îndreptară spre marginea apei și se scufundară. Avură nevoie doar de câteva minute ca să traverseze canalul și folosiră parâmele de remorcare atârnate în lateral pentru a urca într-o deschizătură de pe puntea inferioară.

Se strecurară între rândurile de arme și hamacuri și coborâră în calele pentru marfă. În timp ce Blair rămase de veghe, Cinaed puse fitilurile și le aprinse. Câteva minute mai târziu, erau înapoi în apă și înotau pe malul opus.

Când corabia se aprinse, sfere de foc se ridicară rapid spre cer, în timp ce cală după cală sări în aer. Fără îndoială, explozia avea să se vadă până în Fort George.

„Ieși afară din bârlog, Hudson!", se gândi Cinaed în timp ce își strânseră hainele. „Ieși afară și joacă-te!"

Capitolul 23

Acea zi a mâniei, acea zi îngrozitoare,
Când cerul și pământul pieri-vor,
Ce putere rămâne-va păcătosului?
Cum va întâlni acea zi îngrozitoare?

Sir Walter Scott,
Imn pentru morți – cântul VI

La vreo trei kilometri, în vestul orașului, Cinaed se opri călare pe o creastă stâncoasă, privind spre mănunchiul de case de pescari din Clachnaharry. Mlaștinile din Beauly Firth se întindeau sub el, alături de drumul îngust al căruțelor pe care dușmanii lui aveau să fie nevoiți să îl parcurgă pentru a ajunge la monumentul pe jumătate construit din afara satului. Valuri înspumate încoronau despicătura estuarului cenușiu, iar dealurile împădurite din spate îi ofereau un loc luxuriant și verde în care să își ascundă oamenii. Spre port, câteva firicele de fum erau tot ce mai rămăsese din corabia pe care o distruseseră cu o noapte în urmă.

Aliniați de-a lungul coastei în stânga și în dreapta lui Cinaed, cincizeci de luptători din Highland așteptau. Cu oamenii adunați din clanurile din zonă – Fraser și Innes, Macpherson și Chisolm, Grant și Mackintosh –, avea să îl ucidă pe acel câine turbat, așa cum ar fi trebuit să facă ziua în care se întâlniseră.

– Băieții sunt pe poziție, spuse Blair, oprindu-și calul lângă el.

Cinaed încuviință din cap și se uită dincolo de canal spre oraș. De îndată ce corabia explodase, îl trimisese pe unul dintre oamenii lui Searc la Fort George cu un mesaj pentru locotenentul Hudson. Femeia de pe afișe, i se spunea, fusese găsită și urma a fi predată la monumentul pe jumătate construit din Clachnaharry în acea

zi la prânz. Răspunsul fusese că Hudson și oamenii lui aveau să fie acolo ca să o aresteze.

El aruncă o privire spre luptători. Judecând după cum erau dispuși, urmau să îi nimicească pe husari la fel de nemilos cum făcuse Hudson prin toată țara în ultimele două săptămâni.

Cu o seară în urmă, când corabia arsese și se scufundase în dana din Inverness, se presupunea că era o agitație uriașă la Fort George. Primiseră veste de la țesători că deja fuseseră trimise mesaje la Fort William, unde viceguvernatorul de la Fort George se întâlnea cu guvernatorul din Highland. Era de așteptat ca ambii generali să vină direct spre nord, ceea ce însemna că timpul lui Hudson petrecut fără lesa superiorilor lui se apropia de sfârșit.

Arestarea Isabellei însemna succesul misiunii pe care o avea locotenentul în Highland. Cinaed știa că Hudson nu putea să reziste unei asemenea momeli.

Iar el avea să aștepte.

– La naiba, Cinaed! Privește acolo!

Blair arăta spre Inverness.

Cu o oră în urmă, cerul de deasupra orașului fusese cenușiu. Acum însă, dincolo de canal și de fluviul Ness, fumul creștea, gros și negru ca focurile iadului.

Maggot era în flăcări, iar Isabellei i se păru că sfârșitul lumii se dezlănțuia asupra lor.

Bărbați și femei răniți, tușind și scuipând, intrau împleticindu-se mai repede decât putea ea să găsească locurile spre care să îi direcționeze, darămite să se întindă. Din fericire, domnul Carmichael i se alăturase mai devreme, iar chirurgul lucra fără încetare ca să-i trateze pe cei care aveau cele mai mari dureri.

Ea se așteptase la răni provocate de sabie și la oase rupte, dar arsurile erau de departe cea mai mare problemă. Adunând câteva dintre femeile din oraș care rămăseseră să ajute le trimisese să aducă urcioare cu apă. Cel mai bun mod de a-i ajuta pe cei cu arsuri era să răcească ce rămăsese din pielea și carnea carbonizate. Îl văzu pe Carmichael aducând chiar el două găleți de apă.

– Cât de aproape este de noi? îl întrebă ea.

– Acoperișurile clădirilor care se învecinează cu Green ard.

– Cum s-a întâmplat?

Intră un grup de copii tușind, iar chirurgul le făcu semn să se apropie.

– Husarii lui Hudson, răspunse el. Ei dau foc orașului.

Își simți inima în gât. Isabella se uită la mulțimea de oameni din jurul ei care aveau nevoie de ajutor. Nu știa ce aveau să facă dacă incendiul ajungea la clădirea lor.

– Unde este Cinaed?

– Mă tem că Hudson i-a mirosit planul, spuse chirurgul cu voce scăzută. Nenorocitul a venit aici în loc să se ducă la Clachnaharry.

Un băiețel care stătea în mijlocul încăperii aglomerate începu să își strige isteric mama. Isabella se duse la copil și îl ridică în brațe. Luând alt băiețel de braț, ea îi duse în grabă într-un colț în care se afla un grup copii care se înghesuiau în jurul lui Jean.

Prietena ei își deschise brațele și ambii băieți urcară în poala ei.

Un bărbat urlă de durere în colțul opus al camerei. Doi tineri tușeau îngrozitor, în timp ce încercau să aibă grijă de mama lor inconștientă. Strigăte de ajutor o învăluiau. Isabella trecu de la o persoană la alta. O înghițitură de vin. O găleată de apă pe care trei persoane să o împartă și în care să își cufunde mâinile și brațele arse. Pânze înmuiate în urcioarele de vin, în speranța că era suficient până ce li se aducea mai multă apă.

Mirosul de fum devenea din ce în ce mai puternic. Se temea că focul ajunsese la ei. Isabella se repezi la ușă și ieși pe alee. Cerul dispăruse, fiind înlocuit de o pătură de nori de cărbune. Urletul flăcărilor acoperea strigătele și țipetele de durere ale oamenilor. Un foc de armă străpunse aerul. Acolo unde aleea se termina în fluviu, zări oameni care umpleau găleți și reveneau spre incendiu.

Un cal lovi cu copita și necheză în spatele ei, iar Isabella se întoarse. În fața ei, călare pe armăsarul agitat, se înălța un ofițer aparent nepăsător în fața haosului.

Hudson venise după ea.

Isabella aruncă o privire spre ușa depozitului, unde se aflau pacienții ei.

Nevoind să-l conducă spre ei, ea alerga în direcția opusă, spre poarta lui Searc.

Înainte ca Cinaed și oamenii lui să ajungă la podul peste râul Ness, el putu să vadă fumul și flăcările ridicându-se deasupra clădirilor înghesuite și a ulițelor din Maggot Green.

În timp ce își mânară caii prin mulțimile cu ochi sălbatici care încercau să iasă din Maggot, Cinaed își făcu griji pentru Isabella. Își dădu seama să incendiile nu ajunseseră încă pe aleea dintre casa lui Searc și depozitul unde o lăsase, dar se temea că putea să fie doar o chestiune de timp.

Ajunseră în cartierul înghițit de fum și găsiră panică și haos peste tot. O ploaie ușoară începu să cadă, accentuând haosul. Străzile erau sufocate de căruțe abandonate încărcate cu bunuri din gospodării. Legate de unele dintre ele, mai rămăseseră capre și vite îngrozite. Oamenii alergau în toate direcțiile. Copiii rătăceau în fum și moloz. În apropierea distileriei, tot cartierul era în flăcări.

Era limpede că incendiile fuseseră aprinse în diferite părți din Maggot. Mai multe rânduri de curajoși încercau să treacă găleți de apă din mână în mână, dar eforturile le erau zădărnicite. Soldații călare umblau înainte și înapoi prin cartier, fluturându-și săbiile și dispersând oamenii. La râu, se forma un rând de husari pentru a-i opri pe cei care încercau să ajungă la Ness cu gălețile.

Acesta era un coșmar devenit realitate. Aceștia erau oamenii lui, iar el nu avea de gând să stea pe margine.

Făcând semn spre highlanderi, Cinaed își scoase sabia din teacă, apoi se năpustiră înainte cu toată forța.

Capitolul 24

Că va veni el încet sau va veni el iute,
Doar Moartea va fi ultima ce va veni.

Sir Walter Scott, *Marmion* – cântul II

Să o ia în viață sau să ardă casa cu ea înăuntru? Să își pună oamenii să o alerge ori să o prindă chiar el?

Judecând după înfumurarea lui Hudson, ea decise că avea să o urmeze peste drum și să o abordeze singur. Cel puțin, se rugă să fie așa când ieși în fugă pe ușa deschisă a casei lui Searc. Cel mai important lucru în acel moment era să-l îndepărteze de oamenii nevinovați care zăceau neputincioși pe podeaua casei.

În sala mare, menajera rămase încremenită, neștiind ce să facă.

– Toți bărbații s-au dus să ajute la stingerea focului, doamnă. Și numai eu, bucătăreasa și...

– Ia-o pe tunelul care duce spre râu! O trase spre coridorul din colțul opus al încăperii. Se poate ca soldații să dea foc și casei. Adună pe cine a mai rămas în casă și plecați. Fugi acum!

– Haideți cu noi, doamnă!

– Nu acum. Eu vin mai târziu.

Din fericire, femeia mai în vârstă nu se împotrivi și strigă spre o slujitoare care ieșise grăbită din bucătărie. Amândouă se făcură nevăzute.

Isabella căută în buzunarul șorțului bisturiul pe care îl apucase mai devreme. Cu greu putea spera să îl arunce cu succes în monstru, dar tot era pregătită să se lupte până la capăt cu el.

Se întoarse cu fața spre ușa din colțul opus al sălii mari. Labirintul coridoarelor se afla în spatele ei. Acum știa să își croiască drum prin ele. Putea să dispară, iar el să nu o găsească niciodată. Putea părăsi clădirea. Dar nu avea de gând să fugă. Ea era cea care

îl adusese pe Hudson în Inverness și, într-un fel sau altul, avea să-l gonească de acolo.

Ușa dinspre alee se deschise cu o bufnitură. El intră țanțoș și, când o zări, se opri la intrarea în sala mare cu o expresie arogantă și triumfătoare pe chip. Slavă Domnului, se gândi ea, că venise singur.

– Bună ziua, doctore Drummond. Sau azi ești doamna Murray? Stai, cred că trebuie să fii doamna Mackintosh, frumoasa soție a acestui nou fiu al Scoției despre care vorbește toată lumea la superlativ.

Desigur, vestea ajunsese la Fort George. *Fiul Scoției*. Ea auzise de acest nume de nenumărate ori. Știa că se referea la Cinaed. Făcu câțiva pași înapoi. Ușa din spatele lui Hudson rămase deschisă, dar nu apăru nimeni.

– Cum m-ai găsit?

– A fost ușor, spuse el, plimbându-se nonșalant spre ea. O femeie frumoasă, cu accent din sud, care se întâmplă să aibă cunoștințe medicale.

Ea se retrase, întorcându-se într-un coridor larg, ce ducea în casă.

– Dacă ai știut unde sunt, de ce arzi tot cartierul? De ce nu mă iei doar pe mine să mă târăști înapoi la Edinburgh? De ce îi faci pe oamenii aceștia să sufere?

– Puțin cam târziu pentru o asemenea discuție, nu crezi? întrebă el, continuând să vină spre ea. Dar nu sunt aici să te aduc înapoi. Nu mai am nevoie de tine. Nu mai am nevoie de numele prietenilor tăi agasanți.

Isabella aruncă o privire rapidă peste umăr. Continuă să se dea înapoi, destul de încet ca el să înainteze. El se bucura. Ea era un șoarece prins în ghearele pisicii. Dar se plictisise de joc. Timpul de jucat cu ea avea să se încheie. Și atunci el avea să atace.

– Nu ai nevoie de mine? întrebă ea, trăgând de timp.

– Deloc. Mi-ai dat ceva mai important. Un alt soț. Un alt dușman al Coroanei. Ai un interes înflăcărat pentru trădători.

Ea se abținu să vorbească.

– Mulțumită ție, acum știu cine este omul care devine repede inima tuturor problemelor noastre viitoare de aici.

Isabella nu trebui să întrebe. Cinaed.

– Spre deosebire de tine, el este un adevărat dușman al Coroanei, căutat de ani întregi. Scufundare de corăbii guvernamentale. Aducerea armelor ilegale în Highland. El clătină din cap ca și cum s-ar fi așteptat la mai multe. Nu a fost prea greu să ne dăm seama ce era pe *Highland Crown*. Am auzit că exploziile au aprins cerul înainte să se scufunde corabia.

– La fel ca acea corabie aflată la nici un kilometru distanță, îl luă ea în zeflemea.

– Cum spui tu. Dar mi-ai dat încă o acuzație pe care să o lipesc de numele lui.

– Eu nu ți-am dat nimic, spuse ea în silă.

– Este îndrăzneț și șiret. Recunosc asta. Sângerând, mirosind a pește mort, și totuși intră în sala de mese ca să te salveze. Dar o să-mi placă să-l văd spânzurat pentru uciderea sergentului Davidson.

Lungimea pasului lui era mai mare decât pasul ei. El traversă distanța dintre ei.

– Chiar mă bucur de o întrecere animată când e în avantajul meu, spuse el. Iar jocul nostru a avut foarte multe de câștigat din ziua în care voi doi ați scăpat de la Stoneyfield House. Acum, am un chip pentru fiecare act de trădare care s-a petrecut de când am ajuns aici.

Ea ajunse în alt coridor, iar el o urmă.

– Salvarea lui John Gordon. El zâmbi. Distrugerea *HMS Pitt* ca represalii pentru executarea în așteptare a lui Searc. Mai multe felicitări pentru mine. Și, desigur, auzindu-i pe spionii noștri vorbind mereu despre acest *eliberator* care s-a întors la poporul lui. Cu mireasa lui din Lowland la braț. Totul a fost clar pentru mine aseară. Superiorii mei din Edinburgh, din Londra o să se întreacă în a-mi fi recunoscători și a mă decora.

– Totuși, de ce să-l arestezi pe Searc Mackintosh?

– Ah, femeile nu înțeleg niciodată arta războiului. Este greu pentru voi să apreciați geniul unei manevre militare frumos înfăptuite. El își trecu unghiile de-a lungul peretelui, în timp ce înaintă. Toată corupția conduce spre această casă. Îl scoți pe Searc Mackintosh din bârlogul lui, iar așa-numitul fiu al Scoției cu siguranță o să se arate la chip.

Panica se dezlănțui în pieptul Isabellei. Nu își făcea griji numai pentru viața ei, ci și pentru viața lui Cinaed. Hudson știa totul

despre el. Din cauza ei, deja aveau o reputație. Și apoi, oriunde s-ar fi ascuns, fie că era vorba despre Inverness, castelul Dalmigavie, Halifax sau în celălalt colț al pământului, aveau să se ducă după el.

– Cea mai slabă mișcare a soțului tău a fost de dimineață. Un prostănac, la urma urmei. Să creadă că m-aș duce vreodată într-un loc atât de propice pentru o ambuscadă, chiar și pentru a pune mâna pe *tine!*

Ea se îndepărtă mai repede, iar el își potrivi pașii.

– Pe mine mă poți ucide, îi spuse ea. Dar nu o să pui niciodată mâna pe el.

– Ei bine, draga mea, a te ucide pe tine este doar o posibilitate. O să-mi fii mai de folos ca momeală. Am văzut cum reacționează când ai probleme. Iar în mâinile mele, ești pe cale să afli ce înseamnă să ai probleme cu adevărat.

Isabella se întoarse și deschise o ușă. Trecând în grabă pragul, ea găsi ce voia.

Hudson intră și ochii i se aprinseră. Se uită la portretul de deasupra șemineului, ca și cum ar fi găsit Sfântul Graal.

Ploaia cădea mai tare, un dar neașteptat primit din ceruri. Incendiile păreau să fie sub control, deși se părea că distileria era pierdută.

Gălețile continuau să fie date din mână în mână, bărbați și femei chinuindu-se din greu să stingă flăcările și să împiedice focul să se întindă.

Cinaed ieși din rând și își scoase sabia când zări doi husari în capătul unei alei. Văzându-l, ei își întoarseră repede caii și dădură pintenii armăsarilor. Nu durase mult timp să îi pună pe fugă pe oamenii lui Hudson, iar cei care încă nu fugiseră începeau să dispară rapid.

– Lașul Hudson nu și-a mai arătat fața hidoasă. Blair înaintă pe aleea din spatele lui. Nimeni nu a prins nici măcar o urmă a ticălosului.

– O să-l găsesc eu pe nemernic, indiferent unde s-ar ascunde. Și o să-l fac să plătească cu sângele lui pentru toate astea!

Un bătrân ieși legănându-se de pe o alee și se sprijini epuizat de un zid. Cinaed își mână calul mai aproape și văzu că mâinile îi erau arse.

– Îți iau eu locul în rând, se oferi Blair, dacă vrei să te duci să ocupe cineva de mâinile lui.

Ajunseră la Maggot în mijlocul unui dezastru. Dar mintea lui fusese doar la Isabella. Știa cât de aproape era de pericol.

Ajutându-l pe bătrân să intre în casă câteva minute mai târziu, îl lăsă în grija lui Jean și o căută pe Isabella.

Parterul întregii case era plin de oameni. În timp ce înainta, mirosul de carne și de lână arse îi înțepă nările. Ochii mari ai copiilor se ridicară din fețe acoperite cu funingine. El luă gălețile de apă de la un băiat și le duse în colțul opus al încăperii. Un bărbat trebuia să fie ajutat să intre în casă din alee. Ridicând o copilă pierdută, căută până ce găsi un vecin care o cunoștea. Cinaed rămase acolo, ajutând cum putea.

Aceștia erau oamenii lui. Tăișul ascuțit al vinei îl seceră, știind că el era responsabil pentru durerea adusă în viața lor de Hudson. Se așteptase la represalii, dar crezuse că le putea controla. Fusese păcălit, iar asta îl durea. Data viitoare, trebuia să fie mai abil.

Isabella. Nu o văzuse. Se uită peste mulțime și îl găsi pe Carmichael. Când îl văzuse ultima dată pe chirurg? Nu-și putea aminti. Umerii bărbatului erau încovoiați de suferința din jurul lui.

– Unde este? îl întrebă el pe chirurg când ajunse în dreptul lui.

Carmichael se îndreptă de spate și se uită în jur.

– Eu... nu știu.

– Când ai văzut-o ultima oară?

Chirurgul clătină din cap. Cinaed se chinui să rămână calm și se apropie de una dintre femeile pe care le văzuse mai devreme. Și apoi de următoarea, punând aceeași întrebare. În cele din urmă, o tânără care ținea un copil mic acoperit de funingine îi spuse că îi văzuse soția ieșind pe alee, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

Cu mult timp în urmă?

Nu știu cum găsi drumul spre ieșirea din clădire, căci el o căuta doar pe ea, încercând să o zărească pe undeva. Nu auzi altceva în afară de urletul durerii. Nimeni nu îl văzuse pe Hudson. Iar Isabella lipsea.

Menajera lui Searc, care venea dinspre râu, alergă pe alee spre el.

– A intrat în casă... Da, acum mult timp. Mi-a spus să fug. Era îngrijorată că toată casa o să ardă.

Cinaed traversă în fugă aleea până la poartă. Găsind ușa deschisă, simți cum îl traversează alt val rece de groază, amenințând să-l copleșească. Uită să mai respire.

Nu era nimeni înăuntru. Nici un slujitor. Nici unul dintre oamenii lui Searc. O strigă de la baza scărilor turnului. Nimic. În sala mare, urlă spre scările ample care duceau spre salon.

Se auzi un răspuns slab, de undeva din interiorul casei.

Prea înspăimântat să spere, dar rugându-se ca ea să fie nevătămată, strigă din nou, traversând coridoarele în căutarea ei.

Cinaed o găsi în capătul coridorului opus camerei clanului lui Searc, pe podea, cu spatele rezemat de perete. În timp ce el se apropie, văzu că era acoperită de sânge.

– La dracu'! exclamă el, repezindu-se spre ea.

– Nu este al meu. Ea se ridică și se aruncă în brațele lui. Este sângele lui. Al lui Hudson. A trebuit să o fac. Nu am avut de ales. A trebuit să-l omor!

Cinaed o ținu în brațe, o mângâie, îi vorbi încet. Ea tremura necontrolat. Fața îi era umedă, deși nici măcar nu își dădu seama că plângea. El înțelese. Ea își petrecuse viața salvând vieți, iar acum fusese obligată să ia una.

O sărută pe fruntea încruntată și o sprijini de perete. Ea nu voia să-i dea drumul.

– Trebuie să mă asigur, spuse el încet.

Ușa de la camera clanului era deschisă. Cinaed intră și îl găsi pe Hudson pe podea. Spada îi străpunsese inima. Ochii lui se uitau pierduți la portretul de pe perete, cu agonia morții întipărită pe chip.

Capitolul 25

Timpul va rugini cea mai ascuțită sabie,
Timpul va mistui cea mai puternică frânghie;
Ceea ce preface în praf cânepa și oțelul,
Brațul neînfricat și curajul trebuie să simtă.

Sir Walter Scott, *Harold Neîmblânzitul*

Adânc în Highland, într-o poiană îndepărtată de lângă râul Findhorn, castelul Dalmigavie se înalța pe un deal stâncos cu vedere spre vale. În jurul zidurilor străvechi de piatră, se vedeau în depărtare vârfuri de munte sărutând cerul.

Cinaed știa și iubea aceste dealuri. Se simțea aproape acasă. Era fericit să cunoască oamenii printre care crescuse, dar se temea că legătura cu comunitatea fusese deja tăiată cu o lamă mult prea ascuțită. În timp ce urcau tot mai sus în munți, îi plăcea să vadă emoția care se năștea în Isabella și în Jean. Fața bătrânei se lumina cu fiecare cotitură a drumului îngust, crezând că ajunseseră. Erau dornice să își reîntâlnească familiile, iar el încercă să-și ascundă propria incertitudine.

Fuseseră nevoiți să aștepte o săptămână înainte de a pleca din Inverness spre Dalmigavie. După scufundarea corabiei și incendiul de la Maggot Green, străzile orașului fuseseră pline de patrulele soldaților înarmați, dar peste câteva zile se reinstaurase calmul. După o scurtă anchetă, explozia de pe *HMS Pitt* fusese numită un accident tragic. Trupul locotenentului Hudson și ale multora dintre oamenii lui fuseseră descoperite în mai multe clădiri arse. Searc fusese eliberat imediat ce viceguvernatorul de la Fort George revenise de la Fort William, cu scuzele generalului pentru ofițerul corupt care dăduse dovadă de un comportament irațional și acționase fără autoritate. Searc păruse a fi într-o stare de sănătate bună. În privința

Isabellei Drummond, căutarea se încheiase la Inverness. Ordinele locotenentului se întorseseră în Londra pentru a fi revizuite.

Cinaed știa toate aceste lucruri grație lui Searc și sursei lui de informații. Reușise să devină mai autoritar și mai influent după incidentul cu Hudson. Nimeni, fie că era vorba de un highlander sau de un englez, nu își dorea să strice relația cu bărbatul robust.

Odată agitația din ancheta lui Hudson lăsată în urmă, Searc decise să-i însoțească în vizita lor la Dalmigavie.

Clanului Mackintosh de pe toată întinderea Highland îi plăceau celebrările, iar Blair îl avertizase deja că avea să fie organizată pentru el o petrecere. Totuși, Cinaed nu își dorea să ajungă cu false pretenții. Nu voia să fie centrul unor asemenea festivități când nu avea nici un gând să rămână.

Mai aveau doar o oră până la castel, când el opri trăsura și escorta de călăreți. O luă pe Isabella la o plimbare prin lunca din apropiere cu priveliște spre râu.

Totul îi trezea amintirile – mirosul de pin purtat de briză, cerul de un azuriu adânc, soarele pe vârfurile maiestuoase ale munților, sclipirea râului care se învolbura spre următoarea cotitură și necunoscutul de după ea. O parte din el aparținea celui loc, deși îi era greu să recunoască.

– Lachlan a acceptat să ne întâlnim într-o cabană veche aflată în capătul văii, îi spuse el Isabellei. Tu și Jean o să vă vedeți de drum spre castel împreună cu Searc și restul oamenilor.

Ea nu se împotrivi. Știa despre trecutul lui și îi înțelegea îngrijorările.

– O să-mi trimiți un mesaj ca să mă anunți unde pleci de aici? O să fim gata oricând decizi că ar trebui să venim. Asta, dacă vrei să venim cu tine.

– Sigur că vreau!

El o cuprinse în brațe. O ținu strâns, inspiră parfumul din părul ei, mulțumind că ea exista în viața lui. Îl completa.

– Te iubesc, îi spuse el. Și indiferent dacă rămân în cabana aia sau mă duc în altă parte, o să te aștept până când ești pregătită. Searc poate să aranjeze totul. El o să te aducă la mine.

– Și eu te iubesc, Cinaed Mackintosh. Dar să știi un lucru: oricare ai decide că este calea ta, indiferent care se dovedesc a fi planurile oamenilor tăi, nu o să permit ca trecutul meu să-ți împiedice...

El o făcu să tacă brusc cu un sărut. Cinaed nu știa ce i se spusese, dar în ultima săptămână ea îi vorbise despre nevoia de a o lua pe căi separate, despre faptul că nu voia să fie o povară pentru el. El nu putea accepta asta. Nu putea permite.

Prea curând trebui să o lase să plece. Le privi pe Jean și pe Isabella îndepărtându-se, apoi încălecă și porni spre cabana de vânătoare.

Deși fusese acolo doar de câteva ori pe vremea când era copil, nu îi fu greu să o găsească. Totuși, în timp ce se apropia, își dădu seama cât de diferit era acum locul acela. Ceea ce fusese cândva o clădire impresionantă se transformase într-un edificiu de piatră acoperit cu mușchi. Acoperișul unui grajd din apropiere se prăbușise. Un singur cal păștea în luncă.

Cinaed îi ceruse lui Lachlan să vină singur și fu mulțumit să vadă că rugămintea îi fusese onorată.

Unchiul lui nu mai era bărbatul de care își amintea. Anii fuseseră duri cu lordul care cândva fusese un bărbat înalt și impunător. Acum încărunțise, era foarte slab, iar chipul îi era marcat de trecerea anilor.

Văzând urmele timpului pe chipul lui Lachlan, fu cuprins de tristețe. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse, bărbatul acesta era cea mai apropiată rudă a lui.

– Cinaed.

– Lachlan.

Fără formalități. Fără afecțiune. Tristețea lui Cinaed se risipi. Erau pur și simplu doi bărbați care se întâlneau într-o cabană sărăcăcios mobilată, acoperită de praf, fără nici un servitor sau un însoțitor care să alunge liniștea apăsătoare. Un sac zăcea deschis pe o masă, iar lângă el erau o sticlă de whisky și două pahare de argint.

Lachlan făcu semn, iar Cinaed se așeză în fața lui.

– Nu vrei să fii întâmpinat cum se cuvine de clanul tău.

– Nu am nici un clan. Sau, mai degrabă, clanul mi-a arătat că nu dorește să mă aibă.

Bărbatul se lăsă pe spate, surprins de amărăciunea înțepătoare din tonul lui.

– Timpul ruginește și cea mai ascuțită sabie, dar nu și pe a ta, din câte văd.

– Nu am nevoie de poezie, replică Cinaed. Te-am rugat să vii aici pentru că vreau să aud adevărul, fără povestea întoarcerii acasă.

Vântul șuieră prin horn și mirosul focului străvechi umplu camera. Fantomele strămoșilor lor își făceau simțită prezența, iar el le simți privirea ațintită asupra lor. Asupra lui.

– Când am primit mesajul tău, aproape că am râs. Tipic pentru tine să vrei să ne întâlnim în cabana asta. Lachlan se uită în jur cu afecțiune. Mă face să cred că undeva înăuntrul tău trecutul este o parte din tine.

Cinaed privi cum bărbatul în vârstă se uită lung spre colțurile cabanei. Și-l închipui în altă perioadă, poate într-o vreme când era tânăr. Poate chiar înainte de vremea lui, când șefii clanului erau protectorii poporului lor, când tații și mamele îmbătrâneau împreună, iar copiii nu părăseau niciodată ținutul.

Lachlan întinse mâna după sticlă, turnă în cele două pahare și îl împinse pe unul pe masă.

– După bătălia de la Culloden, începu el, întorcându-și privirea spre Cinaed, mulți dintre highlanderii învinși s-au refugiat pe dealurile astea, răniți și cu inima frântă. Cabana asta i-a adăpostit pe mulți în acele zile negre. Dar două săptămâni mai târziu, a devenit un loc de mare onoare pentru clanul Mackintosh. Bunicul tău a hotărât să rămână aici.

Lachlan își bău whisky-ul, așteptând să i se pună următoarea întrebare. Cinaed nu știa nimic despre vreun bunic. Nu se gândise niciodată la așa ceva. Abia dacă i se spusese ceva despre tatăl lui. Dar știa multe despre cei care suferiseră la Culloden.

Lachlan își mai turnă un pahar. Al lui Cinaed rămase neatins pe masă.

Să asiști la momente de măreție, apoi să guști înfrângerea. Și cabana, și Lachlan înfruntaseră furtuni. Cinaed nu reuși să oprească emoții neașteptate să se strecoare înăuntrul lui. Milă? Empatie? Nu își dădea seama. Acest bărbat voia să împărtășească amintiri cu el, dar nu era momentul să fie distras de istoria familiei.

– De ce mi-ai trimis scrisoarea aia? De ce ai vrut să mă vezi?

Lachlan clătină din cap și zâmbi.

– Nerăbdător ca întotdeauna. Nu te-ai schimbat deloc de când ai ajuns prima dată la Dalmigavie, pe vremea când erai copil.

Când ajunsese prima dată? Bărbatul nu știa despre ce vorbea, dar Cinaed îl lăsă în pace.

– Când am ajuns prima dată la Dalmigavie?

Se temea că până și cele mai vechi amintiri pe care le avea din copilărie erau mai mult imaginate decât reale. Simțise dintotdeauna că era un străin, mai degrabă fiind spectator decât să fie alături de alți copii. Mai târziu, devenise un dezmoștenit al sorții. Nu putea simți că aparținea acestui loc. Dar de ce?

Lachlan se lăsă din nou pe spate în scaun.

– Îți amintești ceva din trecutul tău? Din perioada de dinainte să vii la noi?

Cinaed nu știa ce trebuia să-și amintească. Uneori, când se cufunda în somn, un alt timp și alt loc se insinuau în visele lui. O șoaptă dulce în franceză. Cântece fredonate deasupra unui coș de flori. Fustele unei femei căreia îi plăcea să facă piruete și să-l ridice în brațe pentru a dansa. Nu era mama lui. Nu putea să deslușească acele amintiri.

De fiecare dată când se gândea la ele, le alunga din minte și își amintea chipul sever al mamei lui, Anne Mackintosh.

– Când am ajuns prima dată la Dalmigavie? întrebă din nou pe un ton mai ascuțit.

– Aveai aproape patru ani când mama ta te-a trimis la noi.

Patru ani. Nu era de mirare că nu simțea că aparținea acelui loc. *Era* un străin. În cele din urmă, înțelese. *Trimis*. Fusese trimis aici.

Zidurile groase ale trecutului se prăbușeau în jurul lui, piatră cu piatră, permițând amintirilor de mult uitate să se strecoare înapoi asemenea luminii soarelui prin sticla colorată.

Mon fils, mon bébé. Je suis ta maman. Murmurul blând îi răsuna în minte. Nu putea să le facă să plece. Cinaed știuse dintotdeauna franceza. O vorbea precum limba maternă.

I se ivi în minte chipul unei femei tinere și blonde, cu bucle care coborau în valuri în jurul feței.

Je suis ta maman. Sunt mama ta.

– *Cine* este mama mea? Cine m-a trimis aici?

– Nu o să vorbesc despre ea. Ea o să fie cea care o să-ți spună cine este. Nu trebuie să povestesc cum și de ce a renunțat la tine. Dar o să-ți spun un lucru: sora mea Anne îți era rudă de sânge cum îți este calul pe care ai venit până aici.

El voia să nege, dar nu putea. Răceala Annei Mackintosh, lipsa ei de afecțiune acum aveau sens. Fusese crescut de alții. De clan.

Ea nu îl numise niciodată *fiu*. Fusese blândă cu el doar pe patul de moarte, când îi dăduse inelul.

Adevărata lui mamă era în viață. În viață. În mintea lui, se aventură pe un tunel întunecat, încercând să găsească lumina, încercând să-și cheme înapoi amintirile. Voia să-și amintească chipul ei.

– Dar nu o să ai mult de așteptat. Face aranjamentele necesară ca să vină în Highland, deși știu că o să fie greu, având în vedere cine este. Dar e hotărâtă să te întâlnească.

Cinaed își trecu mâna peste față, încercând să dea la o parte perdeaua încă întinsă peste memoria lui. Dar întunericul nu voia să se ridice.

– Dar tatăl meu? Era un Mackintosh?

Lachlan clătină din cap și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de masă.

– A trebuit să aștept ani întregi ca să-ți pot dezvălui adevărul. Dar cred că a sosit momentul.

Curiozitatea lui se trezi la viață. Dar nimic din toate acestea nu conta. El avea propria viață. O avea pe Isabella. Trecutul lui nu mai avea influență asupra lui. Indiferent ce *adevăr* avea bărbatul din fața lui să îi destăinuie, era doar o sămânță de ciulin în vânt.

– Tu ești...

Cinaed știa cine era. În copilărie, își dorise să știe mai multe, dar acum numele unui tată nu mai însemna nimic pentru el.

– Adevăratul tău nume este Cinaed James Stuart. Făcu o pauză, lăsând ca sunetul să se piardă în aer. Ești singurul bărbat în viață și descendent direct al prințului nostru Bonnie.

Cinaed îl privi lung, fără să înțeleagă. Tatăl lui fusese marinar. Își pierduse viața pe mare înainte de a se naște el.

Ce i se spunea era o nebunie. Delirul unui om care își petrecuse prea mult timp pe munte. Cinaed știa povestea, la fel cum o știau toți highlanderii. Prințul Bonnie Charlie murise în exil, iar singurul moștenitor recunoscut era fiica lui, Charlotte. Și ea murise.

– Nu te cred.

Bătrânul ridică din umeri.

– Tatăl tău, Jamie, a fost un bastard, cu un an mai mare decât Charlotte, născut și crescut în secret.

Lachlan avea zâmbetul unui om care tocmai îi oferise cel mai prețios dar de pe pământ. Dar Cinaed nu se simțea mai bogat. Avea

o mie de întrebări – și voia să afle motivul pentru care existența așa-numitului lui tată fusese un secret cunoscut doar de Lachlan Mackintosh. Dar cea mai mare dorință a lui era să plece din cabană și să lase în urmă toată nebunia asta.

Cinaed văzuse destui highlanderi, mutați din casele și de pe pământul lor. Știa cât de departe puteau să ajungă oamenii, cu câtă disperare se puteau agăța de o credință greșită pentru a-și menține vie speranța.

– Nu cred, repetă el.

Lachlan se lăsă pe spate și clătină din cap. Zâmbetul lui trist îi spuse lui Cinaed că nu era surprins de reacția lui.

– Unde este inelul care ți-a fost dat?

– Îl poartă soția mea. Mama mea – sora ta – mi l-a dat.

– Inelul acela simbolizează adevărul originii tale. A fost un cadou de la tatăl tău pentru mama ta adevărată. Nu te-ai întrebat niciodată de ce este un ciulin încoronat?

– Este o nebunie!

– Nu trebuie să mă crezi. O să te întâlnești cu ea. Iar pe ea *chiar* o s-o crezi, căci are o dovadă incontestabilă. O să crezi așa cum am crezut-o cu toții când ne-a trimis un băiat de patru ani pe care să-l creștem, să-l pregătim pentru destinul lui.

Încă nu îl credea pe Lachlan. Sau pe *ea*, indiferent cine era. Și nu mai voia să-și piardă timpul acolo cu acea nebunie.

Cinaed se ridică brusc în picioare și se îndepărtă câțiva pași, dar apoi se opri și se întoarse.

– M-ai trimis de aici. De ce?

– Bunicul tău era regele de drept al Scoției, dar nu a primit suficient sprijin în '45. Nu a putut să aducă oamenii împreună. Tatăl tău s-a născut pe pământ străin și nu a fost nici măcar pe jumătate precum prințul Charlie. Dar nu a contat; era prea curând. Highland încă sângera. Dar tu...

– Ce legătură are asta cu un băiat de nouă ani? Cum se justifică smulgerea unui copil din singura casă pe care o cunoștea și trimiterea lui pe mare?

Lachlan se ridică în picioare.

– Trebuia să te protejăm. Tu erai ultima noastră șansă. Crezi că te-am alungat, dar ai fost mereu supravegheat, mereu protejat.

Cinaed se gândi la tot ajutorul pe care i-l acordase Searc de-a lungul anilor.

– Până acum, continuă bătrânul cu ochii scăpărători. Cinaed James Stuart, tu ești adevăratul fiu al Scoției, iar clanul Mackintosh și alți zeci de oameni sunt gata să mărșăluiască alături de tine!

Fuseseră despărțite doar câteva săptămâni scurte, dar Isabella își dădu imediat seama că Maisie și Morrigan nu mai erau tinerele naive pentru care își făcuse griji.

Amândouă fură fericite să o vadă. Era sănătoase și păreau a se fi adaptat extrem de bine la viața din munți, chiar dacă își petrecuseră toată viața la oraș.

Mai ales Maisie se maturizase în zilele de când își luaseră rămas-bun pe drumul trăsurilor din afara orașului Inverness. Ea fusese întotdeauna liniștită și amabilă, dar acum nu mai șovăi să spună ce gândea când Isabella le spuse despre planurile de călătorie spre Halifax.

– Isabella, ascultă-mă! spuse ea. Am 20 de ani. Te iubesc ca o soră, dar nici una dintre problemele care ne-au alungat de la Edinburgh nu mă afectează. Nu există nici o recompensă pusă pe capul meu. Nimeni nu mă urmărește. Nu o să accept să fiu constrânsă să mă mut în celălalt capăt al lumii. Trebuie să-mi găsesc propria cale și am decis că asta o să se întâmple aici, în Scoția.

În timp ce toate trei se plimbau prin curtea castelului, Morrigan o asculta cu atenție pe sora mai mică. Văzând buzele țuguiate și mâinile neliniștite, Isabella știu că nerăbdarea lui Morrigan rămăsese aceeași. Era evident că avea câteva lucruri în minte și făcea tot posibilul să aștepte pentru a le împărtăși.

Isabella simți nenumăratele priviri îndreptate asupra lor, în special asupra ei, din moment ce era cel mai recent oaspete. Fusese întâmpinată politicos, cu priviri curioase, dar fără un bun-venit călduros. Nu știa cum explicase Searc prezența ei sau dacă măcar spusese ceva despre ea. Lordul se întâlnea cu Cinaed în cabana de vânătoare și nici măcar o singură persoană nu se apropiase ca să le ureze bun-venit când sosise trăsura, cu excepția celor două tinere care se aflau acum în stânga și în dreapta ei.

– Ești pregătită să auzi părerea mea despre mutarea la Halifax? întrebă Morrigan direct.

– Lasă-mă să ghicesc: nici pe tine nu te mai atrag planurile noastre inițiale?

– Au fost întotdeauna planurile tale, Isabella, nu ale mele. Nu ale noastre, o corectă ea, aruncând o privire spre Maisie.

Morrigan, cu un an mai mare, nu se ferise niciodată în șase ani să-și exprime părerea în numele amândurora. Pentru Isabella, era o binecuvântare faptul că rezervata ei soră mai mică avea pe cineva care să o susțină.

Oamenii treceau pe lângă ele, salutând din cap spre Isabella. Unii se apropiau îndeajuns de mult încât să tragă cu urechea. Dar nu era nici momentul, nici locul să continue conversația. Nici una din tinere nu voia să îi audă argumentele. Rămăseseră fără prieteni și fără bani. Nu aveau unde să trăiască, nici un mijloc să se hrănească ori să se îmbrace singure. Cu toate acestea, fiecare avea o minte strălucită și o educație bună. Și erau curajoase.

Isabella trase adânc aer în piept, încercând să-și alunge grijile. Pentru că jucase întotdeauna rolul de mamă, fetele erau dornice să-și exprime opiniile și să-i amintească de independența lor.

Îl surprinse pe Blair urmându-le de la o distanță respectuoasă. Chiar între acele ziduri ale castelului, Cinaed se asigura că veghea cineva asupra ei.

– Foarte bine. Fiecare dintre voi ar trebui să-și facă propriul plan de viitor. Când o să fie gata, sunt deschisă să aud ce ați decis. Se uită de la una la cealaltă. Iar orice ar fi, o să vă susțin.

Isabella le lăsă uitându-se una la alta, surprinse de reacția ei. Voia să-l vadă pe John Gordon.

O găsi pe Jean stând cu nepotul ei într-o cameră de lângă o galerie aflată deasupra mărețului hol al castelului. Trecuse o săptămână de când tânărul fusese adus acolo. Brațul lui își revenise, iar vânătăile i se vindecau. Totuși, așezându-se lângă el, își dădu seama că încă se lupta în mintea lui cu tortura pe care o îndurase. Mătușa lui îi vorbise, îi spusese că Isabella venise să-l vadă, dar nu credea că el o auzea sau o observa. Mai văzuse în Edinburgh foști prizonieri după ce fuseseră supuși brutalității autorităților.

– O să-și revină, nu-i așa? o întrebă Jean.

Isabella se ghemui lângă prietena ei și luă mâna tremurătoare a bătrânei într-a ei.

– Cu tine lângă el, o să-și revină.

– Îmi promiți?

De câte ori i se adresase aceeași întrebare! O mamă sau o soție disperată care își dorea o anumită garanție că o rană se vindeca. De câte ori dăduse un răspuns bazat pe speranță, nu pe cunoștințe medicale!

– Îți promit.

Sărută mâna lui Jean și se ridică în picioare.

Viața ei, viitorul pe care își închipuise că îl putea construi în Halifax cu toți acești oameni se risipea rapid. Cele două tinere cu care călătorise spre nord aveau să își facă propriile planuri. John Gordon era mai bine să rămână într-un singur loc până ce cicatricile din mintea lui aveau să se vindece. Castelul Dalmigavie era o cetate în munți, era sigur. Putea să devină un adăpost pentru John – și poate și pentru ea. Spera să i se permită să rămână acolo împreună cu sora și cu fiica ei vitregă. Indiferent ce credeau Maisie și Morrigan în acel moment, aveau nevoie de timp ca să își facă un plan rațional pentru viitor.

Stând lângă balustradă și privind de-a lungul mărețului hol, se gândi la Cinaed. Dragostea ei pentru el o încălzea. Prea mult timp crezuse că nu avea libertatea de a-și decide propriul viitor. Lucrurile păreau să se schimbe. Lupta ei nu se încheiase, dar acum avea puterea de a-și decide propriul drum. Dar bărbatul pe care și-l dorea alături avea să aștepte un an, șase luni sau o lună ca ea să i se alăture lui în Halifax sau oriunde naviga?

Dădu să se îndrepte spre camera pe care o împărțea cu familia ei, când Cinaed păși brusc în fața ei.

Nu se așteptase ca el să vină acolo. Când se întinse să îl ia de mână, Isabella știa că el era lumina vieții ei, aerul din plămânii ei, sângele din venele ei. Nu putea să trăiască fără el. Indiferent ce riscau, gândul de a fi despărțită de el era prea dureros.

– Vino cu mine!

Nimic nu îi trădase sosirea – nici urale, nici vreo reacție de încântare.

– Știe cineva că ești aici? întrebă ea când el o trase într-o cameră goală.

– Nimeni nu știe în afară de tine.

El închise ușa în urma lor și o luă în brațe.

Ea își apăsă fața pe pieptul lui și îl ținu strâns. Dragostea pe care o simțeau unul pentru celălalt era singura certitudine pe care o avea în viața ei zbuciumată.

– Fetele ce fac?

– Sunt bine. Au fost bine îngrijite de clanul tău. Isabella își ridică privirea spre chipul lui și îi cuprinse obrazul în palmă. Ești supărat. Ce ți-a spus Lachlan?

El clătină din cap.

– În primul rând, vreau să aflu vești despre familia ta. Sunt nerăbdătoare să plece? Iar Gordon ce face? El se opri. Ești gata de plecare?

Isabellei i se strânse inima în timp ce povesti conversația avută cu Maisie și cu Morrigan.

– Au nevoie de timp. La fel nepotul lui Jean. Cel mai bine ar fi să nu fie mutat acum. Dar nu vreau să abuzez de ospitalitatea clanului Mackintosh.

El îi mângâie fața și se uită în ochii ei.

– *Tu* vrei să rămâi aici?

Ea *voia* să plece cu Cinaed, dar nu putea. Nu încă. Îi fu greu să vorbească, dar își drese glasul.

– Trebuie să rămân dacă unchiul tău îmi permite. Nu le pot lăsa pe ele. Au nevoie de mine.

Poate că era imaginația ei, dar Isabella văzu cum tensiunea se ridică de pe umerii lui. El încuviință din cap și își lipi fruntea de a ei. Îi cuprinse chipul între palme. Buzele lor erau atât de aproape! Ea mai simțise furtuna dezlănțuindu-se înăuntrul lui. Acum părea că trecuse, dar în ochii lui apărură nori.

– Ce ți-a spus Lachlan? întrebă din nou.

– Povești și basme despre originea mea. Nici una în care să cred.

Ea voia să știe totul și aștepta.

– El susține... spune... își închipuie...

Cinaed se îndepărtă de ea. Ducându-se la fereastră, se uită afară.

Isabella detesta să-l vadă atât de chinuit, dar nu știa cum să îi aline durerea.

– El crede într-o minciună. Se întoarse din nou cu fața spre ea. M-a rugat să rămân la Dalmigavie până când sosește mama mea.

– Mama ta? întrebă ea surprinsă. Am crezut că a murit.

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că asta a fost altă minciună. Astăzi mi s-a spus că trăiește și face aranjamente ca să vină în Highland.

– Cine este?

El clătină din cap.

– Este fie o mincinoasă neobrăzată, fie o regină. Iar tatăl meu era fiul... prințului Bonnie Charlie.

Isabella fu incapabilă să scoată vreun sunet. Întrebări peste întrebări i se învolburară în minte. Dar, deși confuză, ea se gândise la felul în care Cinaed fusese primit de cei aflați în salonul lui Searc. Își aminti felul în care cei mai puțin norocoși fuseseră atrași de felul lui de a fi. Auzise de nenumărate ori cuvintele *Fiul Scoției*. Le auzise chiar și de pe buzele lui Hudson.

El reveni lângă ea.

– L-am lăsat pe Lachlan, fiind gata să merg unde mergi tu, să fiu alături de tine oriunde o să ne poarte viața.

Emoțiile o sufocară. Avea lacrimi în ochi.

– Te iubesc, Isabella!

Luând-o de mână, el se lăsă pe un genunchi.

– Cinaed...

– Viața mea s-a schimbat. Viitorul meu nu se mai află pe mare. Se pare că locul meu este aici, în Scoția. Aici, în Highland și, cel puțin o vreme, la Dalmigavie. Dar o să refuz toate astea. Nu vreau nimic dacă nu pot să te am pe tine.

Ea îngenunche. Chipul lui frumos strălucea.

– Isabella, vrei să fii soția mea pentru totdeauna? O să rămâi cu mine? O să mă iubești așa cum te iubesc eu?

– Te iubesc, Cinaed Mackintosh, mai mult decât a iubit cineva de la începutul timpului. O să rămân lângă tine și o să merg alături de tine oriunde te-ai duce. Eu sunt a ta acum și pentru totdeauna dacă mă vei avea.

Sărutul lui fu răspunsul ei.

Norii incertitudinii dispăruseră, iar soarele răsări din nou pe cer. Un drum se deschidea înaintea lor. Amândoi știau că era un drum plin de suișuri și coborâșuri, cu pericole nevăzute, dar aveau să se confrunte cu acele pericole mână în mână, împreună.

Nota autorilor

O poveste ajunge la sfârșit doar pentru a începe următoarea.

După cum ați ghicit deja, *În numele iubirii* este primul capitol al vieții petrecute împreună de Cinaed și Isabella. Ei încă nu au încetat căutările pentru a dezlega misterul nașterii lui și pentru a afla ce rol va juca fiecare în parte pentru viitorul unei națiuni.

În următoarele două romane, *Highland Jewel* și *Highland Sword*, vom urmări aventurile lui Maisie și ale lui Morrigan în timp ce se implică în luptele sociale și politice ale unei națiuni care își caută identitatea.

Iar pe măsură ce continuăm această serie de aventuri romantice, apar întrebări la care trebuie să răspundem. Cine este mama lui Cinaed? Rămâneți aproape! Promitem să dezvăluim în *Highland Jewel*.

În romanul de față am încercat să ilustrăm un loc și un timp îmbinând realul cu imaginarul. Mare parte din acțiunea din acest roman se bazează întru câtva pe evenimente reale.

După încheierea războaielor napoleoniene, în Anglia și în Scoția s-au răspândit tulburările sociale din cauza disparității economice și a legilor nedrepte. Guvernul britanic a răspuns cu măsuri dure și cu legi din ce în ce mai represive, care declarau adunările publice ca fiind penale și exprimarea părerii drept un act de răzvrătire. Conspirația Cato Street a fost un efort al autorităților britanice de atragere în cursă, iar notorietatea cazului a fost folosită pentru a justifica legi care îi deposedau pe cetățeni de drepturile lor. Peterloo, la care ne referim în roman, a fost un eveniment real. În Manchester, 60 000 de oameni protestau pașnic când forțele guvernamentale au atacat, au ucis și au rănit sute de cetățeni nevinovați. Ziarele au numit episodul Masacrul de la Peterloo, în ciuda eforturilor guvernului de a suprima informațiile despre acest episod.

May McGoldrick

În romanele care urmează, vom continua să țesem ficțiunea și istoria și vom încerca să vă delectăm. Așa că rămâneți alături de noi!

Ca autori, ne place să vă aflăm părerile. Ne scriem poveștile pentru voi. Ne-ar plăcea să auzim ce v-a plăcut, ce ați adorat și chiar ce nu v-a plăcut. Învățăm tot timpul, așa că vă rugăm să ne ajutați să scriem povești pe care să le apreciați și pe care să le recomandați prietenilor.

Vă rugăm să ne vizitați pe site-ul nostru web la adresa www.MayMcGoldrick.com pentru cele mai noi vești.

În cele din urmă, dacă v-a plăcut *În numele iubirii*, vă rugăm să ne lăsați o recenzie și să recomandați cartea prietenilor voștri. Apreciem foarte mult sprijinul vostru!

Vă dorim pace și sănătate!

Nikoo și Jim, scriind drept May McGoldrick